

μεν, ν' ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο τὴν ἰδίαν στιγμὴν διὰ νὰ μὴ ἰδῶ μήτε ἐγὼ νεκρὰν τὴν Βαυκίδα μου μήτε ἡ Βαυκίς ἐμέ.

Ἡ ἐπιθυμία των ἐξεπληρώθη.

Ἐγένεον ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐφ' ὅσον ἔζησαν.

Μίαν δὲ ἡμέραν, ἐν ᾗ ἕσταντο πρὸ τῶν ἱερῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ καὶ ἐσυλλογίζοντο τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Διός, αἵφνης εἶδεν ὁ Φιλήμων

τὴν Βαυκίδα καὶ ἡ Βαυκίς τὸν Φιλήμονα ὅτι ἤρχισαν νὰ καλύπτονται μὲ φύλλα, καὶ ἤσθην θησαν ὅτι οἱ πόδες αὐτῶν μετεβάλλοντο εἰς ῥίζας, τὸ σῶμα εἰς κορμὸν, αἱ χεῖρες καὶ ἡ κόμη εἰς κλάδους· ἀλλὰ καὶ ἐν ᾗ μετεμορφούντο εἰς δένδρα, ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἠδύναντο, ἀντήλασσαν λόγους ἀγάπης· καὶ ὁ μὲν Φιλήμων ἔγεινε δρῦς ἡ δὲ Βαυκίς φιλύρα.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Ὡραιστάτην τινὰ νύκτα ἐν ᾗ τὰ ἄστρα ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν, ὁκταετὲς παιδίον ἐξῆλθε κρυφίως ἐκ ταπεινοῦ τινος οἰκίσκου τοῦ χωρίου Σαμωτεσιέ, διῆλθε μικρὸν ἐλαιῶνα, καὶ φθάσαν εἰς τὴν κορυφὴν γηλόφου ἐκάθησεν ἐπὶ βράχου ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος.

Τί ἤθελεν ἐκεῖ τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός, τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ φοροῦν πτωχικὴν ἐνδυμασίαν; Κακὴν τινα πράξιν διελογίζετο; ἤθελε νὰ κλέψῃ ὀπωρικὰ ἢ νὰ στήσῃ ἰξόβεργας εἰς τὰ πτηνά, ἢ ἄλλο τι ἀπηγορευμένον πρᾶγμα νὰ πράξῃ;

Ὅχι· ἡ φαιδρά φυσιολογία τοῦ παιδίου ἐκείνου καὶ ἡ ἐκφρασίς των ὀφθαλμῶν του ἀπεδείκνυν ὅτι δὲν ἐσκέπτετο κακὸν τι.

Ἰδού, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βράχου ἀκίνητον, ἐσταυρωμένους ἔχον τοὺς βραχίονας· δὲν βλέπει πρὸς τὴν σιγηλὴν γῆν, ὅπου μόνον μακρόθεν ἄσματα τινα ποιμένων ἀκούονται· κρατεῖ τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν· εἶνε βεβυθισμένον εἰς ἐκστασιν. Μήπως προσεύχεται; ὅχι, μελετᾷ, μαντεύει ὅ,τι εἶνε ἄγνωστον ἀκόμη εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τόσους ἄλλους· τουτέστι τὴν κίνησιν καὶ τὴν πορείαν τῶν ἄστρον, τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ σκέ-

πτεται ἂν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ταξινομήσῃ κανεῖς καὶ νὰ τὰ περιγράψῃ.

Ἀφ' οὗ ἐκράτησε πολλὴν ὥραν τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους εἰς τὸ στερέωμα κατεβίβασεν αὐτοὺς διὰ μιᾶς ἐπὶ μικροῦ τετραδίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ βραδέως σημεῖα τινα καὶ σχεδιαγράφηματα ἀστερισμῶν· ἀλλ' αἵφνης ἀκούει θόρυβον καὶ φωνάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων νομίζει ὅτι ἀναγνωρίζει καὶ τὴν φωνὴν τοῦ πατρός του.

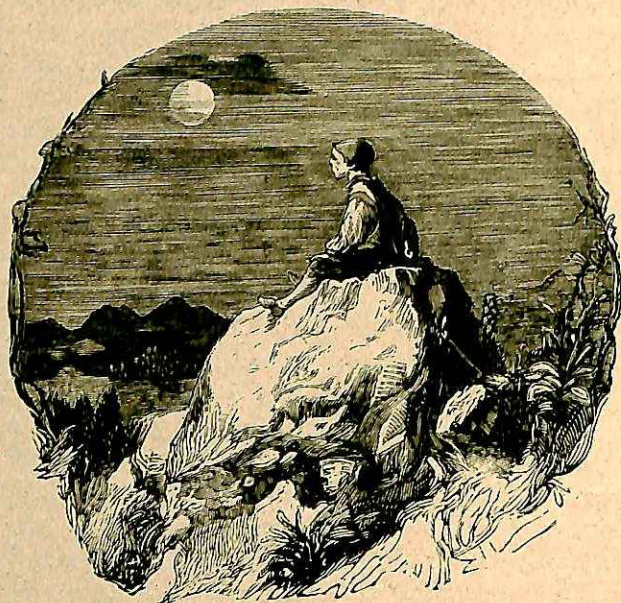
Ἰδού τί συνέβη ἄφ' οὗτο ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἰκίσκου.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του ἐνόμιζον ὅτι κοιμάται, ἀλλ' ἀπροσδοκῆτως ἤκουσαν ἐπανειλημμένους

κτύπους εἰς τὴν θύραν καὶ φωνάς.

—Αἰ, αἰ! Μπαρμπα Κασένδη! Κυρὰ Κασένδαινα! ἐκραύγαζον αἱ φωναί, πῶς σεῖς κοιμάσθε καὶ ὁ προκομμένος σας Πέτρος τῶκοψε λασπὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέχει ἔς τὰ χωράφια γιὰ νὰ κορφολογᾷ ἐλῆες καὶ σῦκα.

Οἱ τοιοῦτοτρόπως φωνάζοντες ἦσαν πέντε ἔξ ἁγιοῦπαιδες, τὰ χειρότερα πλάσματα τοῦ χωρίου, ἐμπνέοντα φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς γεωργούς καὶ τοὺς κτηματίας. Ἡ κυρία ἐνασχό-

«ΕΚΑΘΗΣΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΑΚΙΝΗΤΟΝ»

λῆσις των ἦτο νὰ κλέπτωσιν ὀπωρικά, νὰ κόπουν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, καὶ νὰ οἰκισποῖωνται ὅ,τι ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας των. Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρον ὅτι τοὺς ἐπέβλεπον καὶ ὅτι ἐκινδύνευον νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν, εὐθύς ὡς ἀνεκάλυψαν ὅτι ὁ μικρὸς Πέτρος

—φιλόπονον καὶ ἡσυχον παιδίον, καὶ τὸσον τίμιον ὥστε οὔτε ἐν ἄνθος δὲν ἐκοπτεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, — ἐξήρχετο τὰς νύκτας, ἀπεφασίσαν νὰ τὸν καταγγείλουν διὰ τὰς ἰδικὰς των πράξεις, μολονότι παρηκολούθησαν αὐτὸν καὶ εἶδον ὅτι ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ ὑψώματος τινος καὶ παρετήρει τὸν οὐραχόν.

—Τί τρέχει; ἀπήντησεν ἔσωθεν ὁ Κασένδης ἐξυπνήσας ἐντρομος, ἐν ᾗ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, εἰσεληθούσα εἰς τὸ παραπλεύρως κείμενον δωμάτιον ὅπου κατεκλίνετο ὁ υἱὸς τῆς, ἔβαζε τὰς φωνάς βλέπουσα ὅτι ἡ κλίνη του ἦτο κενή.

—Ἀνοιξέ μας καὶ θὰ σὰς πᾶμε ἐκεῖ ποῦ εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς ὁ χαϊδεμμένος σας ῥηματίζει τοὺς κήπους καὶ ὅχι ἡμεῖς.

Οἱ ταλαίπωροι γονεῖς τοῦ μικροῦ Πέτρου περιτρημοὶ ἐξ ὅσων ἤκουον, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ἐξαφνίσσεως αὐτοῦ, ἤνοιξαν ἀμέσως τὴν θύραν.

—Ποῦ τὸ εἶδατε τὸ παιδί μου, ποῦ εἶνε; Λέτε ψεύματα, παίρνω ὄρκο πῶς λέτε ψεύματα, εἶπεν ὁ πατὴρ πρὸς τὸν θορυβώδη ὁμίλον τῶν ἁγιοῦπαιδων.

—Ἐλα, ἔλα μαζί μας, ἐπανελάθει ὁ ἀρχη-

γὸς τῆς μικρᾶς συμμορίας, καὶ θὰ τὸν ἰδῇς τὸν γυόκα σου νὰ κοιμᾶται σὲ καμμιὰ γωνιά ἀφ' οὗ ἔγемισε σῦκα τὴν παραδαρμένην του. Τὲς ἐλῆες ποῦ κλεψε θὰ τὲς ἐκρυψε σὲ κανένα αὐλάκι γιὰ νὰ σοῦ τὲς φέρῃ ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα...

Ὁ τίμιος χωρικός ἀκούσας τοὺς λόγους τού-

τους, οἱ ὁποῖοι κατηγόρουν αὐτὸν ὡς συνένοχον τῶν ὑποτιθεμένων κλοπῶν τοῦ υἱοῦ του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ ὕψωσε τὸν στιβαρὸν βραχίονά του κατὰ τοῦ μικροῦ ἀχρείου ὅστις ὁμίλει τοιοῦτο τρόπο· ἀλλ' οὗτος εὐκίνητος ὡς ἐγγεῆλος διωλίσθη καὶ ἀπέφυγε τὴν τιμωρίαν ἣ ὅποια τῷ ἤξιζε.

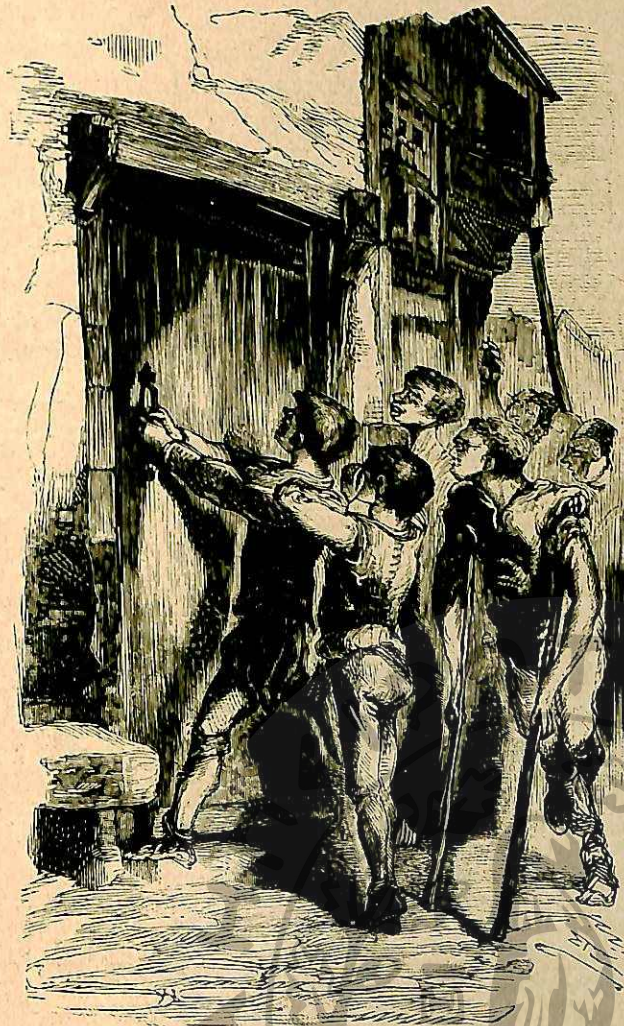
Ἀφ' οὗ δ' ἀπεμακρύνθη ἀρκετά, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ.

—Ἐλα, ἔλα γέρο, μὴ θυμόνῃς, ἔλα μαζί μας ἀν σοῦ βασιγᾷ.

Ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Πέτρου ἀνυπομονῶν νὰ ἐπανεύρῃ τὸν υἱόν του παρηκολούθησε τοὺς ἁγιοῦπαιδας· καὶ ἡ σύζυγος του δὲ συνώδευσεν αὐτὸν μεθ' ὅλην τὴν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν τῇ ἔδωκε ὁ σύζυγός της νὰ μεῖνῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅταν μήτηρ τις νομίζει ὅτι τὸ παιδίον της εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον, προστρέχει πάντοτε ὡς φύλαξ ἄγγελος.

Ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ ἀλλὰ αἰθρία· ὡς εἶπομεν ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα ἐφώτιζον τὸ στερέωμα· ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ παρηκολούθουν ἀνήσυχοι τοὺς κακεντρεχεῖς ὁδηγούς των. Οὗτοι φθάνοντες εἰς τοὺς προποδὰς τοῦ λοφίσκου ἐφ' οὗ

«ΑΙ, ΑΙ! ΜΠΑΡΜΠΑ ΚΑΣΕΝΔΗ! Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΑΣ ΤΩΚΟΨΕ ΛΑΣΠΗ»

ἐκάθητο ὁ μικρὸς Πέτρος ἐφώναζον δεικνύοντες αὐτὸν διὰ τῆς χειρός.

—Νάτος! νάτος! χωνεύει 'ς τὸ δροσιὸ τὰ σῦκα ποῦφαγε!

—Πέτρο! Πέτρο! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ, ἔλα 'δῶ, παιδί μου!

—Καταίθα, κακόπαιδο! ἀνέκραξε καὶ ὁ πατήρ. Τὸ παιδίον ἀνχγνώρισαν τὴν φωνὴν τῶν γονέων του κατέβη κατεσπυσμένως.

—Τί κάμνεις ἐδῶ τέτοια ᾠρα; εἶπεν ὁ πατήρ, σείων τὸν μικρὸν Πέτρον ἀπὸ τὸν ὦμον. Τί; ἀναθεματισμένο, ἐφυγες ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέχεις τὴν νύχτα καὶ κλέβεις σῦκα;

—Τί λές, πατέρα, εἶπε τὸ παιδίον μὲ λυγμούς. Ἐκαμα ἄσχημα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς τὴν ἄδειά σου, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα τίποτε κακόν· ἐγὼ νὰ κλέψω; ὦ, ὅχι· ποτέ! ποτέ! Σκέλισε 'ς τὰς τσέπες μου, ψάξε με, δὲν θὰ βρῇς ἄλλο τίποτε παρὰ τὸ μολύβι μου καὶ τὸ μικρὸ τετραδίό μου ποῦ γράφω κυττάζοντας τὸν οὐρανόν.

—ᾠ, τῷξευρα ἐγὼ πῶς τὸ παιδάκι μου δὲν εἶνε κακὸ καὶ κλέφτικο, εἶπεν ἡ μήτηρ.

—Γυναῖκα, σῶπα σύ. Τὰ παιδιὰ ὅταν κάμουν ἓνα σφάλμα καὶ τὰ πιάνουν λὲν ψέματα. Ἄς μετανοιώσῃ, ἄς πῇ πῶς ἔφταιξε, εἰδεμὴ θὰ τοῦ ἀργάσω τὸ τομάρι του.

Τὸ παιδίον ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πατρός του.

—Συγχώρεσέ με, εἶπε φιλῶν τὰς χειράς του, συγχώρεσέ με γιατί ἐφυγα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς τὴν ἄδειά σου· μὰ σοῦ λέγω πάλι δὲν ἔκαμα κανένα κακὸ πρᾶγμα. Πῶτησε τὸν Πάτερ Ἰωσήφ τὸν ἐφημέριον, ἐρώτησε καὶ τὸν δάσκαλό μας τί ιδέαν ἔχει γιὰ μένα· εἶμαι πάντα πρῶτος 'ς τὸ σχολεῖον, ὡς καὶ 'ς τὸ διαλειμμα ἀκόμη διαβάζω.

—Μὰ γιατί τὸ λοιπὸν ἐφυγες τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀνέβηκες πάνω 'ς τὸν βράχο ἀντὶ νὰ κοιμᾶσαι ἡσυχὰ 'ς τὸ κρεββατάκι σου;

—Σήκωσε τὰ μάτια σου καὶ ἰδὲ τὸν οὐρανόν, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ 'πέ μου ἂν αὐτὰ τᾶστρο ποῦ θαρρεῖς πῶς μᾶς βλέπουν ἀπὸ 'κεῖ ψηλά, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὰ μάθῃ καὶ νὰ τὰ γνωρίζῃ.

—Τρελλάθηκες; πῶς μπορεῖς νὰ ἰδῇς τί εἶνε τόσο 'ψηλά;

—Τὸν παλαιὸ καιρὸ οἱ βοσκοὶ τῆς Χαλδαίας παρατηροῦσαν μὲ προσοχὴ τὰ ἄστρο καὶ

κατῶρθωσαν νὰ προσδιορίσουν τὴν θέσιν ποῦ ἔχουν εἰς τὸν οὐρανόν· ποῖος ἤξευρε ἂν κ' ἐγὼ δὲν ἤμπορέσω καμμιὰ φορὰ ν' ἀνακαλύψω ἄστρο εἰς τὸν οὐρανόν καὶ νὰ τοῖς δώσω ὄνομα. Ὅταν 'μιλῶ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὸν ἐφημέριον, δὲν γελά μὰζι μου, ἀλλὰ μ' ἀκούει μὲ προσοχή, μοῦ εἶπε μάλιστα νὰ μοῦ δώσῃ κ' ἓνα βιβλίον ποῦ γράφει διὰ τ' ἄστρο.

—Ἐλα, ἔλα, ἄς εἶνε, ἀπήντησεν ὁ πατήρ καταπραυνθεὶς· αὐριον θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν ἐφημέριον καὶ θὰ μάθω ἂν μοῦ λές τὴν ἀλήθειαν. Τώρα γρήγορα 'ς τὸ σπίτι καὶ ὕπνο! ἔπρεπε νὰ σοῦ τὲς βρέξω ἀφ' οὗ ἐγενεῖς αἰτία νὰ χάσωμε τὸν ὕπνον μας ἡ μητέρα σου κ' ἐγὼ.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐφίλησε μὲ τόσην στοργὴν τοὺς γονεῖς του ὥστε οὗτοι ἐλησμονήσαν τὸ σφάλμα του. Ἐπέστρεψαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν πτωχικὸν οἰκίσκον των κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Πέτρος ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ δὲ πατήρ του πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του μετέβη εἰς ἐπισκεψὶν τοῦ ἐφημερίου. Εὔρε δ' αὐτὸν ἀναγινώσκοντα θρησκευτικόν τι βιβλίον εἰς τὸ κηπάριον τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῷ διηγήθη τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἦτο πεπαιδευμένος ἄνθρωπος, ὅπως ἦσαν τότε οἱ πλεῖστοι τῶν ἱερέων.

—Εἰσαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἔχεις τέτοιο παιδί, εἶπεν εἰς τὸν ἀγράμματον χωρικόν· ὁ υἱός σου ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν μέγας ἄνθρωπος.

Ὁ πατήρ παρετήρει τὸν ἱερέα ἐκπληκτος.

—Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ κατὰ πῶς λέγει ἡ Ὀσιότης σου, εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχῃ τὴν νύχτα 'ς τὰ χωράφια καὶ νὰ τοῦ λέγουν πῶς κλέβει σῦκα;...

—Ὅλα ἤμποροῦν νὰ διορθωθοῦν, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς· εἰς τὰ βουνὰ μας εἶνε βοσκοὶ ποῦ βόσκουν τὰ κοπάδια των ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἕως τὴν αὐγή· ἐμπιστεύσου τὸν υἱόν σου εἰς τοὺς πλέον τιμίους ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἄφισέ τον ἐλεύθερον νὰ παρατηρῇ τὰ ἄστρο· θὰ τοῦ δώσω κ' ἐγὼ ὁδηγίαν, θὰ τοῦ δώσω βιβλία καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι αἱ ἐλπίδες μας δὲν θὰ πᾶν 'ς τὰ χαμένα...

Ὁ Κασσένδης ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ σεβαστοῦ ἱερέως μὲ δάκρυα ἐγνωμοσύνης.

Τὸ σχολεῖον ἦτο πλησίον τοῦ πρεσβυτερίου, διδάσκαλος δὲ ἦτο ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλησίας. Ὁ διδάσκαλος ἐξετίμα πολὺ τὰ ἐπιμελῆ παιδία καὶ ἰδὼν τὴν ἐκτακτὸν ιδιοφυΐαν τοῦ μικροῦ Πέτρου προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ τὴν ἀναπτύξῃ.

Ὅτε τὸ παιδίον ἔμαθε τί ἀπεφάσιζαν ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ πατήρ του ἐπήδησεν ἐκ τῆς χαρᾶς· ἡ χαρὰ του δὲ ἰδίως ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος ἔδωκεν εἰς αὐτὸ μικρὸν ἀστρονομικὸν βιβλίον.

Ἡ ἀστρονομία ἦτο τότε ἀκόμη πολὺ ἀτελής ἐπιστήμη· πολλὰ ἐσφαλμένοι γινώμει τῆς ἀρχαιότητος ἐνομίζοντο ὡς ἀλήθειαι· ἔλειπεν ἡ ἀκρίβεια ἐκείνη καὶ ἡ βεβαιότης τὴν ὁποίαν ἔδωκαν εἰς τὰς περὶ κινήσεως τῶν ἄστρον παρατηρήσεις των ὁ Κοπέρνικος, ὁ Γαλιλαῖος καὶ βραδύτερον ὁ Νεύτων.

Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ πεῖρα τῶν αἰώνων εἰ-

χε τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Δὲν ἦσαν πάντα μυθώδη ἐν τῷ συστήματι τῶν ἀρχαίων, τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρον, ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ θέσις των, ἡ ὥρα τῆς ἀνατολῆς των, αἱ φάσεις τῆς σελήνης καὶ ἄλλα πολλὰ ἐθεωρήθησαν ὀρθότατα ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἀστρονομίας.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀφῆκε πλέον τὸ ἀστρονομικὸν βιβλιάριον, ἀλλ' ἐμελέτα αὐτὸ μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος. Διὰ μικροῦ τηλεσκοπίου, τὸ ὁποῖον ἐδάνεισεν εἰς αὐτὸν ὁ ἐφημέριος, ἐξηκρίβωσεν εἰς τὸν οὐρανόν τὴν θέσιν τῶν ἄστρον τῶν ὁποίων τὴν περιγραφὴν εἶχεν ἀναγνώσῃ, ἔκτοτε δὲ ἐφαίνετο ὅτι προησθάνετο καὶ προπαρεσκευάζε τὰς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι ἡμέραν τινὰ ἐμελλον νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν ἐνδοξον. Τὰς δὲ παρατηρήσεις του ὅλας ἔγραφεν ἐπιμελῶς.

[Ἐπεται τὸ τέλος] ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
(Ἐκ τῶν τῆς Λουίζης Κολῆ)

ΚΟΙΜΑΤΑΙ Η ΜΑΜΜΗ!

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιλτιάδης, ὁ Κλέων καὶ ἡ Φρόσω μετὰ τὸ μεσημέρι ἐπῆγαν εἰς τὸν κήπον. Ἐκεῖ ἔπαιζαν ἀρκετὴν ὥραν μὲ ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν.

Ἐτρεχον, ἐπῆδων ἐγέλων. Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν ὁ Μιλτιάδης ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου· ἀμέσως δ' ἐπέστρεψε βιαζόμενος ἀκροποδητεῖ καὶ εἶπεν εἰς τὰ ἀδελφιά του.

—Σς! σιωπὴ! σιγὰ! σιωπὴ! ἡ μάμμη κοιμάται!

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἔπαυσαν αἱ φωναὶ καὶ ὁ θόρυβος. Καὶ τὰ τρία παιδιὰ σιγὰ σιγὰ μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκάθησαν ἡσυχά.

Ὁ Μιλτιάδης ἐπῆρεν ἐν βιβλίον καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ μὲ τὸν νοῦν του· ὁ Κλέων ἐπῆρε τὴν πλάκα του καὶ ἐζωγράφισε σπιτάκια καὶ δένδρα· ἡ δὲ Φρόσω ἔρραπτεν ἐν φορματάκι διὰ τὴν κούκλαν τῆς.

Τὸ βελόνι τῆς Φρόσως ἔπεσε καὶ ἐπροξένησε ἐλαφρὸν χρότον. Εὐθὺς ὁ Μιλτιάδης εἶπε σιγανά εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

Πρόσεχε δά, κοιμᾶται ἡ μάμμη.

Ἡ γραῖα μάμμη, εἶχε καθίτῃ εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Ἐκοιμᾶτο ἡσυχά ἡσυχά.

Ἡ καλὴ μάμμη, ἐκοιμήθη ἕως μίαν ὥραν. Καὶ τὰ τρία παιδιὰ ἔμειναν ἡσυχά καὶ δὲν ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των. Τόσον πολὺ ἡγάπων τὴν μάμμην των.

Ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τόσον καλὰ παιδιὰ;

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Εἰς τὸ δάσος συναυλίαν
ἔχουν τὰ πτηνά,
Διαχύνουν μελωδίαν
Εἰς κοιλάδας, εἰς βουνά.

Ἀπδὼν ἐκεῖ πρωτεύει,
Δευτερεύει ἀκανθίς,
Καὶ τὰς δύο συνοδεύει
Ὁ χορὸς πολυπληθής.

Ὁ κορυδαλὸς σαλπίζει,
Σπῖνος παίζει τὸν αὐλόν,
Καὶ ὁ κοῦκκος τυμπανίζει
Θαυμασίως συντελῶν.

Ὁ δρυοκολάπτης μόνον
Εἰς τὸ μέσον σιωπᾷ,
Καὶ τῆς μουσικῆς τὸν χρόνον
Μὲ τὸ ῥάμφος του κτυπᾷ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΣΩΜΑ

Εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, κατὰ τοὺς ὁποίους
οἱ ἄνθρωποι ἐγνώριζον τὴν γλῶσσαν τῶν ζώων
καὶ συνωμίλουν μὲ αὐτά, ἓν παιδίον ἐφιλο-
νίκει μὲ τὰ ζῶα ποῖος ἔχει τὸ καλλίτερον σῶμα.
Τὸ παιδίον ἔλεγεν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου
εἶνε τελειότερον, τὰ δὲ ζῶα ἔλεγον ὅτι τὸ ἰδι-
κὸν των εἶνε τελειότερον.

— Καλὰ, εἶπεν ἐπὶ τέλους τὸ παιδίον εἰς
τὰ ζῶα, δείξετέ μου τί ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε
μὲ τὸ σῶμά σας.

Ἐν πρώτοις ἐσηκώθη ὁ σκύλος. Ἐπήδησε
εἰς ἓνα μεγάλο βαγένη, τὸ ὅποιον ἦτο ἐκεῖ πλη-
σίον. Ἐστάθη εἰς τὰ ὀπίσθια του πόδια, καὶ
ἔκαμε σοῦζα.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τὸ παιδίον, εἰμπορεῖς καὶ
νὰ πηδᾷς καὶ νὰ στέκης εἰς τὰ δύο σου πόδια,
ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς οὔτε βῆμα νὰ κάμης ὀρθός.

Ἐπειτα ἀνετινάχθη ὁ πετεινός, ἐκάθισεν
εἰς μίαν στέγην καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ δυ-
νατὴν φωνήν. Καὶ τὸσον δυνατὸν ἦτο τὸ λά-
λημά του ὥστε θὰ ἠδύναντο νὰ τὸ ἀκούσουν
ἡμίσειαν ὥραν μακράν.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. ἔχεις
δυνατὴν φωνήν καὶ εἰμπορεῖς νὰ ξεκουφαίνης
τὸν κόσμον. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς οὔτε λέξιν νὰ
ὀμιλήσης.

— Μετὰ ταῦτα ἐκινήθη εἰς κυπρίνος, ὅστις
εὗρίσκετο εἰς μίαν δεξαμενὴν. Ἐκολύμβη μέσα
εἰς τὸ νερὸν γρήγορα γρήγορα. Ἐβουτούσε εἰς
τὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς καὶ εἰς τὴν στιγμὴν
ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τὸ παιδίον. ἠμπορεῖς
νὰ κολυμβᾷς λαμπρά. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις οὔτε
χέρια οὔτε πόδια.

Μετὰ τὸν κυπρίνον παρουσιάσθη ἔρπουσα
μία ἀράχνη. Ἦρχισε νὰ ὑφαίνῃ καὶ μὲ μακρὰ
νήματα κατεσκεύασεν ὠραιότατον ἱστόν.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἡξέ-
νεις πολὺ καλὰ νὰ ὑφαίνης. Ἀλλὰ μὲ τὸ νῆμα
σου οὔτε κάλτσες ἠμπορεῖς νὰ πλέξης, οὔτε
πανὶ νὰ ὑφάνης.

Ἐπὶ τέλους ἀνεπήδησεν εἰς πίθηκος. Ἀνε-
ριχήθη ἀμέσως εἰς ἓν δένδρον, ἔφθασεν εἰς τὴν
κορυφήν καὶ ἐκρεμάσθη μὲ τὴν οὐραν του εἰς
ἓνα κλάδον. Ἐπειτα ἐπήδησε κάτω, ἐστάθη
ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν του καὶ ἐπεριπάτει
ὀρθός ὡς ἄνθρωπος, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τὸ παιδίον, ὅλα εἰμ-
πορεῖς νὰ τὰ κάμης, πίθηκε. Ἠξέυρω ὅτι εἶσαι
πολὺ ἔξυπνος. Ἀλλὰ ἰδὲ μίαν στιγμὴν τὸ πρό-
σωπόν σου εἰς τὸν καθρέπτην. Τί ὠχρό, τί
στακτερὸ ποῦ εἶνε! Τί στενό, τί χαμηλὸ μέ-
τωπο ποῦ ἔχεις! Τὰ μαλλιά σου φθάνουν ἕως
τὴν μύτη σου. Καὶ τὸ στόμα σου εἶνε μεγα-
λὸν πηγάδι. Κ' ἔπειτα μὲ τὰ χέρια σου δὲν
ἡξέυρης νὰ κάμης καμμία δουλειά, δὲ ἡξέ-
νεις οὔτε νὰ γράφης, οὔτε νὰ ῥάπτῃς. Ὁχι,
ὄχι, μὴ κουράζεσθε ἄδικα, σκύλε, πετεινέ, κυ-
πρίνε, ἀράχνη, καὶ σὺ πίθηκε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε
αὕτη ποῦ σὰς εἶπα: Ὁ Θεὸς τὸ καλλίτερον
σῶμα τὸ ἐδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Βραβεύεται εἰς τὸν 17ον Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλά-
σεως» πρὸς εὐρίσκειν τῶν αὐστειν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΜΗΝ ΤΟ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗΣ

Ἡ μικρὴ Ἀνθούλα ἔξυπνισε δροσάτη
Καὶ χαμογελῶντας μὲ κρυφὴν χαρά,
Ἐν τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀφίνει τὸ ζεστὸ κρεβάτι
Καὶ ἔς τὸ παράθυρον τρέχει ζωρὰ.
Ἡ μικρὴ Ἀνθούλα ποῦ ξυπνᾷ δροσάτη.

Ἐξυπνισε κι' ὁ γάτος ὁ καλοθρεμμένος
Π' ὅλη νύκτα χάδια εἶχ' ὄνειρευθῇ
Κ' ἦλθε ἔς τὸ πλευρό της μισονυσταγμένος
Νὰ τὴνε χαϊδέψῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ
Ὁ χαδιάρης γάτος ὁ καλοθρεμμένος.

Μύρια λουλουδάκια γύρω της ἀνθίζουν
Γέρνει ἀπὸ πάνω ἢ κληματαριά.
Τ' ἄνθη ποῦ τὴν βλέπουν τὴν καλημερίζουν
Κι' ἀπαλὰ σαλεύουν φύλλα καὶ κλαριά.
Μύρια λουλουδάκια ὅπου γύρω ἀνθίζουν.

Ἀνοιξὶς ῥοδίζει ἔς τὸ παράθυρό της
Καὶ τὸ ἀγεράκι δροσερὸ πολὺ
Σὰν περνᾷ δροσάτο ἀπ' τὸ μάγουλό της
Τὴ μοσχοχαϊδεύει, τὴ μοσχοφιλεῖ.
Ἀνοιξὶς ῥοδίζει ἔς τὸ παράθυρό της.

Χίλια δυὸ πουλάκια γλυκοκελαῖδουνε
Τ' ἀνθισμένα κάλλη τῆς χρυσοῦς αὐγῆς
Κι' ἀπὸ τὸ κλαδί των σκύβουν γιὰ νὰ δοῦνε
Τὴ χρωματισμένη ἄνθησι τῆς γῆς
Χίλια δυὸ πουλάκια ποῦ τὴν κελαῖδουνε.

Ἡ Ἀνθούλα ἀκούει, βλέπει καὶ μυρίζει.
Μοσχομυρωμένη παίρνει ἀναπνοήν
Καὶ ἡ φύσις ὅλη ποῦ ζοῖ σκορπίζει
Δεύτερη τῆς δίνει, δεύτερη ζωήν.
Ἡ Ἀνθούλα ἀκούει, βλέπει καὶ μυρίζει.

Τρυφερὴ Ἀνθούλα, μὴν τὸ λησμονήσης
Π' ἄγριος χειμὼνας πάλι θὰ φανῇ.
Ὅσο κι' ἂν τὸ θέλῃς δὲν ἠμπορεῖς νὰ ζήσης
Ἐν ἀνοιξὶ αἰῶνια καὶ παντοτεινῇ —
Τρυφερὴ Ἀνθούλα, μὴν τὸ λησμονήσης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τέσσαρες φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδράμωσι περὶ μέτροι Πεντέλης, καὶ προσεκάλεσαν καὶ τὸν Κουριοκεφαλῆκην ὅστις ἐδέχθη προθύμως νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. "Ὅταν ὅμως ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀπόστασις εἶνε πέντε ὥρων δρόμος ἤρχισε νὰ διστάζῃ. Ἄλλ' ἀφ' ἑνὸς, ὅς νὰ τοῦ ἦλεν φωτεινὴ τις σκέψις εἰς τὸν νοῦν, ἔρωτᾷ :

— Πόσοι εἶπατε θὰ εἴμεθα ὅλοι ;

— Πέντε μαζί μὲ σένα.

— Πέντε ; τότε ἔρχομαι ἀναλογεῖ 'ς τὸν καθέναν μας ἀπὸ μία ὥρα δρόμος μόνον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλίας.

§

Ἡ τετραετής Ἐρηνούλα μετὰ τὸ μάθημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας διηγεῖται τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀβραάμ : « Ἐμπήκεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον μετὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ ἔφυγε », λέγει μετὰ σοβαρότητος.

— Εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἐμπήκεν ; ἀναφωνεῖ ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῆς, δὲν ξεύρεις ὅτι δὲν ἦσαν σιδηρόδρομοι ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ;

— Ναί, καλὰ λές ! τότε λοιπὸν ἐμπήκεν εἰς τὸ λεωφορεῖον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μολυβδίνου Στρατιώτου.

§

Ὁ μικρὸς Γιωργῆς βλέπει τὸν γείτονά των Μπαρμπασαμάτη, νὰ κίβη βερύκοκκα ἀπὸ τὴν βερυκοκκίᾳ του πλησιάζει, βγάζει τὸ καπέλο του καὶ λέγει :

— Σ' εὐχαριστῶ, Μπαρμπασαμάτη, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ.

— Γιατί πράμμα, Γιωργῆ ; ἔρωτᾷ ὁ γείτων.

— Για τὰ βερύκοκκα ποὺ μοῦ δώκατε πέρυσιν τέτοιον καιρὸν !

Ὁ Μπαρμπασαμάτης μειδιῶν τοῦ δίδει δύο τρία βερύκοκκα εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐξυπνάδας του.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Μικρῆς Καρδίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Τὸ πουλάκι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κάμνει τακτικὰ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς οἰκίας τῶν συνδρομητῶν μου καὶ ἔρχεται καὶ μοῦ δίδει διαφόρους πληροφορίας περὶ αὐτῶν. Σήμερον ἦλθε πάλιν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν κονδυλοφόρον τὸν ὁποῖον ἐκράτουν ὀριζοντίως μετὰ τῶν τριῶν μου δακτύλων σκεπτομένη νὰ σᾶς γράψω. — Καλὸ 'ς τὸ πουλάκι μου, τοῦ λέγω θὰ ἔρχεσαι, φαίνεται, ἀπὸ πολὺ μακριὰ γιατί σὲ βλέπω κατακουρασμένο. — Ναί, καλὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. — Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ; ἐκεῖ λοιπὸν θὰ εἶδες ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους ; γὰρ λέγε μου ! τί νέα ; — Πρῶτον δὲν τοὺς εἶδα ὅλους καὶ δεύτερον τὰ νέα μου δὲν εἶνε τόσο εὐχάριστα. Καθὼς ἔφθασα 'ς τὴν Πόλιν, ἐπῆγα πρῶτα πρῶτα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Κορυδαλόν, ἀλλ' ὅ,τι εἶδαν τὰ μάτια μου εἶνε φρίκη, ὁ Κορυδαλὸς ἔδερε τὸν ἀδελφόν του τὸν Κοκκόν καὶ ὁ Κοκκὸς ἔδερε τὸν ἀδελφόν του τὸν Κορυδαλόν, δύο ἀδελφοὶ νὰ δερνῶνται ! καθὼς τὰ εἶδα μοῦ ἦλθε νὰ ὀρῶ καὶ νὰ τ' ὀρχίσω καὶ τὰ δύο 'ς τῆς τιμιμίας, διὰ νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ πῶς σηκώνουν χερί ἀναμεταξύ τους δύο ἀδελφία, ἀλλὰ ἐκρατήθηκα διότι ἐσκέφθηκα ὅτι σὺ ξεύ-

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κουριοκεφαλῆκην, ὁ ὁποῖος καθὼς ἐμπίστεται ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » ἐμπίστεται καὶ ἐκ τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » ἐπιστρέφει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν σὺν βρεγμένη γάτα.

— Τί ἔχεις, παιδί μου ; τὸν ἔρωτᾷ ἡ κυρία Κουριοκεφαλῆκην.

— Τί νὰ ἔχω ; νὰ ! ἂν δὲν πάρῃ πίσω ὁ διευθυντὴς τὸν λόγον ποῦ μοῦ εἶπε σήμερα, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ κατὰστραφέν μου.

— Γιατί, τί σοῦ εἶπε ;

— Μοῦ εἶπε νὰ φροντίσω νὰ εὕρω ἄλλου θέσιν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἰσολαΐδας.

§

Μαλῶναι τὸν Γεωργῆκην ἡ μαμά του διότι ἔπεσε 'ς τὸν δρόμον καὶ ἔσχισε τὸ πανταλόνι του.

— Ἀπρόσεκτο παιδί ! Κατέστρεψες τὸ πανταλόνι σου ποῦ ἦτον δλοκένουργο !

— Ὁχι, μαμά, δὲν εἶμαι ἀπρόσεκτος ! ἐγὼ τὸ ἐκατάλαβα ὅταν ἔπεσα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθικα νὰ τὸ βγάλω αὐτὴ τὴν στιγμή.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μαύρου Γάτου.

§

Ὁ Τιμολέων καὶ ἡ Μερὸπην ἠγόρασαν μερικὰ πράγματα μετὰ τὰς μικρὰς των οἰκονομίας, διὰ νὰ τὰ χαρίσουν ἑξῆς εἰς τὴν μητέρα των ἣτις ἔχει τὴν ἑορτὴν τῆς αἰῶνος. Εἰς τὸν περίπατον ἡ μαμά των λέγει :

— Ξεύρετε, παιδιά μου, ὅτι αὐρίον εἶνε ἡ ἑορτὴ μου ; τὸ ὠραιότερον δῶρον, ποῦ ἤμπορεῖ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, εἶνε νὰ πάρετε τὴν ἀπόρασιν νὰ εἴσθε φρόνιμα παιδιά καὶ ἐπιμελῆ.

— Αὐτό, μαμά, ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῆς πρὸς πρόσταγμα, γιατί τότε ἐπῆραμε ἄλλα πράγματα νὰ σοῦ χαρίσωμε.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνος.

τὸς τὰ κλάματα, ἔρχεται ἡ ἀδελφὴ μας τότε, μανθάνει τί τρέχει, μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ μοῦ λέγει : « Παρὰ νὰ κτυπίσθης καὶ νὰ μαλῶνυτε, ἄς ἔγραψες εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ τὴν 'ρωτήσῃς τί βιβλία εἶνε τώρα ὅμως, κύριε, ἐπειδὴ ἔδειρες τὸν ἀδελφόν σου, εὐθὺς αὐτὴν τὴν στιγμή, πρὸς τιμωρίαν σου, θὰ γράψῃς ὅλα τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Καὶ τώρα ποῦ σοῦ γράφω ἔχω ἀπὸ 'πάνω μου τὴν ἀδελφὴν μου τὴν αὐστηρὰ γὰρ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἀρίσω τίποτα. Σὲ φιλῶ Κορυδαλός. » — Εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, εἶπε τὸ πουλάκι ἅμα ἤκουσε τὴν ἐπιστολήν ; ἀλλὰ ποῖαν τιμωρίαν σκοπεύεις ; νὰ τοὺς βάλλῃς τώρα ; — Καμμίαν ἄλλην, εἶνε ἀρκετὴ ἡ τιμωρία τῆς καλῆς τῶν ἀδελφῆς, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι ἐνόησαν πλέον καὶ οἱ δύο τὸ σφάλμα των καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε ἀγαπημένα ἀδελφάκια.

Ὁ Κωστάρ καὶ ὁ Δόλης, φίλε μου Βύρων, ἦσαν παιδιά καὶ δι' αὐτὸ ἔκαμαν τὴν τρέλλα νὰ καθαικεύσουν τὴν χελώνην ὥς γνωστικὰ ὅμως ; παιδιὰ ἐνόησαν ἀμέσως τὸ σφάλμα των καὶ δὲν τὸ ξανακάμουν ποτὲ πλέον. Τόσον δύσκολον εἶνε, Φαληρικὴ Ἀκτὴ, νὰ εὕρῃ ψευδώνυμον ἢ δευτέρα ἀδελφὴ σου ; αἱ μικραὶ σου ἀδελφαὶ ποῦ ἔχουν τὸν ἐπιτηδεύτην νὰ εὕρῃσιν τὰ φυλλάδια μου, τὰ ὅποια κρύπτεις διὰ νὰ μὴ σοῦ τ' ὀχίσουν, ἄς ψάξουν ὀλίγον ἐκεῖ εἰς τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν μῆπως εὕρουν κανὲν ψευδώνυμον καὶ δι' αὐτὴν.

Ποῖον ἐκ τῶν δύο, τὸ ἀληθὲς σου ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον σου θέλεις νὰ δημοσιεύῃς μετὰ τῶν λυτῶν, Ἀθῶνα Περιστερὰ ; διότι καὶ τὰ δύο μαζί δὲν εἶνε δυνατόν.

Αἱ ἀναιμῆτες σου μὲ διεσκέδασαν, Μικρὴ Κριλὼφ, ἰδίως « οἱ ὑποψήφιοι » σὲ ἀναδεικνύουν ὑποψήφιον θυμω-δογράφον, καὶ ἂν καλλιεργήσῃς τὰς σχέσεις σου μετὰ τῶν βιβλίων μίαν ἡμέραν θὰ ἐπιτύχῃς νὰ δημοσιεύσῃς ἔργα σου.

Καὶ μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Τουρλίδα, καὶ ἔν τὸ ἔχει ἄλλος, καὶ νὰ μοῦ γράψῃς θέλω τακτικὰ.

Ἄν ἔξαφνα, ἐκεῖ που διαβάξατε ἀξέννοιστοι τὴν Διάπλασιν, σὰς μέσα εἰς τὰ δωματίον, ξεφύτρωνε μπροστὰ σας ἓνα λεοντάρει ἄγριο, ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς Ἀφρικῆς, δὲν θὰ ἔμενανε ξεροὶ ἀπὸ τὸν φόβον ; Λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός, κάτω ἀπὸ κανὲν αἰνίγμα ἢ παιδικὸν πνεῦμα θὰ βλέπετε συχνὰ ταπλωμένον ἓνα Ἀφρικανὸν Λέοντα, ἀλλὰ νὰ μὴ φοβῆσθε, διότι θὰ εἶνε ὁ μικρὸς μου φίλος Ἡρακλῆς Μαφούνης μετμωφισμένος.

Ὅσας πληροφορίας μοῦ ἐζήτησες περὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, φιλιτᾷ τὴν Ἰουλίαν Καραθεοδωρῆ, δύνασαι νὰ τὰς εὕρῃς εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον. Περιμένω τὰς ἐκ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ἐντυπώσεις σου.

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομονῶς, Μιχαήλ Στρογγύφ, νὰ ἴδω τὰ σπουδαῖα τώρα ποῦ προσέλαβες καὶ ἄλλους τρεῖς σπουδαίους συνεταιρούς. Ποῖοι νὰ εἶνε αὐτοὶ ! ποῖοι νὰ εἶνε ! Ὅθ' εἶνε βέβαια τίποτε σπουδαῖοι ! Ἐ ! τώρα πλέον χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε σπουδαῖα τὰ πράγματα ! Σπουδαῖοι τὸ λέγω !

Δύο μόνον ἔτη εἶνε ποῦ ἔμαθες τὴν Ἑλληνικὴν, Κομψὴ Παπαρούνα ; δύο μόνον ἔτη ! Καὶ ἐγὼ εἰμπορούσα νὰ βάλω στοίχημα ὅτι σπουδάζεις τούλάχιστον πρὸ πέντε χρόνων ἑλληνικά ! Εὐγὲ σου ! εὐγὲ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν σου !

Χαριτωμένο παιδάκι εἶνε αὐτὸς ὁ Νέος Ἡρακλῆς, καθὼς μαντεύω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του. καὶ ἔχει καὶ ἓνα ἀδελφάκι πέπε χρόνων, τὸν Νέον Ἀριστογράφον, ποῦ γράφει καὶ αἰεὶ πάντοτε ὅταν βλέπει τὰ φυλλάδια μου, διότι δὲν ξεύρει νὰ τὰ διαβάξῃ ἀκόμη ἐπειδὴ ἐφέτος ἐπῆγε πρῶτον φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον, μόνον νὰ τὰ ζεσχίξῃ ξεύρει.

Αἱ λύσεις, Ρόδον τοῦ Κερμεδέου, πρέπει νὰ στέλλωνται πρὶν ἐκδοθῇ τὸ περιέχον αὐτὰς φυλλάδιον, καὶ ἂν νομίσῃς ὅτι ἐν αἰνίγμα δύναται νὰ ἔχῃ δύο ἢ περισσότερας λύσεις καλὸν εἶνε νὰ τὰς σημειώσῃς ὅλας.

Τὸ 10ον τεῦχος τοῦ « Μικροῦ Θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης », ἥτοι τοῦ ἐπιτόμου Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη, ὑψηλοῦ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ, φιλιτᾷ τὴν Μαγεμένην Ἀκρογιαλίαν, εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο ἀποπερατοῦται τὸ στοιχεῖον Κ. — Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀξιολόγου τοῦτου λεξικοῦ ἐπισπεύδεται καὶ ἐντὸς ὀλίγου πλῆρες θὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῆς σπουδαζούσης νεολαίας.

Τὸ λογοπαίγνιον περὶ τοῦ Βόλου εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μου, Ἰάκινθε ! δημιούργησε τίποτε νέον καὶ στείλ' ἐμοῦ.

Στείλ' ἐμοῦ λοιπὸν ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, φίλε μου Βασαρδάκη.

Δὲν τὸ ἐνοεῖς, Πυρπολικὸν τοῦ Κατάρη, διατὶ κόπω τὴν συνέχειαν τῶν « Διστῶν Διακοπῶν » εἰς τὰ καλλίτερα μέρη ; καὶ ὅμως εἶνε τὸ πρᾶγμα ἀπλούστατον δὲν τὴν κόπω εἰς τὰ καλλίτερα μέρη, ἀλλὰ ὅλα τὰ μέρη εἶνε καλλίτερα, καὶ δι' αὐτὸ εἶνε καταμαγεμένοι καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου, καθὼς σὺ ὁ ἴδιος μοῦ γράφεις.

Μοῦ κάμνεις δύο ἐρωτήσεις, Ἀντικατοχάρδε, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, διότι ἂν σοῦ ἀπήντων ἐν εἰλικρινείᾳ εἰς τὴν πρῶτην θὰ ἐφαινόμην ἀκριτό-μυθος, ἂν δὲ εἰς τὴν δευτέραν θὰ ἐνομιζόμην ἴσως ἀγενής. ἄλλως τε οὔτε τὸ πρῶτον σὲ ἐνδιαφέρει νὰ τὸ γνωρίζῃς, οὔτε εἶσαι ἀνίκανος νὰ κρίνῃς τὸ δεύτερον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἀφοῦ καὶ καλαισθησίαν ἔχεις καὶ κρίσιν πολλήν.

Ὁ προταβὴς εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον διαγωνισμὸς εἶνε τῶν λύσεων, Ἀττικὴ Μέλισσα (ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων σου αὐτὸ μοῦ ἀρέσει περισσότερο) καὶ ὅχι τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων πρὸς δημοσίευσιν. Βραδύτερον θὰ προκηρῶ καὶ τοιοῦτον καὶ ἄλλους πολλούς.

Ἐστω, Ἀμφιγένη, δέχομαι νὰ μοῦ γράψῃ καὶ τὸ σκυλάκι σου ἐπιστολάς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶνε ἡ μὲ πολὺ πνεῦμα ἢ μὲ πολλὴν καρδίαν γραμμένης, ἢ νὰ ἔχουν καὶ τὰ δύο μαζί. Ἄν ξεύρῃ γράμματα καὶ τὸ ἄσπρο ποντικί σου ἄς μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὸ καὶ ἀφοῦ θὰ τὸ πάρῃς μαζί σου εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν Παρισίων ἄς μοῦ γράψῃ ποῖον ἀπὸ ὅλα τὰ τυριὰ θὰ τοῦ φανῇ νοστιμώτερον. Καμμία φορὰ μάλιστα θὰ δημοσιεύω κανὲν μέρος ἀπὸ τὰ γράμματά των διὰ νὰ βλέπουν οἱ ἀμελεῖς καὶ οἱ δυνήροι μαθηταὶ πῶς ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὰ σκυλιὰ ἀκόμη μαθαίνουν γράμματα δὲν λέγω καὶ τὰ ποντίκια, διότι αὐτὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον γεννῶνται σχεδὸν γραμματισμένα, τινὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐγκύπτουν εἰς τὸσον βαθεῖας μελέτας ὥστε συχνὰ κατατρώγουν τὰ βιβλία μας.

Χίλια δροσερὰ φίλια στέλλω εἰς τὴν Δούλην Ἐλιδά, ποῦ ἦτο βιαστικὴ αὐτὴν τὴν φορὰν. — εἰς τὴν Ἰσολαΐδα, ποῦ ξεύρει νὰ κάμνῃ μεταρρυθμίσεις ἀνατάξας τὴν μεταρρυθμίσεων τοῦ Μιχαήλ Στρογγύφ. — εἰς τὸν Φοῖβον Ἀπολλῶνα ὁ ὁποῖος ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει. — εἰς τὸν Ἀετὸν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦδε θὰ μὲ ὀνομάζει, λέγει, Οὐράνιον Ἀγγελον. — εἰς τὸν Ἡρώκον Σοῦλι, ποῦ τὸσον σπανίως μοῦ γράφει. — εἰς τὸν Νυμφαγέτην Ποσειδῶνα, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγίστης χαρᾶς βλέπει ὅτι βελτιώνεται ὁσμέραι τὸ φύλλον μου. — εἰς τὴν Ἑλληνὴ Θεοτόκην, τῆς ὁποίας ὅταν λάβω τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα εὐχαρίστως θὰ τὰ δημοσιεύσω, ἂν ἐγκριθῶν. — εἰς τὸν Διάκτορον Ἑρμῆν καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην, ποῦ θὰ μοῦ στείλῃ μίαν εἰκόνα καλὴν καλὴν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 'Ιουνίου]

164. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον μου εὗρίσκεις 'ς τὸ στήθος τῶν πασάδων.
Τὸ δευτέρον μου τέκνον κοιλάδων, πεδιάδων.
Τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο σοὶ ἀποφέρει λέξιν.
Ἦτις σημαίνει ζῶον, ἀλλ' ἄγριον τὴν ἔξιν.
'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοῖβου.

165. Λεξιγριφος.

Κ' ἐγὼ τὴν ἀνοίξας τ' ἄλλα ἀνθίζω
Καὶ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπῆς,
Καὶ τὸν Σεπτέμβριον καρπούς γεμίζω
Ποῦ τὰ κλαδιά μου γέρουν 'ς τὴ γῆ.
Νὰ μοῦ προσθέσῃς ἐὰν θελήσῃς
Ζῶον ποῦ βλέπεις κάθε στιγμῇ,
Συχνά, ὦ φίλε, θὰ μ' ἀπαντήσῃς
Ὅταν διαβαίνῃς 'ς τὴν ἐξοχή.

166. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου φωτίζει,
Τὸ ἄλλο μου μυρίζει.
Τὸ ὅλον πνευματίζει.

167. Λένιγμα.

Ἔχω ποδάρια δώδεκα καὶ περπατῶ αἰῶνια.
Ἄν χάσω τὸ κεφάλι μου
Καὶ τὸ λαϊμό, ὦ χάλε μου!
Μοῦ μένουν μόνον τέσσερα καὶ κουβαλῶ ὀψώνια.
'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πυρπολικῆ τοῦ Κανάρη.

168. Λένιγμα δημῶδες.

Καραβάκι φορτωμένο
'Σ τὴ σπηλιά πάει ν' ἀράξῃ.
'Εστάλῃ ὑπὸ Δ. Γ. Καζασμάξη.

169. Ρόμβος.

Μαθητῆς σωτὴς δὲν εἶσαι, ἂν τὸ πρῶτόν μου δὲν ἔχῃς.
Ἄπ' τὸ δευτέρον μου πρέπει τὰ βιβλία νὰ προσέχῃς.
Τρίτος ἔρχετ' ἕνας μῦλος καὶ προστίθεται 'ς τὴ μέση.
Καὶ τὸ τέταρτον σοῦ λέγει πῶς ὁ μῦλος, ἂν σ' ἀρέσῃ.
Εἶνε ὅλος ἰδικός σου· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ σ' τὸν δώσω.
Ἄν τὸν ρόμβον δὲν μοῦ εἴπῃς μὲ πιδὶ γράμμα νὰ τελειώσω.
'Εστάλῃ ὑπὸ Χαράλ. Γ. Σαρῶντη.

170. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ὅστις εἶνε ὀκνηρὸς γίνεται δυστυχής, ἀλλὰ ὅστις
εἶνε φιλεργὸς γίνεται εὐτυχής.
2. Τὸ κακὸν παιδίον δὲν θέλει οὔτε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ
νὰ ὑπάγῃ.
3. Τὸν Ἀριστείδην δίκαιον ἀπεκάλουν.
4. Βασιλεῦ! ὁ σὸς υἱὸς ἄρξει πολλῶν ἐθνῶν.
'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

171. Ἑρωτήσεις.

Κυρίαίς τις ἐρωτηθεὶς τί συγγένειαν εἶχε μὲ τὴν Κυρίαν
Α. ἀπεκρίθη: «Ὁ υἱὸς τῆς ἦτο τὸ μόνον τέκνον τῆς μη-
τρὸς μου». Τί συγγένειαν εἶχε;

'Εστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελέτης.

172. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσιν ἐνθουσιώδη
ἐκφώνησιν ἀρσιτελῶς ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων
λέξεων, ὧν ἡ πρώτη ἀρχεται ἀπὸ Ε, ἡ δευτέρα ἀπὸ Θ, ἡ
τρίτη ἀπὸ Τ καὶ ἡ τετάρτη ἀπὸ Α.
ΑΑΑ ΕΨΕ Η ΘΘ Π Κ Λ Μ ΝΝΝ ΟΟΟ Σ ΤΤ Χ Ω.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τουρκομάχου Τζαβέλα.

173. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένους
λέξεις διὰ νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι;
Δαλῶ-ὄρος-βοῦς-ὄση-ἐλαία-πατῶ-μέσος-τρυπῶ.
'Εστάλῃ ὑπὸ Ἡρακλείδους Γ. Μαφούνη.

174. Πρόβλημα.

Ὁ Κωστάκης ἔχει ἕνα καλάθι ἀγλάδια· τρώγει τὰ μισὰ
καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μισὰ δίδει δύο εἰς τὴν ἀδελφὴν του.
Ἐπειτα τρώγει πάλιν τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔμειναν καὶ
δίδει ἄλλα δύο εἰς τὸν ἀδελφόν του· ὕστερον ἀνοίγει πάλιν
τὸ καλάθι διὰ νὰ φάγῃ καὶ ἄλλα δύο ὀκνήματα, ἀλλὰ βλέ-
πει ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλα. Πόσα εἶχεν εἰς τὴν ἀρχήν;

'Εστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος.

175.—177. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀστερισμῶν.

α') Καὶ πρὸ τῶν μᾶλλον πολυπλόκων προβλημάτων
τῆς φύσεως δὲν ἀπορεῖ ὁ νοῦς, ἀλλὰ κατορθοῖ τὴν λύσιν
αὐτῶν.

β') Ἀποφευγε τὰ βδελυρὰ ἀναγνώσματα διότι διαστρέ-
φουσι τὸ πνεῦμα.

γ') Θέλω παρὰ τῶν εἰδημόνων νὰ πικραθῶ ὅτι συν-
τελεῖ εἰς πρόδοον.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Παιζίδου.

178. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 3 4 5 6 7 5 8 4
2 7 6
3 4 5 8 4
4 5 6 7 5 8 4
5 2 6 7 4
6 3 4
7 6 7 6 7 5
8 3 4 5 6 8 4
= Μέρος τοῦ ἔτους.
= Μέρος τοῦ πλοίου.
= Ἀπαραίτητον εἰς τὰ ἔθνη.
= Ἀσύνθετος φαινόμενον.
= Μέρος τοῦ σώματος.
= Ὅρος τῆς Ἀρμενίας.
= Ἐντομον.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἀστέρου.

179. Διπλῇ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς τῆς μυθολογίας, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα
ζωοφύου.

1. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Φυτόν. 3. Μέταλλον.

'Εστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μαρκιάρικου Ἀστέρου.

180. Φωνηεντόλιπον.

Στ' σ' — τ' ε' — δ' — τρ' — μ' — χ' — δ' ν' — σ' — σ' —
Κ' — τ' — π' — τ' — σ' — γ' — μ' — κ' — σ' — τ' — φ' — λ' — σ' —
'Εστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀμφιτριτίδος.

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 'Απριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

129. Φοινὴς (Φ, νύξ). — 130. Κωρὸς (Κῶς, φῶς). — 131.

Φυλακή, ὑλακή. — 132.

133. Ἀναγινώσκειται καρκενικῶς οὕτω: Ὑπὸ τὴν πλάκα
ταύτην, ὡ διαβάτα, κρύπτεται ὁ ἀείμνηστος Κουφιοκεφα-
λάκης. — 134. Ἀφοῦ ἐκρατοῦσε σημαία (Σ με Α) ἦτον ση-
μαιοφόρος. — 135. Δύο τόνους, ὅδεῖαν ἡ λέξις Κινεζικὴ
καὶ περισπωμένην ἡ λέξις γλῶσσα.

136. Ἐπιμελοῦ κοπίαζε ἐνὸςφ εἶσαι νέος
Διὰ νὰ μὴ μετανοῇς τὸ ὕστερον ματαίως.

137. — 140. α') Ταῦρος. β') Κριός, γ') Ἰχθύς, δ') Λέων.

141. Ἄν εἰς τὸν βίον προχωρῇς, δακρύον ἔχων βλέμμα,
Ἄν τῶν Μουσῶν σοὶ φαίνεται ἀκάνθινον τὸ στέμμα,
Ἐπιμελοῦ, κοπίαζε, κ' εἰς τὴν στενοχωρίαν
Στοχάζου τῶν μελλόντων σου ἐπὶ τὴν εὐτυχίαν.

142. Ἀργία μήτηρ κακίας. — 143. ΡΟΔΑΝΟΣ (1. Ροδῆ,
2. Δᾶτις. 3. Νοσός). — 144. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ (1. Μόσχα,
2. Ἀχιλλεύς. 3. Ρόδος. 4. Κόσσυρος. 5. Ἑλλάς. 6. Λέων.

7. Λεωνίδας. 8. Οἰζυγόνο. 9. Σπίνος). — 145. Μειράκιον
πλούσιον καὶ ἀπαλθευτὸν χρυσοῦν ἐστὶν ἀνδράποδον. —

146. Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος. ('Εστάλῃ ὑπὸ τῆς ὑπὸ
Α εἰδος).

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 145]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ. — ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΚΗΝΑΣ. — ΚΑΤΑ-
ΣΚΕΥΗ ΣΧΕΔΙΑΣ. — ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ.

Εὐκόλως φαντάζεσθε ὁποίας ὑποδοχῆς ἔτυ-
γεν ὁ Βριάν καὶ οἱ τρεῖς συνοδοιπόροι του. Ὁ
Γόρδων, ὁ Κρός, ὁ
Βάξτερ, ὁ Γάρνερ καὶ
ὁ Οὐέπ ἤνοιξαν τὰς
ἀγκάλας των, οἱ δὲ
μικροὶ ἐκρεμάσθησαν
ἀπὸ τοῦ τραχήλου
των. Ἀναφωνήσεις
χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶ-
σεως καὶ δεξιώσεις
ζωηρὰ καὶ ἐγκάρ-
διαι. Καὶ ὁ Πιστός
ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ
ἀνάλογον μερίδιον
τῆς καλῆς ὑποδοχῆς,
ἀναμιγνύων τὰς ὑλα-
κὰς του μετὰ τῶν ζη-
τωκραυγῶν τῶν παι-
δίων. Ναί! πολὺ μα-
κρὰ ἐφάνη εἰς τὰ παι-
δια ἡ ὀλιγοήμερος
ἐκείνη ἀπουσία!

«Μήπως ἀπεπλα-
νήθησαν; . . . Μήπως
τοὺς συνέλαβον ἰθα-
γενεῖς; . . . Μήπως
τοὺς ἐπετέθησαν θη-
ρία σαρκοφάγα!»
Τοιαύτας ἐρωτήσεις
ἡρώτων ἀλλήλους οἱ
ἀπομείναντες εἰς τὸ
πλοῖον, καὶ μάρτην ἀνέμενον τὴν ταχεῖαν ἐπά-
νοδον τῶν συντρόφων των.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἤδη ἐπανῆλθον ὁ Βριάν, ὁ Δό-
νιφαν, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Σέρβης, ἐν μόνον ὑπε-
λείπετο, νὰ ἐκθέσωσι τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐκ-
δρομῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν κατάκοποι, ἀνε-
βλήθη ἡ διήγησις εἰς τὴν αὔριον. Τοῦτο δὲ
μόνον εἶπεν ὁ Βριάν:

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 11^{ον}.

«Εἴμεθα ἐπὶ νήσου!»

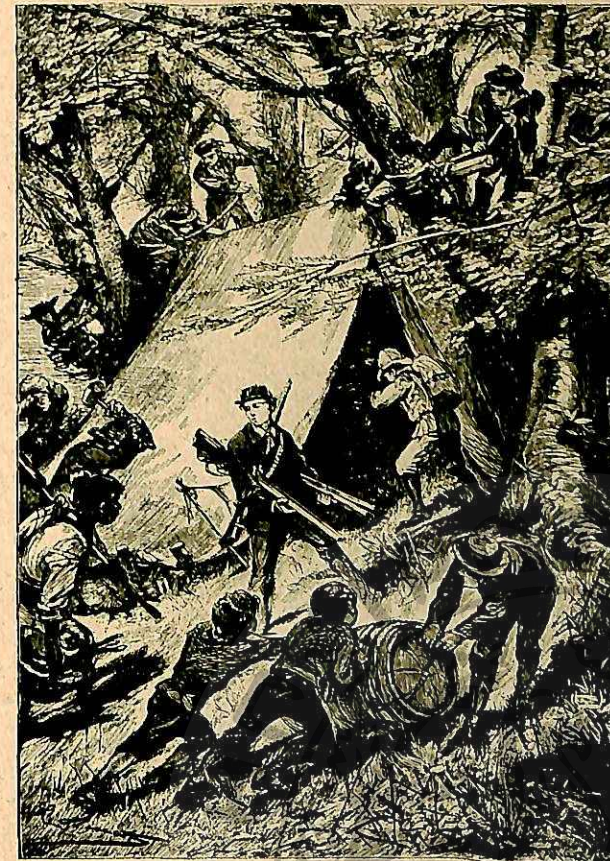
Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ πα-
ραστήσωσιν εἰς τὰ παιδία τὸ ἀβέβαιον καὶ
πλῆρες ἀδήλων περιπετειῶν μέλλον. Ἄλλ' ὁ
Γόρδων ὅμως δὲν ἐφάνη ἀποθαρρυνόμενος, δὲν
εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐφαίνετο διανοούμενος:

«Καλὰ! τὸ ἐπερί-
μενα, δὲν ἔχω τίποτε
περισσότερον νὰ φο-
βηθῶ!»

Τὴν ἐπιοῦσαν, 5
'Απριλίου, ἅμα τῇ
ἡμέρᾳ οἱ μεγάλοι,
Γόρδων, Βριάν, Δό-
νιφαν, Βάξτερ, Κρός,
Οὐίλκοξ, Οὐέπ, Γάρ-
νερ καὶ ὁ Μόκος ὅστις
ἦτο ἀριστος σύμβου-
λος, συνῆλθον παρὰ
τὴν πρῶραν τοῦ πλοί-
ου, οἱ δὲ μικροὶ ἐκοι-
μῶντο ἐκόνῃ.

Ὁ Βριάν καὶ ὁ Δό-
νιφαν διηγήθησαν
καταλεπτῶς ὅτι εἶ-
δον χωρὶς νὰ παρα-
λείψωσι τίποτε, καὶ
ἐδειξαν καὶ τὸν γεω-
γραφικὸν πῖνακα, τὸν
ὁποῖον οἱ ἄλλοι παῖ-
δες παρετήρουν μετὰ
τινος ἀθυμίας, διότι
ἐφαίνετο λέγων εἰς
αὐτοὺς ὅτι οὐδεμίαν
βοήθειαν ἔπρεπε νὰ
ἐλπίζωσιν ἐκ τῆς χῶ-
ρας τοῦ ναυαγίου των,
ἐὰν δὲ τυχὸν ἤρχετο
εἰς αὐτοὺς βοήθειά τις,
αὕτη ἔμελλε νὰ ἔλθῃ
ἐξωθεν.

Ἐν τούτοις, καὶ τοι
τὸ μέλλον παρίστατο
διὰ τῶν ζοφερωτάτων χρωμάτων, καὶ οἱ μικροὶ
ναυαγοὶ εἰς ἕνα μόνον ὤφειλον νὰ ἐλπίζωσιν,
εἰς τὸν Θεόν, ὁ ἐλάχιστος πάντων φοβηθεὶς ἦτο
ὁ Γόρδων. Ὡς γνήσιος Ἀμερικανὸς—ἄνθρωπος

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 11

«ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗΝ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΤΑ ΠΟΛΕ-
ΜΕΦΟΔΙΑ, ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ. . .» (Σελ. 162)

πρακτικὸς—εἶδεν ὅτι εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ ἡ λύπη καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀμνηχανία, ἀφ' οὗ τὰ πράγματα κατήντησαν ἐκεῖ ὅπου εἶχον καταντήσῃ. Προσεπάθησε νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς συντρόφους του, ὑποσχόμενος βίον ὑποφερτόν, ἐὰν θελήσωσι προθύμως νὰ τον συνδράμωσι καὶ νὰ τον βοηθήσωσι.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐπάναγκες ἦτο νὰ ἐκλέξωσι μέρος ὅπου νὰ ἐγκατασταθῶσιν ὀριστικῶς πρὶν ἐπέλθῃ ὁ χειμὼν.

«Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ προτιμήσωμεν ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπήλαιον τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν εἰς τὰς ἀγῆτας τῆς λίμνης, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Μὰς χωρεῖ ὅλους; ἠρώτησεν ὁ Βάζτερ.

— «Ὁχι, βέβαια, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι εἰμπορῶμεν νὰ το μεγαλώσωμεν, νὰ σκάψωμεν ἄλλο ἐν, ὁ βράχος δὲν εἶνε πολὺ σκληρὸς καὶ ἔχομεν ἐργαλεῖα...

— «Ὡς το πάρωμεν τώρα ὅπως εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων, καὶ ἄς εἶνε καὶ ὀλίγον τι στενόχωρον...

— Καὶ πρὸ πάντων προσέθηκεν ὁ Βριάν, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ γίνῃ ἡ μετακόμισις ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα!»

Καὶ πράγματι ἦτο ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ ταχέως ἡ μετακόμισις, διότι ὁσημέραι τὸ πλοῖον κατέρρεε καὶ ἐγένετο ἀκατοίκητον· μάλιστα αἱ τελευταῖαι βροχαὶ καὶ οἱ μετὰ τὰς βροχὰς σφοδροὶ καύσωνες κατέστησαν αὐτὸ ἐλεεινόν. Καὶ ἂν μὲν ἐμελλον μόνον νὰ το ἐκφορτώσωσι, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ το διαλύσωσι κατὰ ταξιν, ὥστε νὰ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ ὕλικου του ὅ,τι ἡδύνατο νὰ εἶνε χρήσιμον εἰς αὐτούς, φέρ' εἰπεῖν δοκοὺς, σανίδας, σίδηρον, χαλκόν, καὶ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο.

«Νὰ ἔχωμεν καλὸν ῥώτημα, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ποῦ θὰ μείνωμεν ἕως ὅτου κατορθώσωμεν νὰ μεταφέρωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸ σπήλαιον;

— Θὰ στήσωμεν μίαν σκηνήν, εἶπεν ὁ Γόρδων, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μεταξύ τῶν δένδρων.

— Λαμπροτάτη σκέψις, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἄς μὴ χάνωμεν καιρόν!»

Ἡ διάλυσις τοῦ πλοίου, ἡ ἐκφόρτωσις καὶ μεταφορὰ τοῦ ὕλικου καὶ τῶν τροφίμων, ἡ κατασκευὴ σχεδίας πρὸς μεταφορὰν τοῦ φορτίου, ταῦτα πάντα ἦσαν ἐργασία ἐνὸς μηνός

τοῦλάχιστον. Πρὶν δὲ κατορθώσωσι νὰ φύγωσιν ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου, θὰ ἐπῆρχετο ὁ Μάιος, τοῦτ' ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος, διότι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς γῆς ὁ Μάιος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Νοέμβριον.

Ὁρθῶς δὲ ὁ Γόρδων ἐξέλεξε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, διότι ἡ μεταφορὰ τῶν πραγμάτων ἐμελλε νὰ γίνῃ οὐχὶ διὰ ξηρὰς ἀλλὰ διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, οὐδεμίαν δὲ ἄλλην ὁδὸν ἦτο οὔτε εὐθυτέρα οὔτε εὐκολωτέρα. Ὁ Βριάν καὶ ὁ Μόκος ἐξήτασαν τὸ ποτάμιον καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἦτο πλευστόν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὑπῆρχε κατ' εὐθείαν συγκοινωνία μετὰ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου καὶ τοῦ σπηλαίου.

Τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς νέας κατοικίας παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐστησαν τὴν σκηνὴν καὶ εἰς αὐτὴν μετεκόμισαν τὰ τοῦ ὕπνου, τὰ ἀπαραίτητα μαγειρικὰ σκεύη, τὰ ὅπλα, τὰ πολεμεφόδια, τὰ τρόφιμα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχεδία ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ διὰ τῶν συντριμμάτων τοῦ πλοίου, ὤφειλον τὰ παῖδιά νὰ περιμένωσι τὴν ὁλοσχερῇ διάλυσιν αὐτοῦ.

Τὴν 15 Ἀπριλίου οὐδὲν πρᾶγμα ὑπῆρχεν ἐν τῷ πλοίῳ, πλὴν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐνεκα τοῦ βαρους τῶν ἔπρεπε νὰ ἐξαχθῶσι μετὰ τὸν κατακερματισμὸν τοῦ πλοίου· τοιαῦτα δὲ ἦσαν οἱ σόλοι (τεμάχια χυτοῦ μολύβδου χρησιμεύοντα ὡς ἐρμα), τὰ ἐν τῷ κύτει μεγάλα βυτία τοῦ ὕδατος, τὸ βαροῦλκον, τὸ μεταλλινὸν μαγειρεῖον, τὰ ὁποῖα μόνον δια μηχανῆς ἠδύναντο νὰ μετατοπισθῶσι. Ἡ δὲ ἐξάρτυσις, ὁ ἀκάτιος ἰστός, αἱ κεραταῖαι, οἱ σιδηροὶ ἐπίτοναι καὶ παράτοναι, αἱ ἄλυσσοι, αἱ ἄγκυραι, τὰ ἀπόγεια, καὶ τὰ διαφορὰ ἄλλα σχοινία, τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἐν τῷ πλοίῳ μεγίστη ἀφθονία, τὰ πάντα μετεκομίσθησαν κατὰ μικρὸν πλησίον τῆς σκηνῆς.

Ἐννοεῖται δὲ ὅσον κατεπειγόντως καὶ αἰετῶς ἐγένετο ἡ ἐργασία. δὲν παρημέλουν ὅμως κατὰ πρὸς συντήρησιν. Καθ' ἐκάστην ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ διέθετον ὥρας τινα εἰς τὸ κυνήγιον τῶν περιστερῶν καὶ ἄλλων διαφόρων πτηνῶν. Οἱ δὲ μικροὶ κατεγίνοντο συλλέγοντες μαλάκια εὐθὺς καθὼς ἀπεσύρτο ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς βραχώδους παραλίας. Ἡ ὄντως μία χαρὰ νὰ βλέπῃ τις τὸν Γέγκιν, τὸν Ἰβερσον, τὸν Δόλην καὶ τὸν Κοστάρ ἐν τῶν ὕδατων τρέχοντας ἐπάνω κάτω ὡς μικρὰ

ὀρνίθια. Εἶχον τὰς περισκελίδας τῶν ὑπεράνω τοῦ γόνατος καὶ ἐβρέχετο ὅλη ἡ κνήμη των γυμνή, διὸ ὁ μὲν αὐστηρὸς Γόρδων ἐπέπληττεν αὐτούς, ὁ δὲ Βριάν τοὺς ἐδικαιολόγει. Καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βριάν, εἰργάζετο καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν μικρῶν συντρόφων του, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ εὐθυμα παιγνίδια τῶν καὶ τοὺς φαιδρὸς καγχασμούς των.

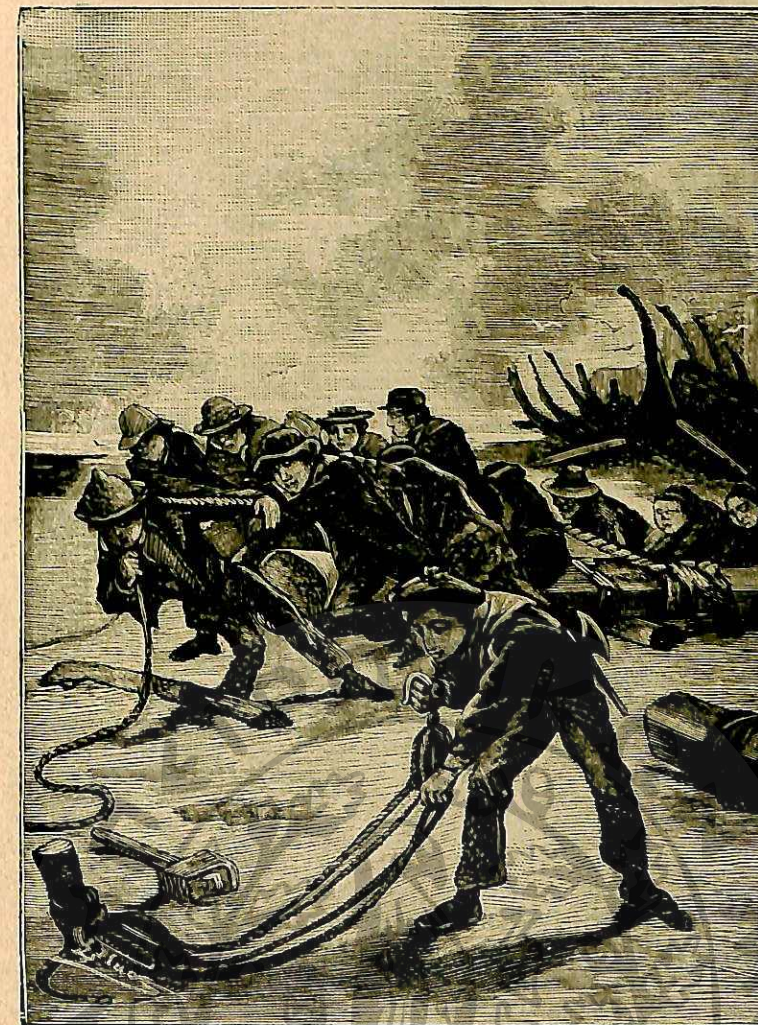
Τὸ ἔργον προέβαινε θαυμάσια καὶ μετὰ μεγίστης ὁμονοίας καὶ συμπνοίας, ἐν τούτοις ὅμως ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσωσι, διότι εἶχεν ἤδη παρέλθῃ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου, καὶ ἡ θερμοκρασία εἶχεν ἐλαττωθῇ ἐπαίσθητῶς, καὶ πολλάκις τὸ πρῶτὴν ἡθερμομετρικὴ στήλη κατήρχετο εἰς τὸ μηδέν. Ἐφαίνετο δὲ ὁ χειμὼν πλησιάζων.

Πρώτη φροντίς τῶν παιδιῶν ἦτο νὰ ἐνδυθῶσι τὰ χειμερινὰ ἐνδύματα καὶ μάλιστα τὰ μικρά, τῶν ὁποίων οἱ πόδες ἐφρόντιζεν ὁ Βριάν νὰ εἶνε θερμοί, νὰ μὴ τα ἀφίην νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸν ψυχρὸν ἀέρα ὅτε ἦσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς δὲ ὡς ἔβλεπε τὴν ἐλαφροτάτην καταρροήν, τὰ ἡνάγκαζε νὰ κάθηνται πλησίον θερμῆς πυρᾶς, ἥτις ἔκαιεν ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐπανειλημμένως δὲ ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστάρ ἡναγκάσθησαν νὰ διαμείνωσι κλειστοὶ ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ὁ δὲ Μόκος ἐπότιζεν αὐτοὺς τακτικῶς ζεστά, τὰ ὁποῖα ἔβραζε λαμβάνων τὰ κατὰλληλα βότανα ἐκ τοῦ φαρμακείου τοῦ πλοίου.

Ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον ἐκενώθη, ἤρχισαν τὴν διάλυσιν αὐτοῦ. Ἀφῆθησαν δὲ μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα τοῦ χαλκοῦ τὰ καλύπτοντα τὸ πλοῖον, ἔπειτα δὲ αἱ ὑλάγκραι καὶ τὰ σφυρία ἀπετέλεσαν τὸ ἔργον των μετὰ πολλοῦ κόπου τῶν παιδιῶν, τῶν ὁποίων αἱ χεῖρες ἦσαν ἀσυνήιστοι εἰς τοιαύτην ἐργασίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ διάλυσις προέβαινε βραδέως. Εὐτυχῶς ὅμως τὴν 25 Ἀπριλίου θύ-

ελλα σφοδρὰ ἐπῆλθε βοηθὸς τῶν μικρῶν ἐργατῶν τῆς θαλάσσης.

Τὴν νύκτα ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸν ἀέρα, καὶ βρονταὶ ἐξηκολούθουν ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς πρωίας. Εὐτυχῶς δὲν ἔβρεξεν, ἀλλὰ δις ἢ τρίς ἡναγκάσθησαν τὰ παῖδιά ἐντρομα

« ἮΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΘΕΑΜΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΞΕΥΓΜΕΝΑ Εἰς ΒΑΡΒΙΑΝ ΔΟΚΟΝ » (Σελ. 164)

νὰ κρατήσωσι τὴν σκηνήν, διότι ὁ ἀνεμὸς ὁ σφοδρὸς ἤθελε νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Καὶ ἡ μὲν σκηνὴ δὲν ἔπαθε τίποτε, διότι τὴν εἶχον στερεώσῃ καλῶς μετὰ τῶν δένδρων, ἀλλὰ τὸ πλοῖον ὅμως διελύθη καὶ ἔπαθεν τελεῖαν ἀποσύνθεσιν. Ἐπὶ τῆς παραλίας ἔκειντο διεσπαρμέναι δοκοὶ, σανίδες, καὶ πάντα, τὰ

βαρέα πράγματα, τὸ βαροῦλκον, τὸ μαγειρειον, οἱ σόλοι κτλ. κτλ.

Τὰ ἐπομένους ἡμέρας τὰ παιδιά κατέγιναν εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς σκηνῆς. Δύσκολον ἔργον ἀληθῶς ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ὑπομονῆς καὶ οὐχὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου ἐξετελέσθη αἰσίως. Ἦτο περίεργον θέαμα τὰ παιδιά ἐξευγμένα εἰς βαρεῖαν δοκόν, ἀσθμαίνοντα καὶ παροτρύνοντα ἀλλήλα. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ ἔχωσι τὰ παιδιά ταῦτα ἄνδρα τινὰ πρακτικόν νὰ τα καθοδηγῇ! Ἐὰν ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρντ εἶχον τοὺς πατέρας των, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ πλοίαρχος θὰ προελάμβανον πολλὰ σφάλματα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπιπτον καθ' ἑκάστην τὰ παιδιά. Ὅπως δὴποτε ὁ Βάξτερ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν μηχανικὴν ἔδειξε μεγίστην ἐπιδεξιότητα καὶ προθυμίαν. Διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ καὶ τῶν συμβουλῶν τοῦ Μόκου ἐπήχθησαν ἐντὸς τῆς ἡμέρας πᾶσαι καὶ ἐπὶ ἑκάστου πᾶσσαλου προσεδέθη ἑνὰ ἐν σύσπαστον, τὸ κοινῶς λεγόμενον παράγκο, τοῦτ' ἐστὶ δύο τροχαλῖαι, καὶ δι' αὐτῶν ἐδεκαπλασιάσθησαν αἱ δυνάμεις τῶν παιδιῶν καὶ τὸ ἔργον ἐξετελέσθη εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 28 Ἀπριλίου πάντα τὰ ὑπόλοιπα τοῦ πλοίου ἦσαν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου. Τὸ δυσκολώτατον μέρος τοῦ ἔργου εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῇ, διότι τὴν μεταφορὰν τῶν πραγμάτων τούτων εἰς τὸ σπήλαιον ἤθελαν ἀναλάβει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ βεῦμα τοῦ ποταμίου.

«Αὐριον νὰ ἀρχίσωμεν τὴν σχεδίαν, εἶπεν ὁ Γόρντ.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βάξτερ, καὶ διὰ νὰ μὴ κάμωμεν τὸν κόπον νὰ τὴν ρίψωμεν εἰς τὸν ποταμόν, ἐγὼ προτείνω νὰ τὴν κατασκευάσωμεν ἐπάνω εἰς τὸ ποτάμι.

— Δὲν θὰ εἶνε εὐκόλον, εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Δὲν πειράζει, ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Γόρντ. Ἐὰν θὰ δυσκολευθῶμεν εἰς τὴν κατασκευὴν, τοῦλάχιστον ἔπειτα δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνησυχίαν πῶς νὰ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ ποτάμι.»

Καὶ βεβαίως τοῦτο ἦτο εὐκολώτερον, διότι εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν ἐτοποθέτησαν τὸν σκελετὸν τῆς σχεδίας, ἥτις ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀρκετὰ

μεγάλῃ διὰ νὰ χωρέσῃ τὸ μέγα καὶ βαρὺ φορτίον. Ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου, τὴν ὁποίαν ἡ θάλασσα ἐσκέπαζε μόνον ὅτε ἐγένετο πλημμυρίς, τὰς μεγάλας δοκοὺς καὶ τοὺς μεγάλους ἰστούς καὶ ἐν γένει τὰ μεγάλα ξύλα τοῦ πλοίου· καὶ ὅτε ἡ παλίρροια ἀνύψωσεν αὐτὰ τὰ ὤθησεν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμίου καὶ τα συνέδεσάν διὰ μικροτέρων ξύλων ἐγκαρσίως καὶ τα ἐκάρφωσαν στερεῶς.

Οὕτω πως κατεσκευάσθη πᾶν τῶμα τριάκοντα σχεδὸν ποδῶν μήκους καὶ δεκαπέντε πλάτους. Εἰργάσθησαν ἄνευ διαλείματος ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ περὶ τὴν νύκτα ὁ σκελετὸς ἦτο ἑτοιμος. Ὁ Βριάν καλῶς ποιῶν ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ δένδρα τῆς ὄχθης διὰ νὰ μὴ τον παρασύρῃ τὴν νύκτα ἡ παλίρροια εἴτε πρὸς τὸ σπήλαιον εἴτε πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὴν ἐσπέραν κατάκοποι πάντες ἐδείπνησαν μετὰ καταπληκτικῆς ὀρέξεως καὶ ἐκοιμήθησαν μέχρι τῆς πρωΐας.

Τὴν ἐπιούσαν, 30 τοῦ μηνός, τὰ χαράγματα ἑκάστος ἦτο εἰς τὸ ἔργον του.

Τώρα ὑπελείπετο νὰ στανιδώσωσι τὸν σκελετὸν τῆς σχεδίας, καὶ εἰς τοῦτο ἐχρησίμευσαν αἱ σανίδες τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου.

Τρεῖς ὅλας ἡμέρας διήρκεσεν ἡ κατασκευὴ τῆς σχεδίας, καὶ ἦτο ἤδη καιρὸς νὰ σπεύσωσι, διότι ἤρχιζε νὰ καλύπτεται διὰ κρυστάλλων λεπτῶν ἡ ἐπιφάνεια τῶν λιμναζόντων ὑδάτων μεταξὺ τῶν ὑφάλων καὶ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ἡ δὲ σκηνὴ ἤρχιζε νὰ γίνῃται ἀνεπαρκὴς καὶ τοὶ εἶχον ἀρχίσῃ νὰ ἀνάπτωσι πῦρ πρὸς θέρμανσιν. Μόλις καὶ μετὰ βίας ὁ Γόρντ καὶ οἱ σύντροφοί του κατάρθωσαν νὰ καταπολεμῶσι τὴν ἐλάττωσιν τῆς θερμοκρασίας περιτυλισσόμενοι ἐντὸς τῶν σκεπασμάτων των καὶ συνθλιβόμενοι πλησίον ἀλλήλων. Ὅθεν ἐπάναγκες ἦτο νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν ἀποπείρασιν τῶν προκαταρκτικῶν τούτων ἐργασιῶν καὶ εἰς τὴν ὁριστικὴν ἀποκατάστασιν ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὅπου ἤλπιζον ὅτι θὰ προφυλάσσωνται τοῦλάχιστον κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ χειμῶνος, ὅστις εἶνε δριμύτατος κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

«Ἐμπρός, παιδιά, κάμετε γρήγορα νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα, διότι τὸ συμφέρον μας εἶνε νὰ μὴ μείνωμεν πέραν τῆς 6 Μαΐου.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Γόρντ.

— Διότι μεθαύριον εἶνε νέα σελήνη καὶ αἱ παλίρροιαι θὰ αὐξήσουν ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὅσον αἱ παλίρροιαι εἶνε ὀρηκτικώτεραι, τόσον εὐκολώτερον θὰ μας βοηθήσουν νὰ ἀναπλεύσωμεν τὸ βεῦμα τοῦ ποταμίου. Συλλογίσου, Γόρντ, ἂν ἡμεῖς ἡναγκασμένοι νὰ σύρωμεν τὴν σχεδίαν μὲ τὰ σχοινιά ἢ νὰ τὴν σπρώχνωμεν μὲ τὸ καμάκι! ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ καταπλεύσωμεν τὴν ὁρμὴν τοῦ βεῦματος! . . .

— Καλὰ λέγεις, ἀπεκρίθη ὁ Γόρντ, καὶ πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ πολὺ πολὺ!»

Πάντες δὲ συνεφώνησαν νὰ μὴν ἀναπαυθῶσι πρὶν ἀποπερατωθῇ τὸ ὅλον ἔργον.

Τὴν 3 Μαΐου ἤρχισαν τὴν φόρτωσιν τῶν πραγμάτων μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ τάξεως διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ ἡ ἰσορροπία τῆς σχεδίας. Πάντες δὲ κατὰ τὰς δυνάμεις των εἰργάζοντο· καὶ ὁ μὲν Γέγκινς, ὁ Ἰβερσον, ὁ Δόλγς καὶ ὁ Κόστάρ ἀνέλαβον νὰ μετακομίζωσιν εἰς τὴν σχεδίαν τὰ ἐλαφρά, οἷον τὰ μαγειρικά σκεύη, τὰ ἐργαλεῖα, τὰ διάφορα ὄργανα, ὁ δὲ Βριάν καὶ ὁ Βάξτερ ἐτοποθέτουν αὐτὰ κατὰ τάξιν καὶ κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Γόρντ, οἱ δὲ

μεγάλοι ἀνέλαβον τὴν μετακομίσιν τῶν βαρυτέρων οἷον τοῦ σιδηροῦ μαγειρείου, τῶν μεταλλίνων ἀποθηκῶν τοῦ ὕδατος, τοῦ βαροῦλκου, τῶν σιδηρικῶν, τῶν μεταλλίνων ἐλασμάτων καὶ πάντων τῶν μεγάλων συντριμμάτων τοῦ πλοίου. Ὡσαύτως δὲ οἱ μεγάλοι μετεκόμισαν καὶ τὰ δέματα τῶν τροφίμων, τοὺς πῖλους τοῦ οἴνου, τοῦ ζύθου καὶ τοῦ οἶνοπνεύματος καὶ πολλοὺς σάκκους ἁλατος τὸ ὁποῖον εἶχον συλλέξῃ μετὰ τῶν βράχων. Διὰ νὰ γίνῃ δὲ ἡ ἐπιβίβασις ἐπὶ τῆς σχεδίας εὐκολώτερον ἐστήθησαν δύο ξύλα κατὰ πρότασιν τοῦ Βάξτερ καὶ συνεδέθησαν διὰ τεσσάρων σχοινίων, καὶ οὕτω πως ἐσχηματίσθη εἶδος

προχείρου βαροῦλκου, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου προσήρμυσεν ἐν σύσπαστον, τὸ κοινῶς λεγόμενον παράγκο, καὶ ἐν ἄγγιστρον, καὶ διὰ τοῦ προχείρου τούτου μηχανήματος ἐλάβανον τὰ πράγματα ἀπὸ κατὰ γῆς, τὰ ἀνεσκήκον ὀλίγον καὶ τα ἀπέθετεν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας.

Ἐν συντόμῳ πάντες εἰργάζοντο μετὰ τόσης φρονήσεως καὶ προθυμίας, ὥστε τὴν 5 Μαΐου μ. μ. τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ἐπὶ τῆς σχεδίας, καὶ μόνον ὑπελείπετο νὰ χαλα-

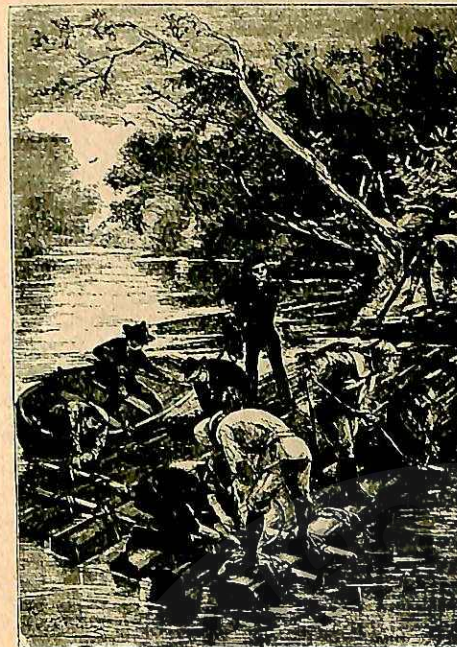
ρώσωσι τὰ ἀπόγεια σχοινία τὰ συγκρατοῦντα τὴν σχεδίαν. Τοῦτο δὲ ἐμελλον νὰ πράξωσι τὴν ἐπιούσαν περὶ ὥραν 8 π. μ. εὐθὺς καθὼς ἤθελε φανῇ ἡ πλημμυρίς κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμίου.

Ἴσως οἱ παῖδες ἐνόμιζον ὅτι τελειώσαντες τὴν ἐργασίαν των ταύτην ἠδύναντο πλέον νὰ ἀναπαυθῶσι καὶ ὀλίγον μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' οὐχί, διότι ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἄλλη ἐργασία, ἡ ἐξῆς:

«Παδιά, εἶπεν ὁ Γόρντ, ἐπειδὴ θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ πλέον, δὲν θὰ εἴμποροῦμεν νὰ βλέπωμεν τὴν θάλασσαν καὶ ἂν περάσῃ κανὲν πλοῖον πλησίον τῆς νήσου μας δὲν θὰ εἴμπο-

ρῶσωμεν νὰ κάμωμεν εἰς αὐτὸ σημεῖα νὰ πλησιάσῃ. Λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη, νομίζω, νὰ στήσωμεν ἑνα ἰστὸν ἐπὶ τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς καὶ νὰ ὑψώσωμεν μίαν σημαίαν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλπίζω ὅτι θὰ προσελκύσωμεν τὴν προσοχὴν κανενὸς πλοίου ἂν τύχῃ καὶ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ.»

Βεβαίως ἡ πρότασις τοῦ Γόρντ ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ παρ' εὐθὺς ἔστυραν εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς τὸ ἐπιστήλιον ὃ ἐστὶ τὸ τσιμποῦκι τοῦ πλοίου καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ δυσκολίας τὸ ἀνέστυραν καὶ το ἀνέβιβξαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς καὶ ἐκεῖ πάλιν μετὰ νέους κόπους καὶ

«ΕΙΡΓΑΣΘΗΣΑΝ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣ» (Σελ. 164)

μόχθους το έστησαν και το έστερέωσαν. Έν ᾧ δὲ ὁ Βάξτερ ὕψωνεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τὴν Ἀγγλικὴν σημαίαν, ὁ Δόνιφαν ἐχαιρέτησεν αὐτὴν πυροβολήσας διὰ τοῦ ὅπλου του, τὰ δὲ ἄλλα παῖδιά ἀπεκαλύφθησαν εἰς σημεῖον σεβασμοῦ καὶ χαιρετισμοῦ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμερὰ ἀνατέλλωντος τοῦ ἡλίου οἱ παῖδες ἦσαν ὄρθιοι. Καὶ πρῶτον μὲν διέλυσαν τὴν σκηνὴν καὶ ἐπέβιβασαν τὰ στρώματά των ἐπὶ τῆς σχεδίας καὶ τὰ ἐσχέπασαν διὰ ἱστίων. Τὴν 7 π.

μ. τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα. Εἶχον δὲ ἀφήσῃ τόπον ἐπὶ τῆς σχεδίας ὥστε νὰ μείνωσιν ἐπ' αὐτῆς καὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, ὁ δὲ Μόκος εἶχε προχείρους δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν τροφὰς τοιαύτας ὥστε νὰ μὴ εἶνε ἡναγκασμένος νὰ μαγειρεύῃ.

Περὶ ὥραν 8.30' κατέλαβον τὰς θέσεις των ἐπὶ τῆς σχεδίας. Οἱ μεγάλοι ἴσταντο κρατοῦντες κοντούς διὰ νὰ διευθύνωσι τὴν σχεδίαν, διότι δὲν εἶχε πηδάλιον, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χρησιμεύσῃ ἕνεκα τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμίου.

Ὀλίγον πρὸ τῆς 9 π.μ. ἡ παλirroια ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπαισθητὴ καὶ ἡκούσθη ὑπόκωφος τριγμὸς τῶν ξύλων τῆς σχεδίας.

« Προσοχή! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

— Προσοχή! ἀνεφώνησεν ὁ Βάξτερ.

Ἀμφότεροι ἴσταντο πλησίον τῶν ἀπογείων τὰ ὁποῖα συνεκράτουν τὴν σχεδίαν ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ τῶν ὁποίων τὰ διπλούμενα ἐκράτουν δυνατὰ μὴ τοὺς διαφύγουν.

« Ἐτοιμοὶ! » ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν ὅστις μετὰ τοῦ Οὐίλκοξ ἴστατο εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς σχεδίας.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ σχεδία ἤρχισε νὰ ἐκτοπιζέται ὑποκινουμένη ὑπὸ τῆς παλirroιας, ὁ Βριάν ἐξεφώνησε τὸ πρόσταγμα:

« Ἀπολύσατε! »

Καὶ παρευθὺς ἀπέλυσαν τὰ σχοινία, ἡ δὲ σχεδία ἐλευθερωθεῖσα ἀνυψώθη βραδέως μεταξὺ τῶν δύο ὄχθων ῥυμουλκοῦσα τὸν κέλητα.

Χαράν μεγάλην ἐχάρησαν τὰ παῖδιά ὅτε εἶδον τὴν σχεδίαν των κινουμένην. Καὶ πλοῖον μέγα ἐὰν εἶχον ναυπηγήσῃ, δὲν θὰ ἡσθάνοντο χαράν ὀλιγωτέραν. Ἀλλὰ ἅς ἔχη συγγνώμην ἡ ματαιότης των αὐτῇ!

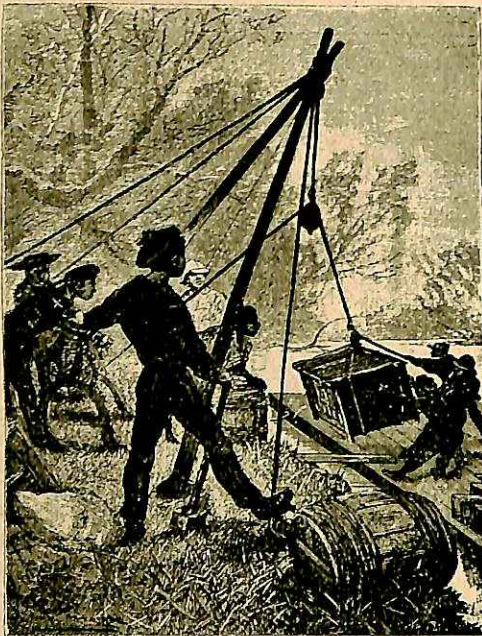
Ὡς γνωστόν, ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμίου ἦτις ἦτο δενδρόκομος, τοῦτ' ἐστὶ ἐσχαίετο ὑπὸ δένδρων, ἦτο πολὺ ὑψηλότερα τῆς ἀριστερᾶς. Ἡ δὲ ἀριστερὰ αὕτη ἦτο πολὺ στενὴ καὶ ἀπόρητος καὶ παρ' αὐτὴν παρετίνετο ἕλος μέγα καὶ ἐκτεταμένον. Ὁ Βριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Μόκος προσεπάθουν μετὰ πάσης δυνάμεως νὰ ἀπομακρύνωσι τὴν σχεδίαν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, διότι ἦτο ῥηχοτέρα καὶ ἦτο κίνδυνος μήπως προσκρούσῃ που, ἐν ᾧ κατὰ τὴν δεξιάν ὄχθη τὰ ὕδατα ἦσαν βαθύτερα καὶ ἡδύνατο κάλλιστα ἡ σχεδία νὰ πλέῃ καὶ ἄνευ τινὸς κινδύνου, καὶ εἶχον καὶ μέρος νὰ στηρίξωσι τοὺς κοντούς.

Δύο ὅλας ὥρας ἔπλεον οὕτω πως καὶ διήνυσαν

διάστημα ἐνὸς σχεδὸν μιλλίου. Δὲν προσέκρουσε δὲ πουθενὰ ἡ σχεδία. Ὡστε ἐὰν ἐξηκολούθει ὁ πλοῦς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐξάπαντος ἦθελον φθάσῃ αἰσίως εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Βριάν, ἐπεὶ δὲ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ποτάμιον θὰ εἶχεν ἑκτασὶν ἑξ. περίπου μιλλίων, ἀπὸ τῆς λίμνης ὅθεν ἐπήγαγε μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ναυαγήσῃ τὸ πλοῖον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐπεὶ δὲ δύο μόλις μίλλια ἡδύνατο νὰ διανύσῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πλημμυρίδος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπήλαιον ἐχρεάζοντο πολλὰ καὶ παλirroια.

Πράγματι περὶ ὥραν ἑνδεκάτην ἤρχισεν ἡ

« ἈΝΕΣΗΚΩΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΛΚΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΕΘΕΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣ » (Σελ. 165)

ἔμπροσθεν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ὕδατα κατὰ τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμίου καὶ εὐθὺς τὰ παῖδιά ἔσπευσαν νὰ θέσωσι τὴν σχεδίαν στερεὰ εἰς τὰ δένδρα τῆς ὄχθης διὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ εἰς τὴν θαλάσσαν.

Εἶνε πρόδηλον ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πλοῦν περὶ τὴν ἐσπέρην, ὅτε θὰ ἐπῆρχετο ἡ νυκτερινὴ πλημμυρίς, ἀλλὰ δὲν ἐκρίθη φρόνιμον νὰ διακινδυνεύσωσιν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἀπεφασίσθη λοιπόν, κατὰ πρότασιν τοῦ Γόρδωνος νὰ περιμείνωσι μέχρι τῆς αὔριου ὅτε θὰ ἐπανελαμβάνετο ἡ πλημμυρίς.

Καὶ βεβαίως προτιμότερον νὰ χρονотριβίσωσιν εἰκοσιτέσσαρες ὥρας ἢ νὰ ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον προφνέστατον τὸ πολύτιμον φορτίον των τὴν μόνην ἐλπίδα των.

Ἐπεὶ δὲ ἔμελλον νὰ διαμείνωσιν ἐκεῖ ὅλην τὴν ὑπολειπομένην ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα, ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ συνήθως συνοδεύοντες αὐτὸν εἰς τὸ κυνήγιον ἀπεβίβασθησαν ἐκ τῆς σχεδίας εἰς τὴν δεξιάν ὄχθη τοῦ ποταμίου.

Ὁ Γόρδων εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀπομα-

ΣΟΒΑΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Περίξ τῆς στρογγύλης τραπέζης τὰ παῖδιά μελετῶσι καὶ ἡ μήτηρ πλέκει τὸ ἐργόχειρόν της. Τὸ πῶς τῆς λάμπει περιοριζόμενον ἀπὸ χρωματιστὸν καταυγαστήρα (ἀμπαζοῦρ) σχηματίζει φωτεινὸν κύκλον, ὅστις φωτίζει τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τῶν παιδίων, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλία καὶ τετράδιά των, καὶ τὴν πλέκουσαν χεῖρα τῆς μητρὸς.

Τὸ λοιπὸν δωμάτιον εἶνε βυθισμένον εἰς σκιάν, σκιάν ἀρχαίωμένην μὲν περίξ τῆς τραπέζης, κρᾶμα φωτός καὶ σκότους, ἀλλὰ πυκνότεραν ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνεταί αὐτῆς.

Ἀλλ' ἀναίρνης ἐφωτίετο, θὰ ἐδλέπεμεν ὅτι ἦτο ὡραία τραπέζα οἰκογενεῖας ἀρκετὰ πλουσίας. Τὸ ἀνάκλητρον καὶ αἱ ἑδραὶ ἦσαν ἐκ λεπτοτάτης ψιφίθου, τὸ εἰς τὸν τοῖχον ὑψηλὸν ἐρμάριον ἦτο ἐκ ξύλου μαυρίου, μαύρου ἀπαστράπτοντος. Ἐντὸς δ' αὐτοῦ ἦσαν χρυστάλλινα ποτήρια μὲ διάφορα θαμβὰ κοσμήματα, ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ σκευὴ κομψότατα καὶ πολύτιμα, τεῖσοδοι, δίσκοι, κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ, ἀλατοθήκαι.

Τὰ παῖδιά μελετῶσι μετὰ ζήλου διότι αὔριον — Κυριακὴν — δὲν θὰ ἔχουν καιρὸν διὰ μελέτην. Αὔριον θὰ ὑπάγουν ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἰς τὴν Πεντέλην — εἶνε ἀποφασισμένον πρὸ ἐνὸς μηνὸς — ὅπου θὰ εἶνε καὶ ἄλλαι φιλικαὶ τῶν οἰκογένειας. Καὶ κάποτε ἐνὺς των ἀφίνει τὸ βιβλίον καὶ τρέχει ἐκεῖ πέραν, οἷς τὸ μοναστήρι μὲ τὰ κελλιά τῶν καλλογῆρων,

κρυνθῶσι πολὺ καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανήλθον φέροντες τέσσαρας ὠτίδας παχυτάτας καὶ ὀρθοὺς μικρῶν πτηνῶν. Τὰ ἐφύλαξαν δέ, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Μόκου, διὰ τὸ πρῶτον γεῦμα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ σπηλαίου.

Παρήλθεν ἡ ἡμέρα ἄνευ τινὸς συμβάντος· τὴν δὲ νύκτα διενυκτέρευσε ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρός προσέχοντες χρεῖας τυχοῦσης εἴτε νὰ συσφίγῃσι τὰ σχοινία τῆς σχεδίας εἴτε νὰ τα χαλαρώσωσι. Ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδεμία τοιαύτη χρεῖα παρέστη.

Τὴν ἐπαύριον περὶ ὥραν 10 παρὰ τέταρτον ἐπανήλθεν ἡ πλημμυρίς καὶ ἐξηκολούθησεν ἡ σχεδία ἀναπλέουσα, καὶ περὶ ὥραν 1 μ. μ. ἐστάθη. Τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἡμέρας καὶ ὅλη ἡ νύξ παρήλθεν αἰσίως καὶ τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν ἡ πλημμυρίς διαρκέσασα σχεδὸν μέχρι τῆς 3.30' μ. μ. ἔφερε τὴν σχεδίαν ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΓΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

εἰς τὰς ὑψηλὰς λεύκας μὲ τὰ ἀσημένια φύλλα των τὰ ὁποῖα σείει καὶ ἡ ἐλαφροτέρα πνοὴ τοῦ ἀνέμου, εἰς τὴν ὡραίαν δεξιαν, τῆς ὁποίας αἱ ὄχθαι εἶνε τόσον γραφικαὶ καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸ νερὸν καθρεπτίζονται κύπτοντες οἱ κλώνες τῶν δένδρων, εἰς τὰς δύο βρύσεις, αἵτινες τρέχουν μὲ γλυκὺ μουρμουρητόν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τῆς μῆς τὸ νερὸν πίνεταί κατάψυχρον ὡς πάγος καὶ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον, τῆς δὲ ἄλλης προξενεῖ ἀσθένειαν, καὶ τὸ παρατηροῦν τρέχον μετὰ τινος φόβου οἱ περίξ βόσκοντες τὰ κοπάδια των ποιμένες, εἰς τὸν καθαρὸν καὶ ἀρωματισμένον μὲ εὐωδίαν πεύκου ἀέρα, εἰς τὸν ψίθυρον τῶν πεύκων, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει μὲ βοὴν ἐξηγριωμένης θαλάσσης· καὶ τόσον εὐρίσκονται νοερώς ἐκεῖ ὥστε πρὸς στιγμὴν φαντάζονται ὅτι ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς καὶ πρὸ τοῦ προσώπου των κρέμονται πράσινοι κλάδοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνέρχονται, βλέποντες πρὸ αὐτῶν τὸ ανοικτὸν βιβλίον καὶ ἐξακολουθοῦν τὴν μελέτην των.

Ἡ μελέτη των δὲν εἶνε συνήθως τόσον ἡσυχος ὅσον ἀπόψε· ἄλλοτε ἡ ὀκταέτης Ἀθηνᾶ καὶ ὁ δεκάτης Δημήτριος ἐρωτῶσι τὸν μεγαλειότερον των ἀδελφὸν Πελοπίδαν ἢ τὴν μητέρα των ὁσάκις ἔχουν καμμίαν ἀπορίαν, ἢ διηγοῦνται κανὲν περίεργον ἢ ἀστεῖον ἐπεισόδιον τοῦ σχολείου, ὅχι δὲ σπανίως καὶ γέλωτες φαιδροὶ ἀκούονται περίξ τῆς τραπέζης,

μετά τούς οποίους ἀρχίζει πάλιν ἡ σοβαρά ἐργασία.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅμως ἡ μήτηρ παρεκάλεσε τὰ παιδιά νὰ μὴ κἀμουν, πρὸς χάριν τῆς, κανένα θόρυβον· καὶ τὰ παιδιά ὑπήκουσαν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς τῶν.

Ἀλλὰ τί σκέπτεται ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἐν ᾧ οἱ λεπτοὶ καὶ ὠραῖοι δάκτυλοί τῆς πλέκουν μηχανικῶς τὸ μάλλινον ἐπὶ ὠμίον; σκέπτεται κανένα χορὸν εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὑπάγῃ μὲ πολυτελεῖ ἔνδυμασίαν, ἐστολισμένη μὲ ἀδάμαντας, λάμπουσά ἀπὸ καλλοσύνης, ἀκούουσα ψιθυρισμοὺς θαυμασμοῦ κατόπιν τῆς;

Ὡ, ὅχι, ἀλλὰ σκέψεις ταραττοῦν τὸ πνεῦμά τῆς· πρὸ ἡμερῶν εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἦτο πολὺ κατηφής· ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ, ἐκάθισε πλησίον τοῦ, ἠθέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ τότε ἔμαθε ὅτι φοβερὸν δυστύχημα τὸν ἠπέιλε· ἡ Τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ὅλην σχεδὸν τὴν περιουσίαν τῶν, ἡ Προεξοφλητικὴ Τράπεζα τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ἀσφαλές, δὲν εὐρίσκειτο εἰς καλὴν κατάστασιν· ἀνησυχαστικά· εἰδήσεις εἶχον κυκλοφορήσῃ· θλιβερά τηλεγραφήματα εἶχον φθάσῃ· ἀλλ' ἴσως ὑπῆρχον ἀκόμῃ ἐλπίδες.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, πρὸ τοῦ δειπνοῦ, ὁ σύζυγός τῆς, Ἀνδρέας Ἀληθινός, εἶχεν εἶπῃ εἰς αὐτήν:

— Ἐλένη, φάγε μὲ τὰ παιδιά, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ τηλεγραφεῖον· θέλω νὰ συνεννοηθῶ διὰ μακρῶν μὲ τὸν ἐν Παρίσις ἀντιπρόσωπόν μου περὶ τῆς καταστάσεώς μας· θέλω νὰ μάθω ἂν εἴνε ἀληθὴ ὅσα διεδόθησαν διὰ τὴν τράπεζαν.

Ἐφόρσε τὸν ὑψηλὸν πῖλόν τοῦ καὶ τὰ χειρόκτιά τοῦ καὶ ἐξῆλθε.

Εἰς τὸ δεῖπνον ἡ μήτηρ μόλις ἤγγισε τὸ φαγητόν· τὰ παιδιά μὴ γνωρίζοντα τί συμβαίνει· ἐσυλλογίζοντο τὴν πρωϊνὴν ἐκδρομὴν.

Ἐπειτα ἐκάθισεν εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς, παρὰ τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις· παρῆλθε μία ὥρα· ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἐφάνη· μυρίας ιδέας ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν τῆς· μὴν ἦλθε καμμὶ ἀπελπιστικὴ εἰδήσις καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἔπαθε τίποτε; ἠσθάνετο τὸ σῶμά τῆς κομμένον, ὡς νὰ ἦτο μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν κλίνην μὲ πυρετόν· εἰς τὴν καρδίαν τῆς εἶχε ἓνα μέγαλον, δυσβάστακτον βάρος.

Δύο τρεῖς φορές ἐσηκώθη, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, παρετήρησεν εἰς τὴν ὁδόν· οἱ δρόμοι ἦσαν σκοτεινοί, ἀμυδρῶς φωτιζόμενοι ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου· ὁ οὐρανὸς ἦτο χωρὶς σελήνην, χωρὶς ἄστρα, δυνατὸς ἄνεμος ἔπνεε γογγύζων θρηνωδῶς ἐπὶ τῶν στεγῶν.

Ἐπειτα πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν τῆς· αἱ στιγμαὶ τῇ ἐφαίνοντο ἔτη· ἐξέβαλε τὸ χρυσοῦν ὥρολόγιόν τῆς καὶ εἶδε· ἡ ὥρα ἦτο ὀγδὴ καὶ ἡμίσεια.

— Θεέ μου! πόσον ἀργεῖ! ἐψιθύρισε μὲ ἀγωνίαν.

Ὁ Πελοπίδας, ὅστις ἐκάθητο πλησίον τῆς μη-

τρὸς τοῦ, ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, ἤκουσε μὲ ὁποῖον τόνον τοὺς εἶπε, εἶδε τὴν ταραχὴν τῆς μητρὸς τοῦ, καὶ ἐνόησε ὅτι κατὰ ἐκτάκτως λυπηρόν, ἐκτάκτως σοβαρὸν συμβαίνει.

— Τί καθόμασθε; εἶπε διακόπτουσα τὴν σιωπὴν ἡ εὐθυμὸς φωνὴ τῆς μικρᾶς Ἀθηνᾶς πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς· πότε θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθούμε; αὐρὸ θὰ σηκωθούμε ἔς τῆς τέσσαρες, γιὰ νὰ ξεκινήσωμε ἔς τῆς πέντε· κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ νυστάζω μέσ' ἔς τὴν ἄμαξα καὶ νὰ μὴ βλέπω τῆς ὠραίας τοποθεσίας ποῦ θὰ περνᾶμε! προσέθεσε μὲ παιδικὸν μορτασμόν χαριέστατον.

Ἀλλ' αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς ἀντήχησεν ὁ τρέμων κωδωνισμὸς τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος τῆς οἰκίας. Ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν ἀνετριχίασε. Ἡ θύρα ἦνοιξε, ταχέα βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα· ἡ κυρία Ἐλένη ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλ' ἤδη οὗτος εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἦτο ὠγρός, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐφαίνοντο φλογισμένοι καὶ κόκκινοι· ἐκάθησεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον βαρέως ὡς νὰ ἦτο πολὺ κουρασμένος. Ἀρκετὴν ὥραν ἔμεινε συλλογισμένος, κρατῶν τὸ μέτωπόν τοῦ· ἔπειτα εἶπεν εἰς τὸν Πελοπίδαν.

— Κλείδωτε τὴν θύραν, παιδί μου· ἔχω νὰ εἰπῶ σοβαρά πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει κανεὶς ἄλλος νὰ τ' ἀκούσῃ.

Ὁ Πελοπίδας παρατηρήσας μήπως ἔξω εἰς τὸν διάδρομον ἦτο καμμία ὑπέρετρα, ἐκλείδωσεν ἑσθθεν τὴν θύραν.

— Καθήσατε τώρα εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὴν θέσιν σας ἕκαστος καὶ ἀκούσατε.

Ἡ μήτηρ καὶ τὰ παιδιά ἐκάθησαν εἰς τὰς καθέκλας τῶν καὶ ὁ πατὴρ εἰς τὴν ἰδικήν του.

— Εἴμεθα ἐντελῶς κατεστραμμένοι, εἶπεν ὁ ἄνδρας Ἀληθινός, μὲ φωνὴν ἥσυχον· ἐλάχιστον μέρος μόνον, σχεδὸν τίποτε, μένει ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν μας· ἀλλὰ χρεωστώ πόσον ἀκόμῃ μεγαλύτερον, καὶ διὰ νὰ τὸ πληρώσω δὲν θὰ διστάσω πρὸ καμμίας θυσίας· θὰ πωλήσω τὴν βιβλιοθήκην μου—τὰ βιβλία μου τὰ ὁποῖα εἰξεύρετε πόσον ἀγαπῶ!—, διότι ἐννοῶ τὸ ὄνομά μου νὰ μείνῃ ἀνεκλήθης· ναι, παιδιά μου, θὰ μείνετε χωρὶς περιουσίαν, ἀλλ' ὅχι καὶ χωρὶς τιμὴν· δὲν θέλω ὅταν μεγαλώσετε νὰ διστάζῃ ἡ χεὶρ σας ὅταν γράφῃ τὴν ὑπογραφήν σας, οὔτε νὰ κοκκινίσετε ὅταν ἀκούσῃ τὸ πατρικὸν σας ὄνομα.

— Θὰ πωλήσωμεν καὶ ὅλους μου τοὺς ἀδάμαντας! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ σύζυγος.

— Εὐχαριστῶ, Ἐλένη, εὐχαριστῶ, πιστὴ σὺ τροφὴ τῆς δυστυχίας μου, ὅπως ὑπῆρξες καὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ἐλεγα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄνδρας Ἀληθινός, ὅτι εἴμεθα πτωχοί. Ἐννοήσατέ τοι· εἴμεθα πτωχοί· τώρα ἀρχίζουν δι' ἡμᾶς σοβαραὶ ἡμέραι.

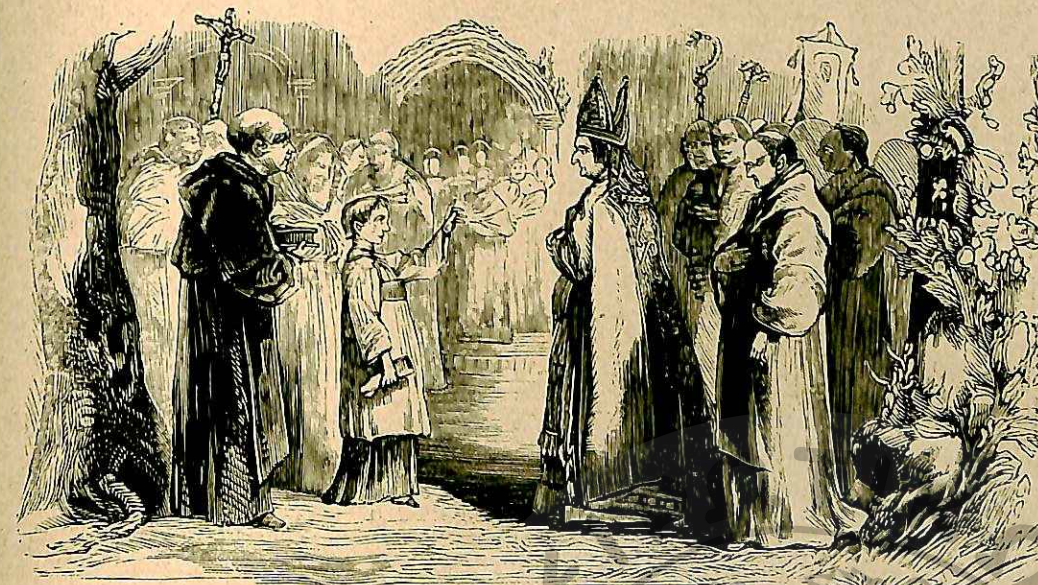
[Ἐπεται τὸ τέλος] Αἰμῖλιος Εἰμαρμένος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152]

Ὅτε ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ τὰ ἄστρα ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα, τίποτε δὲν ἠμποδίζεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀστρονομικᾶς παρατηρήσεως τοῦ, οὐδὲ ὁ ψυχρότατος ἄνεμος τῶν Ἀλπεων· ἐκστῆν νύκτα τοῦ χειμῶνος μετέβαινεν εἰς τὴν σκοπιάν του περιτετυλιγμένος εἰς χονδρὸν μάλλινον μανδύαν, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχε κατασκευάσῃ ἡ μήτηρ του. Τόσον ἰσχυρὸν ἦτο τὸ πρὸς

στρων νὰ ὀρίζωσι τὴν θέσιν τοῦ ὀρίζοντος καὶ προέλεγον μετὰ βεβαιότητος τὸν μέλλοντα καιρὸν, παρατηροῦντες τὰ νέφη. Ἀλλοτε ὅμως τὸ παιδίον εὕρισκε χονδροειδεῖς καὶ ἀξέστους τσομπάνους, οἱ ὁποῖοι οὔτε παρετήρουν καὶ τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἐκράτουν πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου ἔδοσκον τὰ ποιμνία τῶν. Τότε ἔσυρεν αὐτοὺς ἐκ τῆς καπότας

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΑΘΕΙΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΑΠΑΓΓΕΛΛΗ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ» (Σελ. 171)

ἀστρονομικὰς μελέτας πάθος τοῦ παιδίου, ὥστε ποτὲ δὲν ἐκουράζετο, ποτὲ δὲν ἐβάρυνετο νὰ παρατηρῇ τὸν οὐρανόν· παρηκολούθει δὲ πάντοτε μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν πορείαν τῶν ἀστρων. Ἐδίδεν ὀνόματα εἰς τοὺς ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἦσαν ἀνώνυμοι, καὶ εἰς τοὺς μεγαλειτέρους τοῦ Γαλαξίου.

Αἱ ἀπειράριθμοι μυριάδες τῶν σκιογεργῶν ἀστέρων προσείλκουν πολὺ τὴν προσοχὴν τοῦ· ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς κατατάξῃ; Ἐνίοτε εὐρίσκειτο μετὰ βοσκῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον παρατηρήσῃ τοὺς ἀστερισμοὺς καὶ τοὺς ἐγνώριζον, μολονότι ἠγνόουν ποῖον ὄνομα ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπιστήμη. Οἱ βοσκοὶ ἐκεῖνοι ἠδύναντο διὰ τῶν ἄ-

των καὶ τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα τῶν πρὸς φωτοβολοῦντά τινα ἀστερισμόν. Τοῖς ἐδείκνυν τὴν Μεγάλην Ἀρκτον, ἥτις δεικνύει τὸν Βορρᾶν καὶ χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς ὁδοιποροῦντας τὴν νύκτα. Ὅτε δὲ ἦτο παγωνιά τοῖς ἐδείκνυε τὸν ἀστερισμόν τοῦ Ὡρίωνος μὲ τὰ τρία ἐν τῷ μέσῳ λάμποντα μεγάλα ἄστρα· ἄλλοτε ἐδείκνυε τὰ ὠραία δίδυμα ἄστρα τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, κατὰ δὲ τὸ θέρος τὴν Ἀύραν καὶ τὸν Κύκνον, τοὺς λαμπροτάτους τούτους ἀστερισμούς.

Ἐκ τοῦ ἀστρονομικοῦ βιβλίου ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας· ἤξευρε τὴν θέσιν τοῦ Ἑρμοῦ, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀρεως, τοῦ

Διός, καὶ τοῦ Κρόνου. Οἱ πλανῆται φαίνονται καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, δηλαδὴ ἄνευ τηλεσκοπίου τόσο καλὰ ὅσον καὶ οἱ πρῶτου βαθμοῦ ἀστέρες· ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν ζωηρότητα ἐκείνην τῆς ἀκτινοβολίας τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἀστέρες. Ἡ Ἀφροδίτη πρὸ πάντων ἔχει ἑκτακτον λάμψιν ὅταν ἀνατέλλῃ τὴν ἐσπέραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τοῦτο δὲ συμβαίνει κάθε ἑνέα μῆνας. Πολλοὶ δ' ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς νέον ἄστρον ἢ ὡς κομήτην. Ἐνίοτε μάλιστα διακρίνεται καὶ τὴν ἡμέραν, καὶ ὅχι ὀλίγοι θεωροῦσι τοῦτο ὡς θαῦμα.

Καὶ ὁ Ζεὺς εἶνα πολὺ λαμπρὸς, ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτοῦ εἶνε λευκώτερον ἀπὸ τὸ τῆς Ἀφροδίτης, τὸ φῶς τοῦ Ἀρεως εἶνε ὑπέρυθρον, τὸ δὲ τοῦ Κρόνου μολυβδόχρουν· οὗτος φαίνεται ἐξ ὧν τῶν πλανητῶν ὁ ὀλιγώτερον λαμπρὸς ἕνεκα τῆς μεγάλῃς αὐτοῦ ἀποστάσεως.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἐγνώριζε πάντα ταῦτα καὶ τὰ ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς βοσκούς, οἱ ὅποιοι ἕως τότε ἔμεινον ἀπαθεῖς ἐνώπιον τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ οὐρανοῦ στερεώματος.

Μετ' ὀλίγον ἡ φήμη τῶν γνώσεων τοῦ παιδίου διεδόθη καθ' ὅλην τὴν χώραν. Οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ζηλοτυποῦντες κάπως διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν προτίμησιν τοῦ ἐφημερίου, ἐφέροντο πρὸς αὐτὸ κακῶς, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἦτο ἡσυχος καὶ πρὸς ὅπως ὅλοι ὅσοι σκέπτονται πολὺ. Μὲ ὅλην δὲ τὴν κακετρέχειαν συμμαθητῶν του τινῶν, ἔμενε φίλος αὐτῶν.

Τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ πατρὸς του προσεκάλεσεν ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου εἰς ἀγροτικὸν γεῦμα· ἡ μήτηρ του, ἥτις τὸν ἡγάπα θερμότατα, ἔστρωσε μακρὰν τράπεζαν ὑπὸ τὴν σκιάδα τοῦ κήπου ὅστις συνείχετο μὲ τὸν οἰκίσκον των. Ἐκαστον τῶν παιδίων ἔφερεν ἓν ἄνθος εἰς τὸν πατέρα τοῦ Πέτρου. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐξαιρετὰ καὶ ἡ ὄρεξις τῶν συνδαιτυμόνων ἐπίσης ἐξαιρετος. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν διήρκει τὸ γεῦμα σιωπὴ σχεδὸν ἐπεκράτει· ὅτε ὁμῶς ἐτελείωσε καὶ τὸ γλύκισμα τότε ἡ ζωηρὰ ὁμήγυρις ἤρχισε νὰ θορυβῇ. Μὲ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ ἄσματα παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ἐνύκτωσεν.

Ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν· μερικά δὲ λευκὰ νέφη παρηκολούθουν αὐτήν. Ὁ Πέτρος ἀφῆκε διὰ μιᾶς τὰ παιγνίδια καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ παρητῆρει τὸν οὐρανόν. Εἰς

ἐκ τῶν συμμαθητῶν τοῦ ὁ ζηλοτυπώτερος ὧν, παρατηρήσας τὴν ἐκστασὶν του ἐκείνην εὗρεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ φόρεμα.

— Αἶ, σοφέ, τῷ εἶπε, ἀφοῦ ξέρεις τί γίνεται ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν μοῦ λές, τί πράγμα τρέχει τώρα ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου; τὸ φεγγάρι ἢ τὰ σύννεφα;

— Τί; δὲν τὸ ξέρεις; ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ σύ τάχα ποῦ τὸ ξεύρεις; ἀπήντησε τὸ ἄλλο παιδίον· ἂν τῶξερεις θὰ τῶλεγε γρήγορα, γρήγορα. Αἶ, σεῖς, παιδιά, εἶπε στραφεῖς πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά, σεῖς τί λέγετε; τὸ φεγγάρι περπατᾷ 'ς τὸν οὐρανὸ ἢ τὰ σύννεφα;

— Ὅλα τὰ παιδιά ἀπήντησαν ὁμοφώνως ὅτι τὸ φεγγάρι.

— Ἐχετε λάθος, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ μικρὸς Πέτρος, καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Ἐλάτε μαζί μου κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν μεγάλην κερασίαν.

Ὅλοι παρηκολούθησαν αὐτὸν καὶ ἐστάθησαν πλησίον του ὑπὸ τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου.

— Τώρα σηκώσατε τὰ κεφάλια σας, εἶπε, καὶ κυττάξατε· τὸ φεγγάρι φαίνεται ἀνάμεσα 'ς τὰ ἴδια φύλλα τοῦ δένδρου, μὰ τὰ σύννεφα φεύγουν μικρὰ.

Ἡ ἀπόδειξις ἐκείνη ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὰ παιδιά· ἐνόησαν ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε πνεῦμα διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν των, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐδείκνυσεν πρὸς αὐτὸν εἶδος τι σεβασμοῦ.

Μετὰ τινα καιρὸν μεγάλη ἐορτὴ ἐτελέσθη εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πέτρου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὅστις ἔκαμνε τὴν τακτικὴν του περιοδείαν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὸ Σαμπτεσίε. Οἱ κάτοικοι προπαρεσκεύασαν εἰς αὐτὸν ἐπίσημον ὑποδοχὴν· πλησίον τῆς ἐκκλησίας ἔστησαν θριαμβευτικὴν ἀψίδα ἐκ κλάδων μύρτου ἐστολισμένην μὲ διάφορα ἄνθη. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἐρέμασαν μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ ὠραία χρωματιστὰ παραπετάσματα. Ὁ ἐφημέριος ἐφόρεσε τὰ καλλίτερα ἱερατικὰ ἄμφια. Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου ἔμελλον νὰ ψάλλωσι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἄσμα μετὰξὺ δ' αὐτῶν διεκρίνετο ὁ μικρὸς Πέτρος μὲ τὴν χαρίεσσαν καὶ συμμαθητικὴν μορφήν του· ἔστατο παρὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του χαρτίον εἰς τὸ ὁποῖον ἔβλεπε συχνάκις.

Μεγάλῃ συγκίνησις κατέλαβεν αἴφνης τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου· ἠκούσθη ὁ κρότος τροχῶν ἀμάξης· ἡ ἀμαξία τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἤρχετο. Ἀμέσως δὲ ἤρχισαν τὰ παιδιά τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἄσμα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης του, παρακολουθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς συνοδείας του διῆλθε τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα. Τότε τὸ ἄσμα ἔπαυσε, ὁ δὲ μικρὸς Πέτρος σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸν λόγον του διὰ φωνῆς καθαρᾶς καὶ ἐντόνου. Κατ' ἀρχὰς εἶπεν ὅτι ἡ ἔλευσις τοῦ Σεβασμιωτάτου ἦτο ἐκτακτος ἐορτὴ διὰ τὸ χωρίον· ὅτι ἦσαν εὐτυχῇ τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα ἔμελλε νὰ εὐλογῇ. Ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς, διότι ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης ἀντεπροσώπευεν ὅχι μόνον τὴν θρησκείαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὰ γράμματα. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐγνώριζεν ὅτι οἱ κόσμοι οἱ ὅποιοι λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα μαρτυροῦσι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἕκαστον ἄστρον ὡς καὶ πᾶν ἔντομον μαρτυρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ· ὅτι οἱ μεγάλοι Ἕλληνες φιλόσοφοι ἦσαν λάμπεις ἐκ τοῦ πνεύματός του, ὅτι οἱ ποιηταὶ, οἱ σοφοί, οἱ καλλιτέχναι διὰ τῶν ἔργων των ἀποδεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον του. Ταῦτα δὲ λέγον τὸ παιδίον διεξήρχετο τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν καὶ ἀνέφερε τοὺς μεγάλους ἄνδρας τοὺς ὁποίους ἡ θεία Πρόνοια μετεχειρίσθη πρὸς μεγάλους σκοπούς.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἤκουε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκπλήξεως. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἐφημέριος συνέταξε τὸν λόγον ἐκείνον· ὅτε ὁμῶς ἔμαθε ὅτι ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἔργον τοῦ μικροῦ Πέτρου, ἀνέκραξε·

— Τὸ παιδίον τοῦτο θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἐξοχος ἄνθρωπος!

Ἐφίλησε τὸν μικρὸν ῥήτορα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ ἐφημέριος προσέφερε πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον προσεκάλεσε καὶ τοὺς προὔχοντας τοῦ χωρίου. Ἀφ' οὗ οἱ συνδαιτυμόνες ἐκάθησαν πάντες εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν εἰς τὸν ἐφημέριον.

— Κάποιος λείπει.

— Ποῖος, Σεβασμιώτατε;

— Ὁ μικρὸς ῥήτωρ, ἀπήντησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Ἄν καλέσωμεν ἐδῶ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος ὁ ὁποῖος ἡγάπα τὸν Πέτρον ὡς υἱόν του, φοβοῦμαι μὴπως ἐμβάλωμεν εἰς αὐτὸ ἀλαζονείαν.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, προτιμώτερον εἶνε νὰ τῷ φανῶμεν κατ' ἄλλον τρόπον ὠφέλιμοι. Καὶ ἐσχέθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ ἀρχιεπίσκοπος συνδιελέχθη μετὰ τοῦ ἐφημερίου καὶ μετὰ τινῶν ἐκ τῶν προσκεκλημένων· περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ χωρίου, ἔπειτα δὲ ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς, διότι ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς ἄλλο χωρίον.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι περιεκύκλωσαν τὴν ἀμαξίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, προπέμποντες αὐτόν· ὅλοι δὲ ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀμαξία ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ μεγάλου δρόμου· ἀλλὰ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις των ὅτε εἶδον ὅτι εἰσῆλθεν εἰς σχολιὸν καὶ στενὸν δρομίσκον ὁ ὁποῖος δὲν ἐπήγαγεν εἰς τὸ μέρος ὅπου διευθύνετο ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Πολλοὶ παρηκολούθησαν τὴν ἀμαξίαν μετὰ περιεργείας, ἡ δὲ περιέργεια αὕτη ἐδιπλασιάσθη ὅτε εἶδον τὴν ἀμαξίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου σταματῶσαν πρὸ τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου τοῦ πατρὸς τοῦ Πέτρου.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης, καὶ διῆλθε τὸ κηπᾶριον διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου. Οἱ γονεῖς τοῦ Πέτρου ὤρμησαν εἰς τὴν θύραν πρὸς ὑποδοχὴν του ἐκβάλλοντες κραυγὰς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Μοὶ ἐμπιστεύεσθε τὸν υἱόν σας; εἶπεν ἁμέσως ὁ ἀρχιεπίσκοπος μετ' ἀγαθότητος.

— Ὡ, ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς ὁ πατὴρ τοῦ Πέτρου, ἡ Σεβασμιότης σου θέλει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ παιδιοῦ μας;

— Ναί, θὰ φροντίσω, διότι τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ ἡ δόξα τῆς πατρίδος μας.

Ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου ἐκλαίει συλλογιζομένη τὸν ἀποχωρισμόν. Ἀλλ' ὁ Πέτρος τὴν ἐνηγκαλίζετο, καὶ τὴν κατεφίλει καὶ τῇ ἔλεγε γλυκεῖς λόγους διὰ νὰ τὴν παραγορήσῃ.

— Ἄν συγκατατίθεσθε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἀρχιεπίσκοπος, θὰ παραλάβω τὸ παιδί μαζί μου· πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὰς σπουδὰς.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς ὁ πατὴρ του ἀπήντησε μὲ σταθερὰν φωνήν:

—Ναί, Σεβασμιώτατε, νά τὸν πάρετε.
'Αλλ' ἡ μήτηρ ἤθελε ν' ἀναβάλῃ τοῦλάχιστον τὸν ἀποχωρισμόν, ἀφ' οὗ δὲν ἠδύναντο νά τὸν ἐμποδίσῃ καθ' ὅλοκληρίαν.

—Τόσο ξαφνικά! ἀνέκραξε· δὲν εἶνε καλλιτέρα νά μείνῃ ἀκόμη πέντε ἕξ ἡμέρας ὅσο νά τοῦ ἐτοιμάσω καὶ τὰ ρούχα του!

—Δι' ὅλα αὐτὰ θὰ φροντίσω ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος. 'Εδῶ χρειάζεται γενναιότητα, πρόκειται διὰ τὸ καλὸν τοῦ παιδιοῦ σας. 'Επειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἡμπορεῖτε νά ἔλθετε εἰς τὴν πόλιν νά τὸ ἰδῆτε.

Τὸ παιδίον ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τὸν

πατέρα του καὶ τὴν κλαίουσαν μητέρα του· ἔπειτα δὲ ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίαν καὶ ἐκάθηεν εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδειξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπέναντί του.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ Πέτρος Κασσένδης ἐνεγράφη εἰς τὸ Λύκειον τῆς πόλεως Δίν. 'Εδείξε δὲ ἔκτακτον ἐπιμέλειαν καὶ φιλοπονίαν καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου, διότι βραδύτερον ἀνεδείχθη εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐπιστημόνων καὶ φιλοσόφων τοῦ αἰώνος του.

[Ἐκ τῶν τῆς Λουίζης Κολέ]

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΔΥΟ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἦτο ὡραία πρωία τῆς ἀνοιξέως· ἤμην εἰς ἓν χωρίον, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐν γεφυράκι πρὸς τὰ δεξιὰ ἔφερεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐν μονοπάτι πρὸς τ' ἄριστέρα εἰς τὸ λιβάδι. Ἐκεῖ ἤκουσα δύο παιδιά νά συνομιλοῦν ὡς ἐξῆς:

—Καλημέρα, Σταμάτη.

—Καλημέρα, Μήτηρ.

—Ποῦ πᾶς Σταμάτη;

—'Σ τὸ σχολεῖο, Μήτηρ.

—'Σ τὸ σχολεῖο! τί ἄσχημα ποῦνε εἰς τὸ σχολεῖο! ἐκεῖ πρέπει κανεὶς νά διαβάζῃ καὶ νά κάθετε ἡσυχά· ἔξω εἰς τὸ λιβάδι νά ἰδῆς τί ὡραία ποῦ εἶνε! 'Ελα νά παίξωμεν, Σταμάτη.

—Τὸ βράδυ, Μήτηρ. Τώρα πάγω 'ς τὸ σχολεῖο νά μάθω γράμματα. 'Σ τὸ καλὸ!

—'Ας εἶνε· πήγαινε σὺ νά μάθης γράμματα, ἐγὼ θὰ πάγω νά παίξω. 'Σ τὸ καλὸ!

Μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἤμην πάλιν εἰς τὸ ἴδιον χωρίον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἦτο ψυχροτάτη ἡμέρα τοῦ χειμῶνος. Εἰς ὁχρός, πτωχικὰ φορέματα φορῶν ἄνθρωπος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ σχολείου, ὅπου ἦτο καὶ ἡ κατοικία τοῦ διδασκάλου. Ὁ διδάσκαλος ἤνοιξε. Ἦκουσα τότε τὸν ἐξῆς διάλογον:

—Καλημέρα, καλὸ ἀφεντικό·

—Καλημέρα, καλέ μου ἄνθρωπε·

—Λυπήσου με, καλὸ ἀφεντικό.

—Τί ἐπιθυμεῖς; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

—Δουλειά· πάρε με νά σκουπίζω τὸ σχολεῖον, ν' ἀνάβω τὴν θερμάστραν, καὶ νά κάμω ὅλες τῆς δουλειῆς τοῦ σχολείου. Λυπήσου με!

—Ἐεῦρεῖς καὶ καμμίαν ἄλλην ἐργασίαν;

—'Οχι, ἀφεντικό.

—Καὶ διατί δὲν ἤξεύρεις;

—'Αχ! γιατί δὲν ἔμαθα.

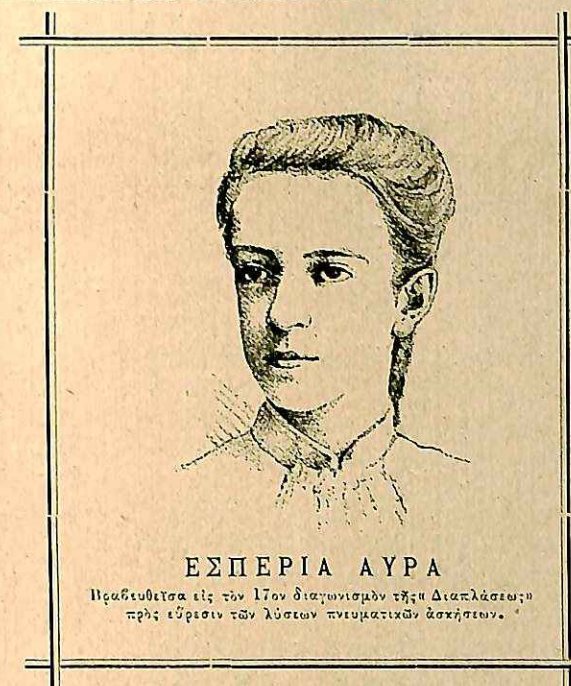
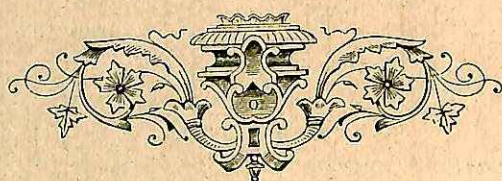
—Πῶς ὀνομάζεσαι;

—Μήτηρ.

—'Ελα μέσζ, Μήτηρ· ἐδῶ ἔξω εἶνε χύρο, ἔλα εἰς τὸ σχολεῖον. Θὰ μάθης χωρὶς ἄλλο καὶ τώρα κάτι, ἄς εἶσαι καὶ μεγάλος.

Ἐμβῆκαν καὶ οἱ δύο μέσζα καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁμοιάζων μὲ ἐπαίτην καὶ ζητῶν καὶ τὴν προστυχοτέραν ἐργασίαν διὰ νά μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης δὲν εἰμπόρεσε νά ἐννοήσῃ ἀμέσως ποῖος ἦτο ὁ φιλόθεος καὶ εὐσπλαγχνος διδάσκαλος. 'Αλλ' ἡμεῖς τὸ ἤξεύρομεν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΑ ΑΥΡΑ

Πραβευθίσα εἰς τὸν 17ον διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου 1888 πρὸς εὐρεσιν τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1888 δημοσιευθεῖσων 111 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 12-15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἐλεονώρα Γ. Βυζαντίου, 98.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἐξοδὸς τοῦ Μεσολογγίου, 86. — Μεγάλη Δούκισσα, 85.

Τρίτον βραβεῖον: Γεώργιος Ι. Ζῶτος, 74. — Κεραυνόβολος Ζεὺς, 69. — Φιλέρμος Τρυγῶν, 64.

Ἐπαινος: Γεώργιος Κλ. Λεοντίδης, 60. — Τηλέμαχος, 57. — Ἐργάνη Ἀθηᾶ 55. — Δημ. Ι. Καζασμάκης, 53. — Ἀσπρος Γάτος, 45. — Οὐρανία Αὔρα, 45. — Γαληνταία Θάλασσα, 44. — Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης, 42. — Ἐλένη Καζασμάκη, 38. — Ἰάσων, 38. — Ἀντίοχος ὁ Τρώς, 37. — Ἀνθόλιον, 35. — Τιτίκα, 34. — Καπετὰν Χατούρ, 32.

Εὐφημος μνεῖα: Δροσερὰ Πηγὴ, 30. — Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, 28. — Λευκὴ Χιών, 27. — Ἀἶας ὁ Πῆος, 25. — Σαπφὴ ἡ Λευκαδίς, 24. — Ναυσικά, 22. — Βασιλικὸς Πλατόφυλλος, 21. — Ὠραία Γαλάτεια, 21. — Κυθερινὴς Καπεδίστριας, 16. — Νίκη, 16.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 8-12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀργυρὰ Πανσέληνος, 82.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἰουλίττα Καραθεοδωρῆ, 77. — Ἡρωϊκὴ Πάργα, 75.

Τρίτον βραβεῖον: Ἀκτίς Ἡλίου, 73. — Χαϊδεμένη, 68. — Ἀγαμέμνων, 43.

Ἐπαινος: Βέλη τῆς Ἀρτέμιδος, 41. — Μελιτιάδης Μελισσινός, 40. — Χρυσόχομος Νάρκισσος, 40. — Μελισσιγενής, 38. — Ὀλγα Καζασμάκη, 38. — Νικόλαος Κεφαλληνός, 36. — Βύρων, 34. — Ὀρφεύς, 33. — Μέγας Ναπολεὼν Βοναπάρτης, 33. — Σπήλαιον τοῦ Νέστορος, 28. — Γέρων Ἀγωνιστής, 26. — Μιμῆκος Μείης, 25. — Ἀνοικτόκαρδος, 24. — Ἀσπρο Λαγουδάκι, 23. — Λευκὴ Πασχαλιά, 22.

Εὐφημος μνεῖα: Κ. Δ. Γελέκης, 20. — Ρὰς-Αλουλάς, 20. — Βασιλεὺς τῶν Τίγρεων, 19. — Κάδμος, 14. — Νάρκισσος, 12. — Ἀττικὴ Νύξ, 12.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας μικροτέρας τῶν 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Διαβολάκος, 61.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 53. — Κορυδαλός, 39.

Τρίτον βραβεῖον: Μ. Μεστός, 36. — Ἄνθος Μυρσίνης, 35. — Ν. Γλύκας, 32.

Ἐπαινος: Λευκὸν Ῥόδον, 27. — Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ, 23. — Φρόνιμο Παιδί, 22. — Βοσκοπούλα τοῦ Ὀλύμπου, 22.

Εὐφημος μνεῖα: Ἀλογάκι τῆς Παναγίας, 15. — Φιλήμων καὶ Βαυκίς, 14.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμεικτὰ τῶν τριῶν τάξεων: Λάρι, 11. — Εὐέλπης, 11. — Ἀμπερίτη, 10. — Γλυκεῖα Ἑλλάς, 10. — Τροπαιοῦχος Μεσολογγίων, 9. — Ἀπρόμητος Τζαβέλας, 9. — Ἀθανάσιος Διάκος, 8. — Ἐπιδορόρος, 8. — Παν. Δ. Παναγιωτοπούλου, 8. — Βαβυλωνία Ἡγεμονίς, 7. — Φ. Σ Βάλλης, 7. — Ἀλέκτρο Πουλί, 7. — Ταρτησία Ἰκτίς, 7. — Σιμὴν Ἰα, 7. — Α. Βονιτσιάνος, 6. — Ν. Γ. Καντατζής, 6. — Κύρος ὁ Πρεσβύτερος, 6. — Κύρος ὁ Νεώτερος, 6. — Ἐδλα, 6. — Δίκαιος Ἀριστείδης, 5. — Ἐλαφὸς τῶν Δαῶν, 4. — Ἀθανασία Κοτσιλοπούλου, 4. — Ἀρχηγὸς τῶν Εὐζώνων, 2. — Ἀρχηγὸς τῶν Σωματοφυλάκων, 2.

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μίαν ζεστήν ημέραν τοῦ θέρους ἀνέβη ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἐν συννεφάκι, καὶ ἐπήγαιεν ἐλαφρὸν καὶ χαρωπὸν, ὡς παιδάκι ζωηρόν, ὑψηλὰ εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν, μακρὰν ἀπὸ τὴν Γῆν, ἡ ὁποία ἦτο ξηρὰ καὶ διψασμένη καὶ λυπημένη.

Ἐν ᾧ τὸ συννεφάκι ἐταξείδευε, εἶδε κάτω εἰς τὴν Γῆν, εἰς τοὺς ἀγρούς, πτωχοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔσκαπτον μὲ ἰδρωμένα πρόσωπα· τὸ συννεφάκι δὲν ἤξευρε διατὶ ἦσαν λυπημένοι, οὔτε εἶχε καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ, διότι ἐφύσησε τὸ πρῶνόν αεράκι καὶ τὸ συννεφάκι ἐπῆγε μακρὰ.

— "Ἀχ, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, ἂς ἡμποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ κάτι διὰ τοὺς καϊμένους τοὺς πτωχοὺς! ἂς ἡμποροῦσα νὰ ὀλιγοστεύσω τὸν κόπον των, νὰ τοὺς δώσω θάρρος καὶ παρηγορίαν, νὰ δώσω τροφήν εἰς τοὺς πεινασμένους, νὰ ποτίσω τοὺς διψασμένους!...

Καὶ ὅσον ἐπερνοῦσεν ἡ ἡμέρα, τόσῳ μεγαλείτερον ἐγίνετο τὸ σύννεφον· ἀλλὰ ὅσον ἐμεγάλωνε, τόσῳ μεγαλειτέραν ἐπιθυμίαν ἐννοιωθε μέσα του νὰ κάμῃ καλὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Κάτω εἰς τὴν Γῆν ἡ ζέστη ἐγίνετο ὁλονὲν μεγαλειτέρα· ὁ ἥλιος ἔλαμπε πυρωμένος καὶ ἔκαie τοὺς δυστυχεῖς γεωργούς· ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσουν ἀπὸ τὴν ζέστην, καὶ ὁμῶς ἐδούλευαν, διότι ἔπρεπε νὰ δουλεύουν· ἦσαν τόσοι πτωχοί!

Κάπου κάπου ἔρριπταν κανὲν παρακαλεστικὸν βλέμμα ὑψηλὰ εἰς τὸ σύννεφον ὡς νὰ ἤθελαν νὰ εἰποῦν:

— Λυπήσου μας, σύννεφο!

— "Ὡ, σὰς λυποῦμαι καὶ θὰ σὰς βοηθήσω, εἶπε τὸ σύννεφον, καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει πρὸς τὴν γῆν.

Ἀλλὰ τότε ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του τί ἤκουσεν ὅταν ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι δηλαδὴ τὰ σύννεφα ὅταν καταβοῦν χαμηλὰ εἰς τὴν γῆν ἀποθνήσκουν.

Τὸ σύννεφον ἀνετρίχισεν ἅμα ἐσυλλογίσθη τὸν θάνατον καὶ κάμποσιν ὥραν ἐπήγαιεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ συλλογισμένον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐστάθη καὶ εἶπε μὲ τόλμην καὶ μὲ χαράν:

— "Ἀνθρώποι, ἐγὼ θὰ σὰς βοηθήσω, καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Αὕτῃ ἡ σκέψις τὸ ἔκαμε ἑξαφνα μέγαλον καὶ δυνατὸν τὸ σύννεφον· ἐξηπλώθη, ἐπεντώθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔκρυψε τὸν ἥλιον, ὁ ὅποιος ἔκαie τοὺς πτωχοὺς γεωργούς.

— Θὰ σὰς βοηθήσω, θὰ σὰς βοηθήσω, εἶπε πάλιν τὸ σύννεφον· θὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἂς ἀποθάνω.

Τὸ εἶχε πάρῃ πλέον ἀπόφασιν νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τοὺς ἀνθρώπους· ἑξαφνα μία μεγάλη ἀστραπὴ ἔλαμψε, μία δυνατὴ βροντὴ ἐβρόντησε, τὸ σύννεφον κατέβη ἀκόμη χαμηλότερα καὶ ἤρχισε νὰ πίπτῃ ὡς μικρὰ σταλαγματιαί. Ἐβρεχε.

Ἡ βροχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐδρόσιζε τὴν διψασμένην γῆν, ἡ ὁποία ἐπότισε τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα καὶ ἔδωκε ζωὴν εἰς τὴν φύσιν, ἡ βροχὴ ἐκείνη ἐγεινεν ἀπὸ τὸ σύννεφον· ἀλλὰ τὸ σύννεφον ἀπέθανεν.

Ἐν οὐράνιον τόξον μὲ ὥραια χρώματα ἐσχηματίσθη εἰς τὸν οὐρανόν· αὐτὸ ἀπεχαιρέτισε μὲ τὰ ὥραιά του χρώματα τὰς τελευταίας σταλαγματιαίς του. Ὀλίγον ἔζησε τὸ σύννεφον, ἀλλ' ἔκαμε τὸ καλὸν τὸ ὅποion ἡμπόρεσε, καὶ οἱ γεωργοὶ δὲν τὸ λησμονοῦν· ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὰ σπαρτά των ποῦ ἐγειναν τόσοι πολλὰ, ἐν ᾧ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ καύσῃ ἡ ζέστη, ἐνθυμοῦνται τὸ καλὸν σύννεφον καὶ τὸ εὐχαριστοῦν ἐκ βάθους τῆς καρδίας των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Σοφία, γιατί κλαῖς ἔτσι; λέγει ὁ μικρὸς Τοτὸς πρὸς τὴν μεγάλην ἀδελφὴν του.

— Ἐπῆγα 'ς τὸ γιατρό, καὶ ἔβγαλα ἓνα δόντι, καί μ' ἐπείνετο τὸτό, καὶ ἀπ' τὸν πόνο κλαίω.

— Μπα! γὰρ τόσο πρᾶγμα καὶ κλαῖς; ἐγὼ βλέπω τὴν γιαγὰ ποῦ βγάζει κάθε βράδυ ὅλα τὰ δόντια της καὶ οὔτε γκίχ δὲ βγάζει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς· Καρδίας.

Ἐ

Ὁ κύριος Χαρίτων εἶνε ἰδιότροπος ἄνθρωπος. Μία ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας του εἶνε νὰ φορῇ καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι ἀκόμη βαρύντατον χειμερινὸν ἐπανωφόριον.

Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Κοκὸς, τὴν οἰκογένειαν τοῦ ὁποίου καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐπισκέπτεται ὁ κύριος Χαρίτων, λέγει πρὸς αὐτόν.

— Διατί, κύριε Χαρίτων, δὲν ἔρχεσθε χωρὶς ἐπανωφόρι καλλίτερα;

— Καὶ διατί, μικρέ μου, θέλεις νὰ ἔρχωμαι χωρὶς ἐπανωφόρι;

— Διότι θὰ γίνετε ἐλαφρότερος, καὶ ἡ μαμά δὲν θὰ λέγῃ πλέον ὅτι μᾶς δίδεται βάρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς· Μερίσσης.

Ἐ

Ἡ μητέρα συχνὰ ἐτιμῶρει τὴν Ἐλενίτσαν διὰ τὴν λαίμαργίαν της. Μίαν ἡμέραν, ἡ μητέρα ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κήπον, ἀφίνουσα μόνην τὴν Ἐλενίτσαν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μαμά, φωνάζει ἡ Ἐλενίτσα, ἐλθσμήνησες ἐδῶ τὴν ζάχαρην, καὶ ἀφοῦ γίνῃ τὸ κακὸ πάλιν ἐγὼ θὰ τῆς φάγω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Μερικὰ εἰσπασμένα καὶ ὑπερήφανα παιδιὰ ἔπαιζαν εἰς τὴν ἐσοχὴν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων.

Ἐν χωριατόπουλον μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς διερχόμενον ἐκείθεν ἐσταμάτησε νὰ ἴδῃ τὸ παιγνίδι των. Ἀλλ' οἱ μικροὶ αὐτοὶ εὐγενεῖς ἐνόμισαν, φαίνεται, ὅτι προσεβάλλετο ἡ ἀξιοπρέπεια των νὰ τοὺς παρατηρῇ ἐν χωριατόπουλον καὶ ἤρχισαν νὰ δεικνύουν τὴν δυσἀρέσκειάν των, ὁ μεγαλείτερος· μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἤρχισε νὰ τὸ ὑβρίζῃ μὲ λόγια ἀνάρμοστα εἰς γλώσσαν καλοαναθρεμμένων παιδίων. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς ὄνος, ὅστις ἔδοσκεν ἐκεῖ πλησίον, ἤρχισε νὰ ὀγκανίζῃ γκάρ! γκάρ!! γκάρ!!!

Τότε τὸ εὐφυὲς χωριατόπουλον λέγει:

— Κύριε, ἂν θέλετε νὰ νοιώσω τί μοῦ λέτε, 'μιλᾶτε ἑνας ἑνας, καὶ ὅχι δύο δύο μαζί...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαίδο.

Ἐ

Διάλογος μεταξὺ τοῦ ἑξαετοῦς Σπύρου καὶ τῆς πενταετοῦς Μαρίας.

ΜΑΡΙΑ. Γιατί, Σπύρο, δὲν μένει καὶ τὴ νύκτα ὁ ἥλιος 'ς τὸν οὐρανόν;

ΣΠΥΡΟΣ. Γιατί τὴν νύκτα δὲν θὰ ἔβλεπε νὰ περπατήσῃ 'ς τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ θὰ ἔπεφτε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρρικανοῦ Λέοντος.

Ἐ

Μία ἀράπα κρατεῖ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ μικρὸν κοράσιον τῆς κυρίας της, ἣτις εἶνε ἐξ Ἀλεξανδρείας, καὶ περπατεῖ εἰς τὸν Ἀνακτορικὸν Κήπον.

Ἡ μικρὰ Νίνα, ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν εἶχε ἰδῇ ἀράπα: — Μαμά, μαμά, φωνάζει, ἰδὲ ἓνα κορίτσι ποῦ ἔχει παρὰ μάναν ἀπὸ σκολιάτα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Οἱ τυχόντες βραβεῖον εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον ἐν σελ. 173, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δηλώσωσιν τὴν διεύθυνσιν των διὰ νὰ τοῖς στείλωμεν τὰ δῶρα· οἱ δὲ τυχόντες πρῶτον βραβεῖον παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ τὴν φωτογραφίαν των διὰ νὰ δημοσιεῖται ἐν τῇ «Διαπλάσει».

«Δὲν ἤμην πολὺ φρόνιμος» μοῦ γράφει ἡ Ἀκακία, καὶ διὰ νὰ γίνω συνδρομητριά σου ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ· Φαντάσου λοιπόν, ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, πόσον σὲ ἠγάπων ὥστε ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ διορθώσω τὴν διαγωγὴν μου καὶ ἐπὶ τέλους· τὸ κατόρθωσα· τὸ ἴδιον συμβαίνει τώρα καὶ εἰς τὰ μικρά μου ἀδελφάκια, τοῖς ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ τοῖς ἀναγνώσωμεν τὰ διηγήματά σου ἂν εἶνε φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ. — Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ πιστεύει ὅτι ἡ Ἀκακία δὲν ἦτο πίντοτε φρόνιμος κόρη· τοῦναντίον εἶνε βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμνε τρέλλες καὶ δι' αὐτὸ οἱ γονεῖς της τὴν ἐνέγραψαν συνδρομητριά σου.

Τὸ ποιημάκι σου, Τηλέμαχε, τὸ ἐδιάβασα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· τοῦ λείπει μὲν ἡ τέχνη, ἀλλὰ εἶνε γεμά-

τον ἀπὸ πατριωτικὸν αἶσθημα. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ εὐάρεστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων σου.

Ἐχε πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου, Ἐπτανήσια· αἱ φίλαι σου ποτὲ δὲν θὰ μάθουν ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἀληθές σου ὄνομα· Φίλησέ μου τὸν ἀνεψιόν σου Κωστήκην.

Σὲ δέχομαι, Ἐαρινὴ Νύξ, ναί, σὲ δέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας μεταξὺ τῶν φίλων μου, καὶ τὰ γραμματάκια σου θὰ τὰ ἔχω καύχημά μου.

Χαίρω, Ἰάσω, διότι ἔλαβες σπουδαίαν ἀπόφασιν νὰ συμμετάσχω τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, καὶ σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ ψευδώνυμόν σου μ' ἀρέσει, Παλλάς. Γράφε μοι λοιπὸν συχνά.

Δὲν δυσχερестήθην, Ἀσπρὴ Κόραξ, διὰ τὴν βραδεῖαν ἀποστολὴν τῶν λύσεων σου· τοῦναντίον ἡ αἰτία τῆς βραδύτητος μοὶ ἐπροέβησε μερίστην εὐχαρίστησιν.

Εἶθε νὰ εὐδοκῇ ὁ Ὑψιστος· νὰ λυθῇ αἰσίως τὸ ζήτημα πρὸς τὸ ὁποῖον εἶνε ἐστραμμένη σήμερον ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν Ἑλλήνων, Τουρκομάχε Τζαβέλα. Εἶθε!

Αὐτὸ θὰ συνέβῃ, Μαρικὲ Ἀστὴρ, καὶ Γενναῖε Ἐλ-λιν· ἂν δὲν σὰς ἀπήντησα, τὰ γραμματάκια σὰς δὲν θὰ ἔφθασαν, φαίνεται, εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

ΠΝΕΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 'Ιουλίου]

181. Συλλαβόγραφος.

Τὰ ὑνό μου πρῶτα γράμματα, τὸ τρίτον φῶς σκορπίζει.
Τὸ σύνολόν μου στρατηγὸν τῆς Σπάρτης ἀπαρτίζει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομάχου Τζαβέλα.

182. Λεξιγραφίος.

Δύο προθέσεις, φίλτατε, κοντὰ κοντὰ ἂν θέσης,
Τὸ ὄνομα χορταρικοῦ εὐθύς θ' ἀποτελέσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλληνοῦ.

183. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον εἶν' ἐπίθετον, τὸ δεύτερον δὲ τρύπα
Καὶ τ' ὅλον μία τῶν Μουσῶν. Νά! πλέον σὰς τὸ εἶπα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

184. Λένιγμα.

Εἶνε παράδοξον πολὺ τὸ τί 'ς ἐμὲ συμβαίνει:
Ἐνῶ χαρίζω εἰς πολλὰς ὑπάρξεις τόσον πνεῦμα,
Ἐνῶ κι' αὐτοὶ οἱ ἀλίες κ' οἱ ἱερεῖς ἀκόμα
Καθῶς καὶ κάθε ὑπουργὸς καὶ κάθε ὁδοπρόος
Ἄν ἔχουν δόσιν πνεύματος, τὸ ἰδικόν μου ἔχουν,
Ἐν τούτοις πνεύματος ἐγὼ ἢ δυστυχῆς στεροῦμαι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῶν Κερμεδίν.

185. Λένιγμα.

Εἰς ὄντινα ἐπιβληθῶ, στενάζει καὶ θρηνεῖ.
Ἀρχίζω, φίλε, ἀπὸ πῆ καὶ τελευτῶ εἰς νῆ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

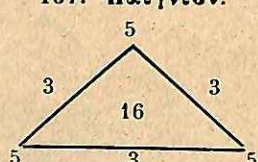
186. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Ἐμμετρον συγὰ πυκνὰ 'ς τὴν «Διάπλασιν» εὐθαίνει.
2. Ὅλ' ἢ φύσις ἐξυπνᾷ ὅταν, φίλαι, γῶ προβαίνει.
3. Μάχην εἰς ἐμὲ δυὸ ἔθνη συνεκρότησαν τὸ πάλαι.

Θὰ μ' εὐρῆτε τώρα, φίλαι; Ἄλλαι ναὶ καὶ ὄχι ἄλλαι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρυφῆς.

187. Παίγνιον.

Ἐξαλείψατε τέσσαρας ἀριθμούς, ἐξ ὧν τρεῖς ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἐκτὸς τοῦ τριγώνου καὶ ἓνα ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἐντὸς αὐτοῦ εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἐντὸς τοῦ τριγώνου μένων ἀριθμὸς νὰ εἶνε ἕσος πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐκτὸς τοῦ τριγώνου μενόντων. Ἡ λύσις εὐρίσκεται κατὰ δύο τρόπους.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

188. Παίγνιον.

Αὐτὰ εἶνε τέσσαρα πυρεῖα. Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ τὰ κάμετε νὰ λέγουν ὅτι εἶνε δύο, χωρὶς νὰ πάρετε κανέν;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

189. Ἑρώτησις.

Ὁ Μπεμπὲς συναντᾷ καθ' ὁδὸν μίαν ὥραιον κυρίαν ἥτις τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ τὸν φιλεῖ.

— Νομίζω πῶς σὲ τσέρω, λέγει ὁ μπεμπὲς.

— Βέβαια μὲ ξεύρεις, λέγει ἡ κυρία, διότι ἡ μητέρα σου εἶνε κόρη τῆς μητρός μου ἢ ὅποια δὲν ἔχει ἄλλο παιδί.

Ποία ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βασκοπούλας τοῦ Ὀλύμπου.

190. Ἑρώτησις.

Ποῖαι λέξεις ἑλληνικαὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τέσσαρα μόνα φωνήεντα;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἡρακλείου Γ. Μαρούνη.

191. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Ποῖαν συλλαβὴν πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας λέξεις;

Πυρρός - κύω - πᾶς - σός - ὤς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λόντος.

192. Πρόβλημα.

Διὰ τῶν ἐννέα ἀριθμητικῶν στοιχείων, ἐκάστου ἀπαριθμηθέντος, νὰ σχηματισθῶσι δύο ἀριθμοί, ὧν τὸ ἄθροισμα νὰ δίδῃ τὸν ἀριθμὸν 100.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑρᾶνης Ἀθηνᾶς.

193. — 193. Κεχυρμένα ὀνόματα ἐντόμων.

α'.) Νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι ἂν κάμνετε καθ' ἡμέραν μίαν καλωσύνην θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς.

β'.) Τὸ καθήκον, ὦ παῖ, σοὶ ὑπαγορεύει νὰ μελετᾷς.

γ'.) Ὅταν ὁ σῖτος λεῖψῃ, λῖμος θέλει μαστίσει τὴν χώραν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μιχαῆλ Στρογγιῆ.

196. Φύρδην — μίγδην.

Γεῖλι ὁ ὅσος, ὃ ὅς σισεμὶ ἐρέτω μὴ οσῇσιση.

Ἄν θλήσῃ ἂν μὴ σ' οὐκνιδά, οπτε μὴν σισήκηδᾶ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Ν. Χωραφᾶ.

197. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θηρίου.

1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
2. Ὅρος τῆς Κρήτης.
3. Ἐπίρρημα.
4. Βασίλισσα.
5. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
6. Μέρος τοῦ ἔτους.
7. Ἄνθος.
8. Μέρος τοῦ σώματος.
9. Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τέσου.

198. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Θεὰ τῆς Μυθολογίας.
2. Ἐγκλημα.
3. Ὅρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
4. Ζῶον.
5. Νῆος τῆς Ἑλλάδος.
6. Πτηνὸν.
7. Μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νυμφαγίτου Ποσειδῶνα.

199. Γρῦφος.

Ω! ὦ! μηρὸς — 2 — 1 ἢ λεία δὰ καὶ 00 ἢ ἄν.
εἰς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰακίνθου.

200. Ἀπροσδόκητον.

Πόσα ἀρνιά τρώγει ἓνας λύκος;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Οὐρανίου Σ. Σοκολῆ.

201. Φωνηεντόλιπον.

Τν — ρπ — ν — λκν — δκ — τν — κπν — χνς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀμπερτίτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

147. Βυθηνία (Β, Θ, Ν, Α). — 148. Ἴππος (Ι, πῶς). —

149. Ξενοφῶν, Ξενών. — 150. Ἡ καταισχύνη.

— 152. Κ — 153.

151. Θ Η Σ Ε Υ Σ	Ο			
Η Ρ Ω Ι Σ	Ρ			
Σ Ω Ο Σ	Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α			
Ε Ι Σ	Ν			
Υ Σ	Θ			
Σ	Ο			
	Σ			

154. Ὅτι καὶ ἡ ἀράχνη καὶ ἡ Θανάσινα πλέκουν δίκτυα.

— 155. Αἱ δύο ἀόματοι ἦσαν ἀνεγχεῖαι του. — 156. Θὰ πληρώσουν 35 λεπτὰ μόνον διότι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. — 157. Οἱ τρεῖς ἄνισοι ἀριθμοὶ εἶνε ὁ 45, ὁ 50 καὶ ὁ 150. —

158. Ὡ παῖ, ἀνίσως ἐρωτᾷς τί ὀφελοῦν τὰ φῶτα

Τί ὀφελεῖ τὸ ἄροτρον εἰς τοὺς ἀγροῦς ἐρώτα.

— 159 - 162. α'.) Πλούτων. β'.) Ἦρα. γ'.) Ἴρις. δ'.)

Ἄρης. — 163. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μεγάλας ὀφελείας περιποιεῖ

τοῖς παισὶ.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

[Συνέχεια ἴδ. σελ. 161]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ. — ΕΚΦΟΡΤΩ

ΕΙΣ ΤΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣ. — ΠΑΓΙΑΔΕΣ. — ΓΟΡΑΩΝ ΚΑΙ

ΔΟΝΙΦΑΝ. — ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΕΙ Ο ΧΕΙΜΩΝ.

Ἡ ἀποβίθασις ἀπὸ τῆς σχεδίας ἐγίνε μετὰ χαρμωσύνης κρυγῶν τῶν μικρῶν, οἵτινες πᾶσαν μεταβολὴν τοῦ μονοτόνου καθημερινοῦ βίου των ἐθεώρουν ὡς ἀφορμὴν χαρᾶς καὶ παιγνιδίων καὶ ὁ μὲν Δόλγης ἔτρεχε πηδῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὡς ἐρίφιον, ὁ δὲ Ἰβερσον καὶ ὁ Γέγκινς ἔτρεχον πρὸς τὴν λίμνην. Ἄλλ' ὁ Κοστάρ λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν Μόκον ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

— Κύρ ἀρχιμάγειρε, μᾶς ὑπεσχέθης ὅτι θὰ μας ἔχης σήμερον λαμπρὸν γεῦμα.

— Δὲν θὰ το ἀξιωθῇς αὐτό, κύριε Κοστάρ, εἶπεν ὁ ναυτοπαις.

— Καὶ διατί, κύριε ἀρχιμάγειρε;

— Διότι δὲν μου μένει καιρὸς νὰ το ἐτοιμάσω.

— Καὶ λοιπὸν δὲν θὰ φᾶμε;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ δειπνήσετε, εἶπεν ὁ Μόκος γελῶν, καὶ πιστεύω δὲν θὰ σας χαλάσουν τὰ πουλιά.»

Ὁ Κοστάρ γελάσας διὰ τὴν ἀστεϊότητα τοῦ μικροῦ μαύρου, ἐρράπισεν αὐτὸν φιλικῶς καὶ ἀπῆλθεν εἰς συνάντησιν τῶν συντρόφων του, οἵτινες ἐπαιζον ἐκεῖ πλησίον, διότι ὁ Βριάν εἶχε

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 12^{ον}.

παραγγεῖλῃ εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται πολὺ.

αὐτὸν πηγαίνει καὶ σὺ μαζί τους; εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Ὅχι, δὲν πηγαίνω! καλλίτερα ἔχω νὰ εἶμαι ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος.

— Καλὰ θὰ ἔκαμνες νὰ τρέξης λιγάκι, νὰ γυμνασθῇ τὸ σῶμά σου, εἶπεν ὁ Βριάν. Δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, Ἰάκωβε!... Κᾶτι ἔχεις καὶ δὲν το λέγεις... μήπως δὲν μπορεῖς;

— Ὅχι, δὲν ἔχω τίποτε!

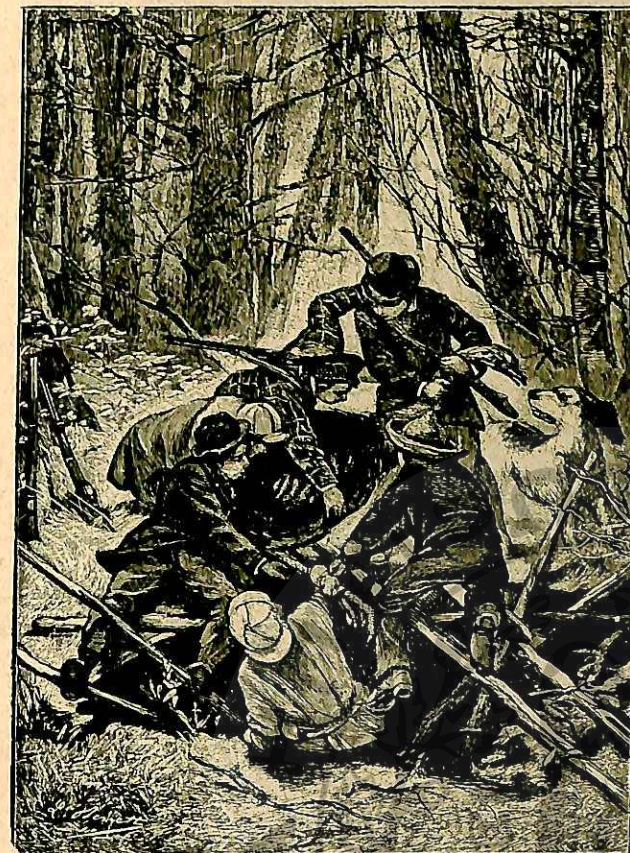
Πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν ἔλεγεν ὁσάκις τον ἠρώτα ὁ ἀδελφός του. Ὁ δὲ Βριάν εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τῆς βίας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα, διότι ὤφειλον νὰ σπεύσωσιν ἐάν ἤθελον νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Καὶ πρῶτον μὲν, ἀφοῦ ἔδωσε τὴν σχεδίαν στερεὰ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὁ Βριάν προσεκάλεσε τοὺς συντρόφους του

νὰ τους δείξῃ τὸ σπήλαιον. Ὁ Μόκος ἐκράτει φανάριον τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς αὐξάνομενον ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶν φακῶν ἐγίνετο πολὺ ζωηρότερον.

Οἱ κλάδοι διὰ τῶν ὁποίων ὁ Βριάν καὶ ὁ Δόνιφαν εἶχον φράξῃ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 12

« ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝ
ΑΝΕΦΩΝΗΣΕΝ Ο ΟΥΡΗ » [Σελ. 182].

εὐρέθησαν ἀνέπαφοι, ὥστε οὐδεὶς εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτό, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄλλο ζῶν. Ἀφῆρσαν τοὺς κλάδους καὶ πάντες εἰσέδυσεν εἰς τὸ σπήλαιον. Διὰ τοῦ φωτός τοῦ φανταρίου τὸ σπήλαιον κατεφωτίσθη.

«Ε! ἀνεφώνησεν ὁ Βῆξτερ, ἀφ' οὗ ἐμέτρησε τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τοῦ σπηλαίου, ἐδῶ θὰ εἴμεθα στενόχωροι!

— «Α μπά! εἶπεν ὁ Γάρντετ, ἂν βάλωμεν τῆς κουκέτας τὴν μίαν ἐπάνω ἐς τὴν ἄλλην, ὅπως εἰς τοὺς θαλαμίσκους τοῦ πλοίου...

— Πρὸς τί; ὑπέλαθεν ὁ Οὐίλκοξ. Καλλιτέρεχ νὰ τὰς ἀραδιάσωμεν κατὰ γῆς.

— Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔχωμεν τόπον νὰ κάμωμεν δύο βήματα, εἶπεν ὁ Οὐέπ.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμωμεν δύο βήματα, ὑπέλαθεν ὁ Βριάν. Ἔχεις νὰ μας εἰπῇς τίποτε ἄλλο καλλιτέρον, Οὐέπ;

— «Οχι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, ὑπέλαθεν ὁ Σέρβης τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ ἔχωμεν μίαν στέγην, ἐν καταφύγιον καὶ ἃς εἶνε ὅτι εἶνε. Δὲν πιστεύω ὁ Οὐέπ νὰ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ εὐρώμεν ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν κατοικίαν μὲ ὅλα τὰ χρήσιμα, αἵθουσαν, ἐστιατόριον, θάλαμον, ἀναγνωστήριον, λουτρόν...

— «Οχι βέβαια, εἶπεν ὁ Κρός, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τόπον διὰ τὸ μαγειρεῖν.

— Τὸ μαγειρεῖν θὰ το στήσω ἐξω, ὑπέλαθεν ὁ Μόκος.

— Θὰ εἶνε δυσκολία τὸν χειμῶνα, παρετήρησεν ὁ Βριάν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει εὐθύς ἀπὸ αὐρίου νὰ στήσωμεν ἐδῶ μέσα τὸ μαγειρεῖν τοῦ πλοίου...

— Ἐδῶ μέσα τὸ μαγειρεῖν! ἐδῶ ὅπου θὰ τρώγωμεν καὶ θὰ κοιμώμεθα! ὑπέλαθεν ὁ Δόνιφαν, ἐκφράζων τὴν ἀνηδονίαν του καὶ διὰ μορφασμοῦ.

— Τόσον καλλιτέρεχ, λόρδε Δόνιφαν, ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης ἀνακαγχάσας.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ ἂν εἰμπορῶ, κῦρ παραμάγειρε! ἀπήντησεν ὁ ἀγέρωχος παῖς συνοφρουόμενος.

— Καλὰ!... καλὰ!... ὑπέλαθεν ὁ Γόρδων. Εἴτε εὐχάριστον εἶνε εἴτε δυσάρεστον, πρέπει νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα εὐθύς ἀπὸ τώρα. Καὶ εἵπειτα θὰ μας χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς θερμάστρα. Ἀλλὰ ἃς τὰ φήσωμεν τώρα αὐτὰ, καὶ ἃς ἀρχίσωμεν τὴν ἐργασίαν μας.

Πρὶν δειπνήσωσιν ἐτοποθέτησαν κατὰ γῆς τὰς κοίτας των. Ἔστησαν τὴν τράπεζαν τοῦ πλοίου, καὶ ὁ Γάρντετ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν μικρῶν, οἵτινες ἔφερον ἐκ τῆς σχεδίας τὰ διαφόρα σκεύη, ἀνέλαβε νὰ στρώσῃ τὴν τράπεζαν.

Ὁ δὲ Μόκος ἔχων παραμάγειρον τὸν Σέρβην ἔβαλε δύο μεγάλους λίθους ἐξω τοῦ σπηλαίου, ἦναι περὶ διὰ τῶν ξύλων τὰ ὑποῖα ἐκόμισαν ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Οὐίλκοξ, καὶ ἔστησε τὸ φαγητόν. Περὶ ὥραν 6 τὸ φαγητόν διέχεεν εὐωδίαν ὀρεκτικωτάτην, ἐν ᾧ ὁ Δόλγης καὶ ὁ Ἰβέρσον ἔστρεφον δύο μικροὺς ὀβελοὺς, τοὺς ὁποίους ἐστόλιζε μίᾳ δωδεκάς μικρῶν πτηνῶν ῥοδοκακίνων καὶ εὐωδιστάτων. Πλησίον δὲ αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Πιστός, ἀποδεικνύων τὴν χαρὰν τοῦ διὰ φανερῶν σημείων καὶ μορφασμῶν καὶ σείων ζωηρῶς τὴν οὐράν.

Πρὸ τῆς 7 μ. μ. οἱ πάντες ἦσαν ἐν τῷ σπηλαίῳ, καὶ ἐκάθητο περὶ τὴν τράπεζαν ἀπαράλλακτα ὡς ἂν ἦσαν καὶ ἐν τῷ πλοίῳ. Ἡ αὐτὴ τράπεζα τὰ αὐτὰ καθίσματα, τὰ αὐτὰ φαγητά. Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρέθεσεν Μόκος ζωμὸν ἀχνίζοντα, κρέας βραστόν, τῆς φητὰ μικρὰ πτηνά, τυρόν, οἶνον, διπυρίτην καὶ ὕδωρ δροσερώτατον καὶ διζυγέστατον.

Πολλὰς ἡμέρας εἶχον νὰ φάγωσι τόσον καλὰ ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν τῆς μετακινήσεως τῶν πραγμάτων, ὥστε τὸ σημερινὸν δεῖπνον ἦτο ἀποζημίωσις λαμπροτάτη. Ἐφαγον δὲ καὶ ἔπειον μετὰ πολλῆς εὐθυμίας καὶ μάλιστα μικροί, οἵτινες μόνον ὅτι δὲν ἐπήδων ἐκ τῆς χαρὰς των, οὐδὲ ὅπως συλλογίζόμενοι τὴν καταστάσιν των. ὁ δὲ Βριάν εὐηρεστεῖτο βλέπων αὐτοὺς φαιδρούς καὶ εὐθύμους, καὶ δὲν ἐπέχετο νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἢ νὰ περιορίσῃ τὴν γέλωτάς των.

Μετὰ τὸ φαγητόν φυτικά ἤρχετο ὁ ὕπνος καθὼς μάλιστα ἦσαν οἱ παῖδες καὶ κατὰ ποί ἐκ τῶν ἐργασιῶν. Ἀλλὰ πρὶν πλαγιάσω ὁ Γόρδων εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του.

«Παιδιά, προτείνω νὰ κάμωμεν ἀπόψε ἐσπερινὴν προσευχὴν μας ἐπάνω εἰς τὸν τὰ ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατοικίαν κατὰ κοῦμεν.»

Ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς ἀντέτεινεν, ἀλλὰ εὐθύς ἐξεκίνησαν μετὰ προθυμίας. Ἦτο σκότος καὶ μόλις ἔφεγγεν. Ἀφ' οὗ ἐβλάδισαν γῆν ὥραν ἐστάθησαν ἐμπροσθεν δένδρου,

τὴν ρίζαν τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα ἦτο ἐξογκωμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ σταυρὸς ξύλινος. Πάντες ἐκλινον τὴν κεφαλὴν μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐδεήθησαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτυχοῦς ναυαγοῦ!

Ἐπανήλθον εἰς τὸ σπήλαιον κατηφεῖς καὶ σιωπηλοὶ καὶ κατεκλίθη ἕκαστος εἰς τὴν κοίτην του. Ἦτο ὥρα 9 καὶ πάντες εἶχον ἀποκοιμηθῇ, πλην τοῦ Οὐίλκοξ καὶ τοῦ Δόνιφαν, οἵτινες ἦσαν νυκτοφύλακες τῆς νυκτὸς ταύτης. Εἶχον ἀνάψῃ μεγάλην πυρὰν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, καὶ διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ κινδυνώδη τυχὸν νυκτερινὴν ἐπίσκεψιν, καὶ διὰ νὰ θερμαίνῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου.

Τὴν ἐπιούσαν, 9 Μαΐου, καὶ ἐπὶ τρεῖς ἄλλας ἡμέρας τὰ παῖδιά κατεγίνοντο ἐκφορτώνοντα τὴν σχεδίαν. Μετεκόμισαν δὲ εἰς τὸ σπήλαιον πάντα τὰ πράγματα καὶ ἰδίως τὰ ὑποκείμενα εἰς τὴν φθοράν, οἷον τρόφιμα, πολεμεφόδια, διάφορα ποτὰ κλπ. κλπ. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐργασίας ταύτης οἱ κυνηγοὶ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ἐξέλθωσιν εἰς κυνήγιον πρὸς προμήθειαν τροφῆς. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἐκεῖ πλησίον καὶ παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμίου ἦτο ἀφθονία πτηνῶν παρυδατίων ὥστε ὁ Δόνιφαν εὐκόλως ἐφόνευε, ὁ δὲ Μόκος οὐδέποτε παρεπονέθη δι' ἐλλείψιν ὕλικου τοῦ μαγειρείου του.

Ἐν τούτοις ὁ Γόρδων ἐστενοχωρεῖτο βλέπων ὅτι εἰς τὸ κυνήγιον ἔδαπανᾶτο ἡ πυρρὰ καὶ τὰ σφαιρίδια, καὶ ἡμέραν τινα εἶπε πρὸς τὸν Δόνιφαν:

«Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ ὀλίγην οἰκονομίαν πρὸς τὸ συμφέρον μας.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ φυλάξωμεν καὶ τὰς τροφὰς μας. Ἀλλὰ φαντάσου πόσον θὰ μετανοήσωμεν διότι δὲν τὰς ἐτρώγαμεν, ἂν τύχη καὶ εὐρώμεν τρόπον καμμίαν ἡμέραν νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ!

— Νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ!... εἶπεν ὁ Γόρδων, ὥστε εἰμποροῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν πλοῖον! διότι πῶς ἄλλως θὰ το κατορθώσωμεν νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ;

— Καὶ διατί ὄχι; Ἄν μάλιστα ἐδῶ πλησίον εὐρίσκειται καμμία ἡπειρος... Ὅπως δὴ ποτε δὲν ἔχω ὀρεξίν ἐγὼ νὰ ἀφήσω ἐδῶ τὰ κόκκαλά μου ὅπως ὁ συμπολίτης τοῦ Βριάν!...

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλ' ὅμως πρὶν λογίσωμεν νὰ σκεπτώμεθα περὶ ἀναχωρήσεως,

ἃς συνθησίωμεν εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ἴσως ἀναγκασθώμεν νὰ μείνωμεν ἐδῶ πολλὰ ἔτη.

— Σὲ καλὸ σου, Γόρδων μου! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾷς τί λέγουσιν καὶ οἱ ἄλλοι; ἔχουν ὀρεξίν νὰ μείνουν ἐδῶ;

— Ἄν εἰμποροῦν ἃς κάμουν καὶ ἄλλιως!

— Ε! Γόρδων, δὲν πιστεύω νὰ εὕρῃς πολλοὺς ὀπαδοὺς... οὐδὲ ὁ Βριάν ὁ φίλος σου θὰ παραδεχθῇ τὴν ιδέαν σου...

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἔχομεν καιρὸν ἄλλοτε νὰ συζητήσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο... ὡς πρὸς τὸν Βριάν ὅμως δός μου τὴν ἄδειαν νὰ σου εἰπῶ ὅτι δὲν ἔχεις πολὺ δίκαιον, σὺ πταίεις. Ὁ Βριάν εἶνε ἄριστος σύντροφος καὶ πολλάκις μὰς ἐδείξε τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του...

— Καὶ βέβαια! ὑπέλαθεν ὁ Δόνιφαν, μορφάζων διὰ τοῦ περιφρονητικοῦ τρόπου του, καὶ βέβαια! Ὅλα τὰ προτερήματα κατεστάλαξαν εἰς τὸν Βριάν!...

— Ὅχι, Δόνιφαν, δὲν λέγω τοῦτο. ἔχει καὶ ὁ Βριάν τὰ ἐλαττώματά του ὅπως ὅλοι μας. Ἀλλὰ ὅπως σὺ φέρεσαι πρὸς αὐτόν, δυσκτὸν νὰ γεννηθῇ διχόνοια καὶ δὲν μας συμφέρει, θὰ μας βλάψῃ. Τὸν Βριάν ὅλοι τον ἐκτιμοῦν...

— Ὡ! ὅλοι! Τί μου λές;

— Ἡ τοῦλάχιστον οἱ περισσότεροι. Δὲν εἰς ξεύρω διατί ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός, ὁ Οὐέπ καὶ σὺ τὰ ἔχετε μὲ αὐτόν πάντοτε καὶ δὲν τον χωνεύετε... Σοὺ το λέγω τοῦτο ὡς ἐκ περισσοῦ, Δόνιφαν, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ σκεφθῇς περὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου.

— Περὶ αὐτοῦ ἔχω σκεφθῇ πολὺ καλὰ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην...

Ὁ Γόρδων μετὰ λύπης εἶδεν ὅτι αἱ προτροπαὶ του εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν. Ἐλυπεῖτο δὲ διότι πρόβλεπεν ἐν τῷ μέλλοντι δεινὰς περιπλοκάς καὶ φροντίδας καὶ ἐνοχλήσεις ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς ταύτης.

Ὡς εἶπομεν τρεῖς ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ἐκφόρτωσις τῆς σχεδίας καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο ἢ νὰ διαλύσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ φυλάξωσι τὰς δοκοὺς καὶ τὰς σκινίδας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐχώρεσαν πάντα τὰ πράγματα εἰς τὸ σπήλαιον, πλείστα ὅσα ἀπέμειναν ἐξω. Κατὰ συμβουλήν δὲ τοῦ Γόρδωνος ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ βάθος τῆς γωνίας τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ὁ βράχος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ σπήλαιον.

Προσωρινῶς δ' ἐσκέπασαν αὐτὰ διὰ κεδρωτῶν καλυμμάτων, δῆλα δὲ διὰ μουσαμάδων, ἕως ὅτου κατασκευάσωσι ξύλινον ὑπόστεγον πρὸς προφύλαξιν τῆς βροχῆς.

Τὴν 13 τοῦ μηνὸς ὁ Βάξτερ, ὁ Βριάν καὶ ὁ Μόκος ἐστήσαν τὸ μαγειρεῖον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοῖχοι τοῦ σπηλαίου δὲν ἦσαν πολὺ σκληροί, κατῴρθωσεν ὁ Βάξτερ νὰ ἀνοίξῃ ὁπὴν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ εἰς αὐτὴν προσήρμοσε τὸν σωλῆνα τοῦ μαγειρείου διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Μόκος ἤναψε πῦρ καὶ μετὰ χαρᾶς ἀνῆγγειλεν ὅτι τὸ μαγειρεῖον δὲν καπνίζει καὶ ὅτι ὁ σωλὴν ἀπορροφᾷ τὸν καπνὸν ἀξιόλογα.

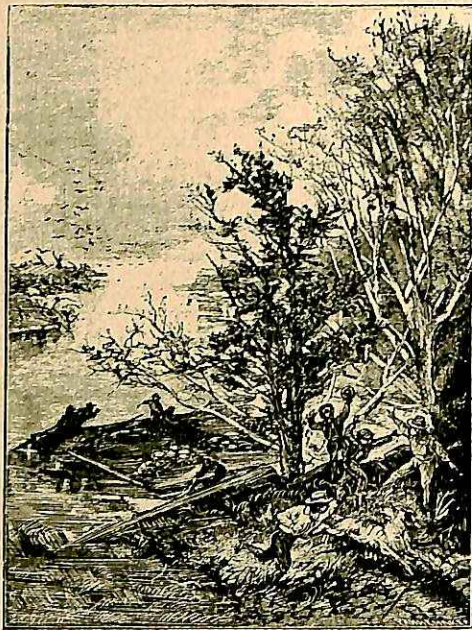
«Πάει καὶ αὐτὴ ἡ σκοτούρα! εἶπεν ὁ Μόκος, βλέπων τὸ μαγειρεῖόν του ἑτοιμον καὶ τέλειον.

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέπ, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Κρός τοὺς ὁποίους παρηκολούθησαν ὁ Γάρνερ καὶ ὁ Σέρβης, ἐπεχείρησαν μικρὰν ἐκδρομὴν πρὸς τὴν λίμνην, εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δάσος καὶ μετὰ πορείαν ἡμίσεως μιλίου, παρατήρησαν πολλοὺς λάκκους οἵτινες ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ μεγάλων κλάδων, ἦσαν δὲ ἄρκετὰ βαθεῖς ὥστε ἂν ἐπιπτεν εἰς αὐτοὺς ζῶον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Οἱ λάκκοι ἐφαίνοντο ἐσκαμμένοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς μάλιστα αὐτῶν περιεῖχε σκελετὸν ζῴου, τοῦ ὁποῦ δύσκολον ἦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὸ εἶδος.

«Ὅπως δὴποτε τὰ ὅσα αὐτὰ εἶνε ζῶου μεγάλου! παρατήρησεν ὁ Οὐίλκοξ, ὅστις εἶχε καταβῆ εἰς τὸν λάκκον καὶ ἀνασύρῃ τὰ ὅσα, κατὰλευκα ἕνεκα τοῦ πολλοῦ χρόνου».

— Καὶ θὰ ἦτο τετράποδον, εἶπεν ὁ Οὐέπ, κυττάζετε τὰ τέσσαρα πόδια του.

— Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν ἐδῶ πεντάποδα, εἶπεν ὁ Σέρβης, καὶ τότε τοῦτο ἐδῶ τὸ ζῶον θὰ ἦτο πρόβατον θεώρατον.

Η ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ ΕΓΙΝΕ
ΜΕΤΑ ΧΑΡΜΟΣΥΝΩΝ ΚΡΑΥΓΩΝ [Σελ. 177].

— Πάντοτε ἄστεϊα θέλεις νὰ κάμνης, Σέρβη! εἶπεν ὁ Κρός.

— Δὲν ἀπαγορεύεται νὰ γελᾷ κανεὶς! ὑπέλαβεν ὁ Γάρνερ.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἦτο ῥωμαλέον καὶ ἰσχυρόν, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Παρατηρήσατε, παιδιὰ, πόσον μέγαν εἶνε τὸ κρανίον καὶ ἡ σιαγὼν. Κυττάζετε καὶ τὰ δόντια αὐτά, τί σας λέγουν; Ὁ Σέρβης ἀστεΐζεται, ἀλλὰ ἂν ἐζωντάνευε τοῦτο, καὶ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἂν θὰ εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελᾷ.

— Καλῶς νὰ ἔλθῃ! εἶπεν ὁ Κρός, ὅστις πάντοτε ἦτο ἑτοιμος νὰ ἀνακηρύττῃ ἀξιολόγους τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐξαδέλφου του.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Οὐέπ, νομίζεις Δόνιφαν ὅτι εἶνε σαρκοφάγον;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!

— Λέων, ... τίγρις!... ἠρώτησεν ὁ Κρός ὅστις ἐφαίνετο οὐχὶ τόσο θαρραλέος.

— Ἄν δὲν εἶνε λέων ἢ τίγρις, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, τοῦλάχιστον θὰ εἶνε ἐξαδέλφος των.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐχωμεν τὸν νοῦν μας!... εἶπεν ὁ Οὐέπ.

— Καὶ νὰ μὴ ἀπομακρυνώμεθα πολὺ! προσέθηκεν ὁ Κρός.

— Ἄκουσ' ἐδῶ, Πιστέ, εἶπεν ὁ Σέρβης ἀπεινόμενος πρὸς τὸν σκύλον, ὑπάρχουν ἐδῶ μεγάλα ζῶα!

Ὁ δὲ Πιστὸς εἰς ἀπάντησιν ἐγαύγισε φαιδρῶς, σημειὼν ὅτι οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἀνησυχίαν. Οἱ νεαροὶ κυνηγοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον.

«Τί λέτε, παιδιὰ, ἀνεφώνησεν ὁ Οὐίλκοξ, σκεπάζομεν πάλιν τὸν λάκκον μὲ κλαδιά;... Ἴσως πέσῃ μέσα κανένα ζῶον».

— Ὅπως θέλεις, Οὐίλκοξ, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, καὶ ἐγὼ προτιμῶ νὰ σκοτώσω τὸ κυνῆγι ἐλευθερόν, παρὰ νὰ το δολοφονήσω μέσα εἰς τὸν λάκκον!

Καὶ οὕτω πῶς ἐλάλει ὁ κυνηγός, ἀλλὰ ὁ Οὐίλκοξ ὅστις ἐκ φύσεως εἶχε πολλὴν ἐπιτηδειότητα νὰ στήνῃ παγίδας, ἐφαίνετο πρακτικώτερος· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄλλοι παρεδέχθησαν τὴν γνώμην του.

Τὸν ἐβοήθησαν λοιπὸν νὰ κόψῃ κλάδους δένδρων· καὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν τεχνήντως ὥστε τὰ πυκνὰ φύλλα των ἐκάλυψαν καὶ ἀπέκρυψαν ἐντελῶς τὸ στόμα τοῦ λάκκου. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ δὲ τὸν λάκκον, ἐσημείωσαν σημεῖα εἰς τὰ δένδρα ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τοῦ σπηλαίου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ψῦχος δὲν ἦτο ἀκόμη πολὺ δρυμὺ καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμίου δὲν εἶχε πήξῃ, συνελάμβανον διὰ τοῦ ἀγκιστρίου οστιμώτατα ὀψάρια τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ποταμοῦ. Μάλιστα ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰθερσον ἦλθε θριαμβευτικῶς κρατῶν ἀξιόλογον σολομόν, τὸν ὁποῖον συνέλαβε διὰ τῆς ὀρμιάς, τόσον μέγαν, ὥστε ἡ ὀρμιά ἐκινδύνευσε νὰ θραυσθῇ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ταύτην κατῴρθωνον νὰ συλλαμβάνωσιν ἀφθόνους ἰχθύς, πόσον μάλλον τὸν χειμῶνα.

Ἡμέραν τινὰ τὰ παιδιὰ ἀνεκάλυψαν δύο χορταρικά ποῦντιμα διὰ τὰς ὑγιεινάς αὐτῶν ιδιότητας, ἀγριοσέλινον τὸ ὁποῖον ἠῤῃξε ἠσθάνετο εἰς τὸν πόσον ὑγροὺς καὶ κάρδαμον. Συνέλεξαν δὲ ἱκανὴν ποσότητα καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων ἀξιολόγων φυτῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ πολλάκις ἤρχοντο τὰ παιδιὰ εἰς τὸν λάκκον, ἀλλὰ δὲν εἶχε συλληφθῇ οὐδὲν ζῶον, καίτοι εἶχον ῥίψη μέγα τεμάχιον κρέατος, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐλκύσῃ ζῶον τι σαρκοφάγον.

Ἐν τούτοις τῇ 17 Μαΐου ὁ Βριάν μετὰ τινῶν συντρόφων του ἐξέδραμον πρὸς τὸ δάσος διὰ νὰ ἀνακαλύψωσι τυχόν κοιλότητά τινα ἥτις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποθήκη· ἐν ᾧ δὲ διήρχοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ λάκκου ἤκουσαν

κρωγμοὺς τραχεῖς ἐξερχομένους ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Βριάν παρευθὺς ἐδραμεν εἰς τὸν λάκκον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Δόνιφαν, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν Βριάν νὰ φανῇ ὅτι αὐτὸς μόνος ἦτο δραστήριος καὶ πρόθυμος· οἱ δὲ ἄλλοι ἤρχοντο ὀπισθεν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ, ὅστις ἐβάδιζεν ἔχων ὀρθὰ τὰ ὦτα καὶ τὴν οὐράν του ἀνυψωμένην καὶ ἀκαμπτον.

Ὅτε δὲ ἀπεῖχον τοῦ λάκκου περὶ τὰ εἴκοσι βήματα, οἱ κρωγμοὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, καὶ τότε τὰ παιδιὰ εἶδον ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέγης τοῦ λάκκου μεγάλην ὁπὴν.

Ὅποιον ἦτο τὸ συλληφθὲν ζῶον; Καὶ αὐτοὶ δὲν εἰξευρον, διὰ τοῦτο ἐπλησίασαν προφυλαπτόμενοι.

«Ἐμπρός, Πιστέ, ἔμπρός!» εἶπεν ὁ Δόνιφαν πρὸς τὸν σκύλον, ὅστις παρευθὺς ὤρμησε γαυγίζων, ἀλλὰ ἡσύχως καὶ ἄνευ τινὸς φόβου.

Ὁ Βριάν καὶ ὁ Δόνιφαν ἐκυψαν εἰς τὸν λάκκον καὶ προσεκάλεσαν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ:

«Ἐλάτε, παιδιὰ!... ἐλάτε!...

— Δὲν εἶνε τίγρις;... ἠρώτησεν ὁ Οὐέπ.

— Οὐδὲ λέων; ἠρώτησεν ὁ Κρός.

— Τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν. Εἶναι ζῶον δίπουν, εἶνε στρουθοκάμηλος!»

Πράγματι ἦτο στρουθοκάμηλος, καὶ ἦτο εὐτύχημα ὅτι ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ δάσους τοιαῦτα πτηνά, διότι τὸ κρέας των εἶνε νοστιμώτατον, μάλιστα δὲ τὸ παχὺ μέρος τοῦ στήθους.

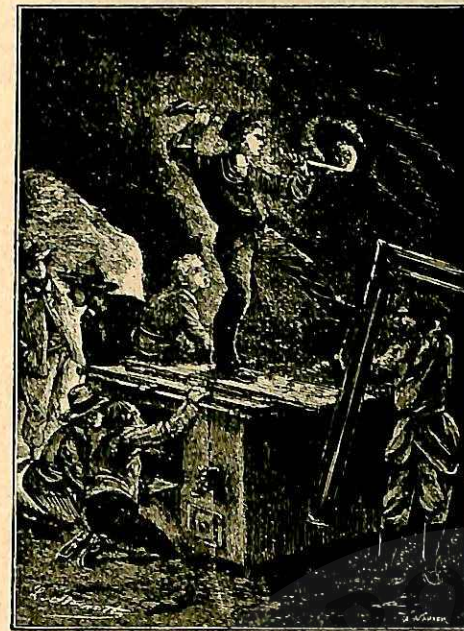
«Πρέπει νὰ τὴν συλλαβῶμεν ζωντανήν! εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Ναί! ναί!!, παιδιὰ, ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης.

— Δὲν θὰ εἶνε τόσο εὐκόλον! εἶπεν ὁ Κρός.

— Ἄς δοκιμάσωμεν!» εἶπεν ὁ Βριάν.

Τὸ ῥωμαλέον τοῦτο ζῶον δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λάκκου, διότι τὰ πτερά του δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ το ἀνυψώσῃ μέχρι τοῦ χείλους τοῦ λάκκου, οἱ δὲ πόδες του δὲν εἶχον

ΚΑΤΩΡΩΣΕΝ Ο ΒΑΞΤΕΡ ΝΑ ΑΝΟΙΞΗ ΟΠΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ [Σελ. 180].

πού να πατήσωσιν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ λάκκου. Ὅθεν ὁ Οὐίλκοξ ἠναγκάσθη νὰ ὀλισθήσῃ εἰς τὸν λάκκον, κινδυνεύσας νὰ λάβῃ ὀλίγους βραμφισμούς, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τον τραυματίσωσι δεινῶς. Ἀλλ' ὅμως ἔρριψε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ πτηνοῦ τὸ φόρεμά του, καὶ αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ ἀκίνητον. Τότε εὐκόλως ἔδωσε τοὺς δύο πόδας του διὰ δύο ἢ τριῶν μυχτηλίων καὶ πάντες οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λάκκου, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χείλους αὐτοῦ, οἱ μὲν ὠθοῦντες, οἱ δὲ ἀνασύροντες, ἐξέσυρον τὴν στρουθοκάμηλον ἐκ τοῦ λάκκου.

«Τέλος πάντων τὴν ἐπιείσαμεν, ἀνεφώνησεν ὁ Οὐέπ.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμωμεν; . . . ἠρώτησεν ὁ Κρός.

— Ἀπλούστατον! ἀπεκρίθη ὁ Σέρβης, ὅστις πάντοτε εὑρίσκει τὰ πάντα εὐκόλα. Θὰ τὴν φέρωμεν εἰς τὸ σπήλαιον, θὰ τὴν ἡμερώσωμεν καὶ θὰ τὴν κάμωμεν ἀλογάκι.»

Ὅτε ὁ Γόρδων εἶδε φερομένην τὴν στρουθοκάμηλον, ἵσως ἐτρόμαξε συλλογιζόμενος ὅτι εἶχον νὰ θρέψωσιν ἄλλο ἓν στόμα περισσότερον. Ἀλλὰ συλλογιζόμενος πάλιν ὅτι θὰ ἔτρωγε χόρτον καὶ φύλλα, τὴν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς. Τὰ δὲ μικρὰ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην ὅτε εἶδον τὴν στρουθοκάμηλον, τὴν ἐθαύμαζον καὶ τὴν ἐπλησίαζον — ὅχι πολὺ βέβαια — ἀφ' οὗ ὅμως τὴν ἔδεσαν πρῶτον ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ σχοινίου. Ὅτε δὲ ἔμαθον ὅτι ὁ Σέρβης ἐσκόπει νὰ τὴν γυμνάσῃ διὰ νὰ τὴν ἱππεύωσιν τὸν ἐπέισαν νὰ τοὺς ὑποσχεθῇ ὅτι ὅταν αὐτός τὴν ἱππεύῃ, θὰ τοὺς λαμβάνῃ εἰς τὰ ὀπίσθια.

«Μάλιστα, ἐὰν εἴθε φρόνιμοι, μαρίδες! ἀπεκρίθη ὁ Σέρβης, τὸν ὁποῖον οἱ μικροὶ ἐνόμιζον πλέον ἥρωα.

— Ὅα εἶμεθα φρόνιμοι! ἀνεφώνησεν ὁ Κροστάρ.

— Πῶς, καὶ σύ, Κροστάρ, θὰ τολμήσῃς νὰ καθίσῃς ἐπάνω εἰς τὴν στρουθοκάμηλον; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Σέρβης.

— Ἀπ' ὀπίσω σου . . . καὶ θὰ σε κρατῶ καὶ καλά . . . μάλιστα!

— Γιὰ πὲς ἀλεύρι; ἡ χελώνα νὰ σ' εὕρῃ.

— Μὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, Σέρβη μου, ἀπὴν-

τήσεν ὁ Κροστάρ. Ἡ χελώνα ἤθελε νὰ με πᾶγῃ μέσα 'ς τὴν θάλασσαν!

— Ναί, ἀλλὰ ἡ στρουθοκάμηλος εἰμπορεῖ νὰ σε πετάξῃ 'ς τὸν ἀέρα,» εἶπεν ὁ Δόλγης.

Καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀπέμειναν σιωπηλὰ καὶ σκεπτικά.

Περὶ τὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοι του εἶχον κανονίσῃ τακτικῶς τὰ τοῦ καθημερινοῦ βίου των. Μετὰ δὲ τὴν τελείαν ἐγκατάστασιν, ὁ Γόρδων εἶχε κατὰ νοῦν νὰ κανονίσῃ ἐνὸς ἐκάστου τὴν ἐργασίαν, καὶ μάλιστα νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰ μικρὰ ἄνευ ὁδηγίας καὶ προστασίας. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ ἦσαν πρόθυμα νὰ ἐργασθῶσι κατὰ τὰς δυνάμεις των, αὐτὸ δ' ἴσα ἴσα ἤθελον καὶ αὐτὰ. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἦτο τάχα καλὸν νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ τὰ μαθήματά των, τὰ ὅποια εἶχον διακόψῃ;

«Ἐχομεν βιβλία καὶ εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰ μαθήματά μας,» εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ ὅτι ἔχομεν μάθη, καὶ ὅτι θὰ μάθωμεν ἀκόμη, εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ μικροὶ μας σύντροφοι.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἂν ποτε κατορθώσωμεν νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἂν ποτε ἀξιωθώμεν νὰ ἐπαινίδωμεν τὰς οἰκογενείας μας, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ μὴ πᾶγῃ ὁ καιρὸς μας ἀδικα!

Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ συνταχθῇ πρόγραμμα, ὅπερ ἀφ' οὗ ὑποβλήθη εἰς τὴν ὀλομέλειαν καὶ ἐγκρίθη καὶ ἐπικυρωθῇ, νὰ προσπαθήσωσιν ἔπειτα νὰ το ἐκτελῶσιν ἀκριβῶς καὶ αὐστηρῶς.

Τῷ ὄντι τὸν χειμῶνα θὰ ἦσαν πολλοὶ καὶ ἡμέραι καθ' αἷς οὔτε οἱ μεγάλοι οὔτε οἱ μικροὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ σπηλαίου, ὥφειλον λοιπὸν νὰ μὴ διέρχωνται τὰς ὥρας των ἔχοντες τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

Ἐν μόνον ἐστενοχῶρει τοὺς κατοίκους τοῦ σπηλαίου, ἡ στενότης αὐτοῦ καὶ ἡ στενοχωρία. Διὰ τοῦτο ὥφειλον ἄνευ ἀναβολῆς νὰ σκεφθῶσι τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶσι νὰ το εὐρύνωσι καὶ νὰ καταστήσωσιν ἀνετωτέραν τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν.

[Ἔπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΝΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΟΒΑΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 167]

Τὰ παιδιὰ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους ἐκείνους.

— Ἡμέραι σοβαραὶ ἀρχίζουν, ἐπανελάθεν ὁ πατήρ, καὶ πρέπει νὰ φανῶμεν ἄξιοι αὐτῶν. Ἐνθυμεῖσθε τί μᾶς διηγείτο ὁ πάππος, ὅστις ἦτο παιδί, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἐπανστασεως; ὅταν ἐβρόντησε τὸ πρῶτον τουφέκι εἰς τὴν πόλιν των, ὁ πατέρας του ἐξώθη τάρματα, ἐπῆγε κ' ἐφίλησε τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τοῖς εἶπε·

— Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζουν σοβαραὶ ἡμέραι, δύσκολα χρόνια! κάμετε δυνατὴν τὴν ψυχὴν σας· ἐμένα μὲ καλεῖ ἄλλου τὸ καθήκον· μὲ καλεῖ εἰς τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν θάνατον ἴσως, τὸν ἱερὸν ὑπὲρ Πατρίδος θάνατον. Δὲν θὰ μὲ ἔχετε πλέον ἐδῶ νὰ φροντίζω διὰ σᾶς, θὰ μέινετε μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς πόλεως μας, καὶ ἡ δημοκρατία θὰ σᾶς στείλῃ εἰς κάποιον νησί διὰ νὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ ἐχθροῦ.

«Ἐθρήνουν τὰ παιδιὰ, ἐθρήνει καὶ ἡ μητέρα, ἀλλ' ὁ πατέρας ἀνεχώρησε μὲ τὰλλα παληκάρια! καὶ ἤρχισαν πραγματικῶς αἱ σοβαραὶ ἡμέραι! αὐτοὶ ποῦ ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὴν ἀργοντιὰ καὶ εἰς τὰ πλούτη κατήντησαν νὰ τρώγουν ξηρὸ ψωμί, νὰ πίνουν βρώμικο νερό, νὰ κοιμούνται 'ς τὸ χῶμα· σὰν ἀγέλη ποῦ τὴν κυνηγοῦν λύκοι ἐκρύβονταν τὰ γυναικόπαιδα 'ς τῆς σπηλιᾶς καὶ ἐπερνοῦσαν ἡμερόνυχτα μὲ καρδιοκτύπι μὴν εὕρῃ τὸν κρυψῶνα ὁ ἐχθρὸς καὶ τοὺς περάσῃ ὅλους ἀπὸ τὸ μαχαίρι, μικροὺς καὶ μεγάλους. Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ γυναῖκα νὰ μὴ ξεύρῃ τί γίνεται ὁ ἀνδρας τῆς, τὰ παιδιὰ νὰ μὴ ξεύρουν ποῦ βρίσκεται ὁ πατέρας των, καὶ νὰ ἔχουν τὴν λαχτάραν μὴ μάθουν ἔξαφνα ὅτι τὸν εὕρηκε τὸ βόλι! καὶ αἱ ἡμέραι αὗται ἐδάσταξαν ἐπὶ τὰ χρόνια, ἐπὶ τὰ ὀλόκληρα χρόνια ποῦ ἡ Ἑλλάς ἐπλημύρηνεν ἀπὸ αἷμα, ποῦ δὲν ἔμεινε πέτρα ἐπάνω εἰς πέτραν, ποῦ αἱ καρδίαι ἡσθάνθησαν τοὺς μεγάλους τρόμους ποῦ δύνανται νὰ ὑπάρξουν. Καὶ ὅμως ἔζησαν! ἔκαμαν δυνατὴν τὴν ψυχὴν των.»

Ὁ κ. Ἀνδρέας ἔπαυσεν ἐπὶ τινι στιγμῇ καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησεν.

«Καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κάμωμεν δυνατὴν τὴν ψυχὴν μας, πρέπει ν' ἀλλάξωμεν διὰ μᾶς· πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν τὰς ἐπιθυμίας μας, νὰ λησμονήσωμεν τὰς συνηθείας μας.

— Θὰ τὰς λησμονήσωμεν! ἀνεφώνησεν! ἐντόνως ἡ σύζυγος δὲν θέλω πλέον πολυτελεῖ ἐνδύματα, οὐδὲ πολλά, ὅπως μοῦ ἔκαμνες ἕως τώρα· τὸ ἀπλούστερον τσίτι εἶνε ὠραιότερον τοῦ βραχυτετέρου βελούδου

ὅταν ἡ συνείδησις μᾶς λέγει ὅτι ἐκπληροῦμεν τὸ καθήκον μας.

— ὦ, εἶσαι ἄγγελος! εἶπεν ὁ κ. Ἀνδρέας σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του συγκακινημένος. — Σεῖς, παιδιὰ μου, δὲν πρέπει νὰ ἐνδουλοποιήτε ἐνδύματα, διασκεδάσεις αἱ ὁποῖαι δὲν συμβιβάζονται πλέον μετὰ τὴν κατάστασιν μας. Θέλω νὰ γίνῃ εἰς τὴν ψυχὴν σας ὅτι γίνεται εἰς τὸ θερμόμετρον· ὅταν εἶνε κρύα καταβαίνει τώρα ποῦ ἦλθε ἡ δυστυχία νὰ κατοδοῦν αἱ ἐπιθυμίαι σας· ὅα εἶμεθα πολὺ δυστυχεῖς ὅλοι μας ἂν ἀπ' ἐξῶς ἡ κατάστασις μας δεικνύει πτωχίαν καὶ μέσα ἡ ψυχὴ μας μένει, ὡς κακὸν θερμόμετρον, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πλοῦτου. Εἶπα νὰ χαμηλώσετε τὰς ἐπιθυμίας σας, ὅχι ὅμως νὰ ταπεινώσετε τὸ πνεῦμά σας. Προσέξατε καλὰ εἰς αὐτό. νὰ μὴ μουδιάσετε· νὰ μὴ δεῖξετε ὅτι ὅλη ἡ ἀξία σας ἦτο εἰς ἓνα σωρὸν χαρτονομίσματα ἢ ἓνα σωρὸν χρυσὰ νομίσματα, ὅτι ἡμεῖς εἶμεθα ἐν πρόστυχον χρηματοκιβώτιον καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἔλειψε τὸ χρῆμα ἀπὸ μέσα μας εἶμεθα τώρα διὰ πέταγμα. ὦ! ὅχι! πρέπει νὰ δεῖξωμεν μεγαλοφροσύνην! Τὸ νὰ φοβῆται τις τὴν πτωχίαν εἶνε ἀνανδρία ὅπως καθε φόβος.

Ἄν ἄλλοι δὲν σκύβουν τὸ μέτωπόν των εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ἡμεῖς διατὶ νὰ τὸ σκύπτωμεν εἰς τὴν πτωχίαν; Ναί, ἐν πρᾶγμα θὰ σᾶς παρακαλέσω· νὰ μὴν ἀκούτω ποτὲ στεναγμούς, νὰ μὴν ἰδῶ κεφαλὰς ἀκουμπισμένας εἰς τὸ χεῖρ μὲ λύπην, νὰ μὴν ἰδῶ δακρυσμένα μάτια! θὰ εἶνε ὡς μία μομφὴ κατ' ἐμοῦ ἐκ μέρους σας καὶ θὰ αἰσθανθῶ φαρμάκι εἰς τὴν καρδίαν. Μὴν κατελθῇτε σεῖς διὰ νὰ ἔχω κ' ἐγὼ τὸ ψυχικὸν θάρρος νὰ ἐργασθῶ, νὰ ἐργασθῶ πολὺ, καὶ ἔλθωμεν πάλιν, εἰ δυνατόν εἰς τὴν προτέραν μας κατάστασιν. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;»

Ἡ σύζυγος δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἐνεύσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. «Ναί.» Τόση ὁμως ἔκφρασις ἡρωικῆς ἀφοσιώσεως ὑπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὥστε ὁ σύζυγος ἐννοῶν ὅλην ἐκείνην τὴν αὐταπάρνησιν τὴν ὁποῖαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον καλλιτέρα ἀπὸ τὸ στόμα, ἐψιθύρισεν ἐν βαθεῖα συγκινήσει.

— Εὐχαριστῶ, Ἐλένη, εὐχαριστῶ, πιστὴ σύντροφε τῆς ζωῆς μου.

Αἶφνης ὁ Περικλῆς, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἐσηκώθη, ἐξεκλείδωσε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν ὀρμητικῶς.

Διατὶ ἐξῆλθε; ποῦ ἐπῆγγινε; μήπως δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὸν πατέρα του τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν ἐζήτη; Καὶ ὅμως ἦτο τόσον καλὸν παιδίον. Εἶχεν ἐνθουσιώδη χαρακτῆρα διὰ μεγάλας καὶ εὐγενεῖς ἀποφάσεις. Ἦσαν ψεύδη λοιπὸν ὅλα ἐκεῖνα; Ἀλλ' ἰδοῦ, ἀκούονται βήματα κατεσπευσμένα, ὁ

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ

Βραβεύθης εις τὸν 17ον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως»
πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Περικλῆς ἐπιστρέφει τρέχων, κρατῶν εἰς χεῖρας μικρὸν βιβλίον δεμένον με βελούδον καὶ χρυσόν.

Τὸ βιβλίον ἐκεῖνο εἶνε Τετραβάγγελον, ἱερὸν καὶ πολύτιμον οἰκογενειακὸν κειμήλιον, μεταβιβαζόμενον εὐλαβῶς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀφ' οὗτο ὅ ἐχων αὐτὸ ἱεράρχης ἀπηγγονίσθη τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος.

Ὁ Περικλῆς ἔθηκε τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφήν του·
—Σηκωθῆτε.

Τὰ δύο παιδιά ἐσηκώθησαν.

—Βάλετε τὰ χέρια σας ἐδῶ ἐπάνω. Θὰ ὀρκισθῶμεν.

Τὰ δύο παιδιά ἔθηκαν τὰς χεῖράς των ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου· ἔθηκε καὶ ὁ Περικλῆς τὴν ἰδικήν του ἐπ' αὐτοῦ, καὶ με τόνον ἐπίσημον, ἀργά, ἀργά, ὡς νὰ ἔδιδε μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἀπηγγέλλεν, εἶπεν:

—Ὁρμιζόμεθα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Εὐαγγελίου ὅτι ποτὲ δὲν θὰ παρπαυνοθῶμεν διὰ τίποτε· ἂν μᾶς εἴπῃ ὁ πατέρας νὰ φορέσωμεν πάνινά φορέματα, θὰ τὰ φορέσωμε με εὐχαρίστησιν· ἂν μᾶς εἴπῃ νὰ φορέσωμεν ἐμβαλωμένα ὑποδήματα, δὲν θὰ εἴπωμεν ὅχι· ἂν μᾶς δώσουν οἱ γονεῖς μας ξηρὸν ψωμί νὰ φάγωμεν, θὰ τὸ φάγωμεν εὐχαρίστως, καὶ ἂν δὲν ἔχωμεν οὔτε ξηρὸν, θὰ πλῆγιάσωμεν νηστικοί, χωρὶς νὰ παραπονεθῶμεν. Ὁρμιζόμεθα ὅτι θὰ εἴμεθα φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιά, ὅτι θὰ γίνωμεν ἀκόμη καλλίτερα ἀφ' ὅ,τι εἴμεθα, καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ πατέρας

τὸ βράδυ κουρασμένος ἢ λυπημένος νὰ εὐρίσκη ξεκούρασι καὶ παρηγορίαν κοντά μας. Ὁρμιζόμεθα νὰ μὴ φαινόμεθα μουδιασμένα καὶ κακόμοιρα ἐμπρὸς εἰς τὰλλα πλούσια παιδιά με τὰ ὁποῖα εἴχαμε σχέσεις ὡς τώρα· ἢ πτωχία ποτὲ δὲν εἶνε ἐντροπή· ἀλλὰ πτωχία σαν τὴν ἰδικήν μας εἶνε τιμὴ, καὶ εἶνε ἐντροπή νὰ δείχνωμεν ὅτι ἐντροπόμεθα δι' αὐτήν. Ὁρμιζόμεθα ὅτι θὰ ἐργασθῶμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα διὰ νὰ βοηθήσωμεν τοὺς γονεῖς μας, ὅτι θὰ γίνωμεν τίμιοι καὶ καλοὶ νέοι ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Δημήτριος, φρόνιμη καὶ σεμνὴ νέα ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὅταν θὰ βγαίνωμεν περίπατον με τοὺς γονεῖς μας ν' ἀκουμποῦν εἰς τὸ χέρι μας με καμάρι, ὅπως ἀκουμποῦσε ὁ παπoῦς εἰς τὸ χέρι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. — Ὁρμιζομεθα; ἡρώτησεν ἐντόνως ὁ Περικλῆς.

—Ὁρμιζόμεθα! ἀπεκρίθησαν συγχρόνως αἱ δύο φωναί.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἀκούοντες τὸν ἀφελῆ τοῦτον ὅρκον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν ἦσαν πικρά, δὲν ἦσαν λύπης δάκρυα, ἦσαν ἡσυχὰ δάκρυα. Ὁ κ. Ἀνδρέας τοιαύτην σύζυγον ἔχων, τοιαῦτα τέχνα δὲν ἐφροεῖτο τὴν πτωχίαν, ἡσθάνετο ὅτι ἡ δυστυχία τοὺς συνέφριξε ἀκόμη περισσότερο, ὅτι τώρα ἦσαν περισσότερο συνηνωμένοι, καὶ ἡσθάνετο γεμάτην θάρρος τὴν καρδίαν του νὰ ἐργασθῇ πολὺ ὑπὲρ τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσο ἀξία εὐτυχίας....

ΑἰΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

τοῦ προταθέντος ἐν τῇ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1889 πρὸς εὕρεσιν τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ἔ. 146 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρμὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἰουλίᾳ Στεφάνου Καραθεοδωρῇ, 138.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀλκυὼν, 132 — Παις τοῦ Παναχαϊκοῦ, 128.

Τρίτον βραβεῖον: Δημήτριος Καζασμάκης 126. — Φαληρικὴ Ἀκτὴ, 120. — Ἡρωικὴ Πάργα, 119.

Ἐπαινος: Τόξον τοῦ Φοῖβου, 112. — Βεετχόθεν, 110. — Νυμφαγέτης Ποσειδῶν, 104. —

Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου, 102 — Νίκη, 102. — Σωκράτης Φωστηρόπουλος, 100. —

Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης, 99. — Ἀμφιτρίτη, 97. — Ἡρακλῆς Γ. Μαφούνης, 93. —

Φίλη τῶν Ἀνθέων, 92. — Σεβέρος, 89. — Χαράλαμπος Γ. Σαράντης, 89. —

Ἀνδρεῖος Ἑλλην, 87. — Πιν. Χό, 79. — Βαθυλωνία Ἡγεμονίς, 78. — Ἀκαχία, 75. —

Τουρκομάχος Τζαβέλας, 70. — Δ. Α. Πανάγος, 64. — Παῦλος Ἰωάννου Λεονταρίτης, 62.

Εὐφημος μνεῖα: Ἀσπρος Κόρακας, 55. — Ἰωάννης Σ. Σαρρῆς, 55. — Οὐράνιος Ἀγγε-

λος, 55. — Γεώργιος Οὐδινώτης, 49. — Οὐρανία Λύρα 48. — Τηλέμαχος, 48. — Ἐθνικὴ

Σημαία τῶν Κρητῶν, 46. — Εὐέλπις, 44. — Ἐνδοξος Ἑλλην 41. — Ἀίσουρα Κοσκηνᾶ,

40. — Τερπικέραυνος Ζεὺς, 39. — Γενναῖος Θησεύς, 30. — Κιμμέριος Βόσπορος, 30.

— Πολεμιστὴς τοῦ 1821, 30.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ὑάκινθος, 115.

Δεύτερον βραβεῖον: Βύρων, 110. — Γεώργιος Σπινόπουλος, 100.

Τρίτον βραβεῖον: Κωνσταντῖνος Βασαρδάνης, 95. — Ταγματάρχης Λώρης, 92. — Ἀσπασία Ἀθαν. Παπαφράγκου, 84.

Ἐπαινος: Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη, 74. — Σαχάρα, 71. — Στρατηγὸς Λύσανδρος, 67. —

Κόριννα Α. Παλαιολόγου, 66. — Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, 65. — Ἀρήτη, 64.

Νέος Ἡρακλῆς 55. — Παπουτσωμένος Γάτος, 55. — Μαυρομάτα, 42. — Μέγας Κων-

σταντῖνος, 42. — Μαρίκα Καπίρη, 42. — Κρατησίκλεια, 42. — Αὐτόχθων, 42. — Ἀν-

θος τοῦ Ἀγροῦ, 42.

Εὐφημος μνεῖα: Εἰρήνη Πάσσαρη, 30. — Χαραυγὴ τῆς Πρωτομαγιάς, 28. — Δέλα

Κλειώ Σολωμοῦ, 26. — Ἀγραυλὸς 25. — Γεώργιος Δεπάστας, 24. — Βασίλειος τῶν

Δασῶν, 24. — Σεμνὰ Ἰα, 22.

Πρῶτον βραβεῖον: Μέλλων Ναύαρχος, 98.

Δεύτερον βραβεῖον: Ψυχὴ τῆς Ψυχῆς μου, 83. — Λευκὸν Ῥόδον, 76.

Τρίτον βραβεῖον: Βοσκοπούλα τοῦ Ὀλύμπου, 68. — Ζωντανὴ Κούκλα, 62. — Πόπη. Χ. Παλαμᾶ, 60.

Ἐπαινος: Κωνσταντῖνος Ν. Γκιᾶτης, 40. — Ἀγασίλας Α. Γιαννιόπουλος, 39. — Αἰκα-
τερῖνη Π. Χαλικοπούλου, 34. — Λευκὴ Μαργαρίτα, 31.

Εὐφημος μνεῖα: Παμπόνηρος, 28. — Πράσινη Γουστερίτσα, 22. — Νεραντζούλα
Φουντωτή, 21.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρμὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων: Κόκκινος Γάτος, 70. — Κίττος
Δ. Ἀντωνάρηπουλος, 46. — Μονοσάνδαλος Ἰάσων, 12. — Ἀθανάσιος Διάκος, 7. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 14. — Κωνστ.
Γιαννηλάς, 2. — Πήδασσος Ἀμπελδεσσα, 5. — Γυδὸς τοῦ Μωργιά, 11. — Μορμυρίζον Ῥυάκιον, 22. — Νεῶν τοῦ Πα-
ναχαϊκοῦ, 82. — Χρυσάνθη Θεοχάρη, 126. — Δούλη Ἑλλάς, 24. — Ἑλένη καὶ Ὀλιγὰ Καζασμάκη, 124. — Πύρρος ὁ
Ἡπειρώτης, 12. — Δημ. Ν. Καλανιζόπουλος, 6. — Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, 5. — Ν. Δ. Καρβελάς, 5. — Γεώργιος Δ.
Κατσιμπας, 25. — Ἀτρόμητος Εὐζωνος, 1. — Βασιλικὴ Κοτσελοπούλου, 22. — Βασίλειος τῆς Ἐρήμου, 6. — Ἡρά, 6. —
Μιχαὴλ Στρογκώρ, 22. — Γενναῖος Ἑλλην, 2. — Μαγικὸς Ἀστὴρ, 9. — Ταρτησία Ἰκτίς 18. — Πασίαν ὁ Μεγαρεύς, 22. —
Παῦλος Ι. Λεονταρίτης, 2. — Ἐνδοξος Μιλτιάδης, 23. — Ἀνδρέας Δ. Μόρρης, 13. — Μενέλαος Πουλοῦλδης, 12. — Ἀγκυ-
ροβλημένος Πλοῖον, 8. — Σκυλῆ-Χάρυδης, 8. — Πρῶτος Σωματοφύλας, 11. — Μαρουσία καὶ Κελάδιστρα, 20. — Χρῖστος
Σχίμφης, 13. — Κλαφῶ 18. — Θεοφάνης Π. Τσαουσόγλου, 5. — Μολυβένιος Στρατιώτης, 26. — Ἑλένη Ἀγγελοπούλου,
17. — Περικλῆς Σταυρίδης, 20. — Λευκὴ Σημαία, 16. — Ἐτοὶ θέλω 1, 22. — Παληκὰρὶ τῆς Φακῆς, 22. — Γαζία, 12. —
Ἀφράτο Μύδαλο, 8. — Εὐανθία Ν. Παπαγεωργίου, 19. — Ἀπαλὸν Κύμα, 24. — Σαπιοκαράδης, 9. — Ἀκαχὸν Ἀρνίον,
13. — Ἀσπασία Παυλίδου, 7. — Ἀριστομένης Λογοθέτης 18. — Μέλλων Στρατηγός, 25. — Παρδάλη Πεταλούδα, 9. —
Ἀναστασία Μυλωνᾶ, 11. — Πετροῦλα Μαυρομάτη, 14. — Λέων Σαυθόπουλος, 14. — Ὑπάτος τῆς Ῥώμης, 22. — Φιλήμων
καὶ Βαυκίς, 20. — Βασίλειος Π. Οἰκονομόπουλος, 21. — Νικόλαος Δρακόπουλος 7. — Φύλαρος Ἰχθύς, 28. — Ἀηδὼν ἡ
Ῥάπτρια, 10. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, 27. — Ἰωάννα Καλοκαιρινῶ, 8. — Ἡλεκτρικὸς Σπινθέρ, 11. — Σιγανὸ Πο-
τάμι, 25. — Μαρίκα Πετρίδου, 20. — Λαδωμένος Ποντικός, 26. — Δημήτριος Διαμαντίδης, 17. — Παραδείσιον Πτηνόν.
11. — Ἀπροσπέλαστος Βράχος, 11. — Μαγικὸς Καθρέπτης, 21. — Πρωτὴ Δρόσος, 22. — Κόκκινη Ἀνεμώνη, 28. —
Λεωνίδας Κυπριώτης, 8. — Παπατρέχας, 15. — Ἐστεμμένη Κεφαλή, 18. — Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, 20. — Ἀλογάκι
τῆς Παναγίας, 23.

ΤΑ ΜΑΛΑΚΙΑ

Χοσσο! γυαλιστερό ψαλίδι
Κόβ' ὀλόξανθα μαλιά
Κ' ἡ πλεξίδα ὡσάν φῖδι
Κατὰ γῆς κατρακυλᾷ.

— Κρῖμα 'ς τὰ χρυσᾶ μαλάκια!
'Δες πῶς ἔμεινα γυμνὸ!
— Δὲν θὰ βάζω κορδελάκια—
Τὰ καϊμένα τὰ πονῶ!

'Αλλὰ δὲν θὰ ὑπλἐκόνουν πάλι.
Καὶ τὰ κτένια τὰ κακὰ
Δὲν θὰ 'νοιώθω στὸ κεφάλι
Κάθε ἡμέρα τακτικά.

"Ομῶς εἶπε ἡ μαμά μου
Πῶς θ' αἰξήσουνε ξανὰ
Καὶ θὰ φθάσουνε ὡς χάμου
'Ολομέταξα ξανθά.

Τότες βάσανα! Θὰ σκάζω
'Αχ! τὸ κτένι, τὸ πυκνὸ
Θὰ μὲ κάνη νὰ στενάζω.
Θὰ μὲ κάνη νὰ πονῶ.

'Αλλ' ὥς τότε ποιὸς τὸ ξέρει!
"Ω! καὶ ποῖος δὲν θὰ χαρῇ;
'Ισως τὸ δικό μου χέρι
Νὰ κτενίζη θὰ μπορῇ!

ΦΑΚ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΔΕΤΕ τὴν Ἀντιγόνην μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν τρώγει τὸ ρίζογαλον
τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωκε ἡ θεία τῆς.

Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ τρώγῃ μὲ εὐχαρίστησιν, ἀφοῦ ἡ θεία τῆς
τὸ ἔκαμε μόνῃ τῆς διὰ νὰ φιλεύσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς;

Ἡ θεία τῆς Ἀντιγόνης εἰξεύρει νὰ μαγειρεύῃ ὠραία φαγητά, ἀλλ' ἡ
κόμη ὠραιότερα κάμνει τὰ γλυκίσματα· καὶ ἡ Ἀντιγόνη αὐτὰ προτιμᾷ.

Τὸ ρίζογαλον μάλιστα, τὸ ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμὴν τρώγει ἡ
Ἀντιγόνη, εἶνε κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ὠραιότερον ἀπὸ ὅσα ἕως τῶρα
ἔφαγε, καὶ δὲν τὸ ἀλλάζει μὲ κανὲν ἄλλο γλύκισμα.

Ἐνῷ σκέπτεται αὐτὰ ἡ Ἀντιγόνη ἔρχεται καὶ στέκει ἐμπρὸς τῆς ὁ Πιστός, ὁ καλὸς σκύλος τῆς.
Τὴν βλέπει νὰ τρώγῃ, καὶ ἀρχίζει νὰ κινῇ τὴν οὐράν του, νὰ γλύφῃ τὰ χεῖλη του, νὰ γαυγίζῃ
μὲ παρακλητικὴν φωνήν, καὶ τέλος πλησιάζει καὶ ἀκουμπᾷ τὸ πόδι του εἰς τὰ γόνατά τῆς.

"Ἄν εἰμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ θὰ ἔλεγε: «Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ φάγω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὠραῖον
ρίζογαλον· δώσέ μου ὀλίγον, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἀντιγόνη ἐννοεῖ τί ζητεῖ ὁ Πιστός, καὶ ἐπειδὴ ἔχει καλὴν καρδίαν, δίδει ἀρχετὴν
μέρος ἀπὸ τοῦ ρίζογαλόν τῆς εἰς τὸν Πιστόν.

Ὁ Πιστός τὸ τρώγει μὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν, καὶ νομίζει καὶ αὐτὸς ὅτι ποτὲ δὲν
ἔφαγε ὠραιότερον ρίζογαλον.

Ὁ Πιστός εἶνε σκύλος μὲ καλὸν μνημονικόν, καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ ὅτι ἡ Ἀντι-
γόνη ἔδωκε καὶ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ρίζογαλόν τῆς. Θὰ τὴν ἀγαπᾷ πάντοτε, θὰ τὴν προσέχῃ,
θὰ τὴν ὑπερασπίζεται ἂν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὴν πειράξῃ.

Καὶ ὅταν θὰ τῆς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ παίξῃ μαζί του, θὰ εἶνε πρόθυμος νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.
Τὰ μεγαλόδωρα παιδιὰ ἀποκτοῦν φίλους.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μήχανη: τὸν καὶρό σου Γιαννάκη, ὁ καιρὸς περνᾷ γρήγορα.
Γιαννάκης (ὁ ὁποῖος ἔχει κρυφὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀπο-
κτήσῃ ὥρολόγι): Καὶ πῶς νὰ το ξέρω, μπαμπᾶ; μοῦ 'πῆ-
κε 'ρωτόγι γιὰ νὰ βλέπω ἂν περνᾷ γρήγορα;
'Εστὶν ὅπῃ τῆς Μικρῆς Κυράδας.

Ὁ Κωστήκης δὲν κάμνει νὰ πίνῃ γάλα, διότι τὸν πε-
νιάει. Μὴν πρῶϊν ὁ πατὴρ του τῷ λέγει:

— Ἡθελα, Κωστήκη, νὰ σοῦ δώσω ὀλίγον γάλα νὰ πίνῃ,
ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως σὲ πειράξῃ.

Καὶ ὁ Κωστήκης:

— Μὴ φοβάσαι, πατέρα, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ πίνω, ἀλλὰ μόνον
τὰ βουτῶ το ψωμί μου μέσῃ.

— Τί εἶνε ὁ οὐρανός; ἐρωτᾷ ὁ καθηγητὴς τὸν Νεοκλῆ
Ὁ Νεοκλῆς σιωπᾷ.

Ὁ καθηγητὴς ἀγανακτῶν:

— Τί εἶνε ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου, ἀμελέστατε, ὅταν
περιπατῇς εἰς τὸν δρόμον;

Ὁ Νεοκλῆς θριαμβευτικῶς ὡς νὰ εὕρῃ τὴν ζητουμένην
ἀπάντησιν:

— Τὸ καπέλλο μου, κύριε καθηγητά!

'Εστὶν ὅπῃ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

Ὁ Στρατῆς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Ἄς ἰδοῦμε λοιπόν, λέγει ὁ πατὴρ του, ἐπρόσεχε
σήμερον εἰς τὸ μάθημα; Γιὰ λέγε μοῦ τί καὶ τί ἔμαθες;

— Δὲν ἐπρόσεχα καθόλου, μπαμπᾶ, γιατί μοῦ εἶπες
τὸ πρῶτ' ὅπως ἂν προσέχω 'ς τὸ μάθημα, ὅλ' μοῦ δώσης μίαν
δραχμὴν καὶ δὲν ἤρθησα νὰ σὲ βάλω 'ς τὰ ἔξοδα, τώρα
μάλιστα ποῦ πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες, καθὼς ἔτεγες
χθὲς 'ς τὴ μαμά.

'Εστὶν ὅπῃ τοῦ Φλουάρου Ἰλθόου.

Ὁ μικρὸς Ἀντωνάκης συνειθίζει νὰ ἐκδύλλῃ ἀπὸ τὴν
τρύπαν τοῦ κουμπάρου του μὲ τὸ μαχαίρι τῆς πεντάρας.

— Μὴ, παιδί μου, τὸ κάμνεις αὐτό, τοῦ λέγει ἡ μαμά του.
Καὶ ὁ Ἀντωνάκης:

— Τότε, μαμά, νὰ μοῦ πάρῃς ἓνα κουμπάρ' χωρὶς τρύπα.
'Εστὶν ὅπῃ τοῦ Μαρκιανου, Ἀστέρος.

Ὁ Κουρικεραλάκης ἐξέρχεται εἰς περίπατον μὲ φό-
ρεμα ἐλεεινόν.

— Δὲν 'ντρέπεσαι, τῷ λέγει ὁ φίλος του Κωστήκης, νὰ
βραίνῃς περίπατο μὲ τρύπιον φόρεμα Κυριακὴ ἡμέρα;

— Τί νὰ 'ντραπῶ! τὸ φόρεμα δὲν εἶνε 'δικό μου, εἶνε
τοῦ ἐξοδέλου μου.

'Εστὶν ὅπῃ τῆς Ἀφροδίτης καὶ Μήλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Οἱ τυχευτὲς βραβεῖου εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων
τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον ἐν
τῇ 185. παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δηλώσωσι τὴν διεύθυνσιν
αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς ἀποστείλωμεν τὰ δῶρα· οἱ δὲ τυχευτὲς
πρώτου βραβεῖου παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ
τὴν φωτογραφίαν των, διὰ νὰ δημοσιεύῃ ἐν τῇ "Διαπλάσει".

Ἡ ὠραία σου ἐπιστολὴ, Βασίλει' τῆς Ἀμμου, διαλαλεῖ
νὰ στεντορέλων φωνῇ, ὅτι ἡ καρδιά σου εἶνε πηγὴ εὐγενῶν καὶ
καρτερῶν αἰσθημάτων. Τέτοιους φίλους τοὺς ἔχω καμῖρι μου.
Ἔτσι εἶνε, Πυρπολὶχὸν τοῦ Κανάρη, μετὰ τὴν ἐρ-
γασίαν ἡ ἀνάπαυσις κάμνει καλὸν ἐν δὲν ἦτο τόσον ἐπι-
μελῆς, αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων οὐδεμίαν ὅλ' σοὶ ἐπρὸς
ἑαυτὸν εὐχαρίστησιν.

Ὁ φίλος μου Σπυροῦδ' ὁ Ἀθηναῖος εἶνε παιδί μὲ
καλὸ καὶ μὲ πολλὴν κρίσιν· ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι ἂν
καὶ δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὸ ἴδον ἔτος τῆς ἡλικίας του
ἐπῆρε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου, ἀναδειχθεὶς ὁ πρῶτος
μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του. Ὅλη ὁμῶς αὕτη ἡ πρόοδος
ἂν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν, ἂν ὁ καλὸς μου φίλος δὲν εἶχε
σύνθημα τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἀ-
κούσατε τί μοὶ γράφει: «Μὴ νομίσῃς, ἀγαπητὴ μου ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ, ὅτι ἐπειδὴ ἐτελείωσα τὸ Γυμνάσιον ὅλ' παύσω νὰ
μαθῶ φίλος σου· ὄχι! δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι ἐδιδά-
χθην παρὰ σοῦ πλεῖστα καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα,
ὅτι μαζί σου διήλθα ἐπὶ τὸσα ἔτη τερπνοτάτας ἡμέρας;
τοῦναντίον θὰ διατηρῶ πρὸς σε εὐγνώμονα αἰσθημάτων, θὰ
σε ἀναγινώσκω πάντοτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦδε
ἐκτελέροντος, καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς σου μετὰ ζήλου
καὶ λαμβάνω μέρος ἐφ' ὅσον ἡ ἡλικία μου δὲν ἀποκλείεται».

Σὲ συγχαίρω, καλέ μου φίλε, καὶ σὲ εὐχαριστῶ.
Ἐξακολουθεῖ μὲ θάρρος νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὸν δι-
αγωνισμὸν, Μιμῆκε Μέση, καὶ πολὺ θὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ, ἂν
καὶ κανὲν βραβεῖον.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν θὰ διαβάω τὰς ἐπιστολάς
σου, Ἰπποκλέταυρε, καὶ ἀνυπομόνως θὰ τὰς περιμένω.
Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην σου, Ῥόδον
τῶν Κερμεδέων, καὶ διὰ τὴν ἐκτίμησιν σου. Εἰς τοῦτο
ταίγουν ὅλοι μοι αἱ προσπόμενοι νὰ μ' ἐκτιμῶν καὶ νὰ
μ' ἀγαποῦν οἱ φίλοι μου· καὶ ὅταν μανθάνω ὅτι τὸ κατορ-
θῶν αἰσθᾷ σμαὶ ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν. Ἀφοῦ ἡ φί-
λη σου δὲν θέλῃ νὰ σοῦ εἴπῃ τὸ ψευδώνυμόν της, δὲν νο-
μίζῃ, ὅτι θὰ ἐφρὶνόμεν ἀκριβοῦς, ἂν σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγὼ;

Βέβαια μὲ εὐχαρίστησε, Πην-Χό, ἡ εἰδοσις ὅτι ἀπὸ τὸν
Σεπτέμβριον θὰ φοιτῇς εἰς τὴν δευτέραν τάξιν τοῦ Γυμνα-
σίου καὶ σὲ συγχαίρω. Καὶ ἡ ἄλλη εἰδοσις, περὶ τοῦ δώρου
τὸ ὁποῖον ἐλάματε εἰς τὸν καλὸν σας πατέρα διὰ τὰ γενέ-
θλιά του, μὲ συνεκίνησεν· εὐχομαι νὰ σας ζήσῃ πολλὰ
πολλὰ χρόνια, νὰ σᾶς χαίρεται τέτοια καλὰ παιδιὰ.

Τὰς λύσεις σου, Θεοτατομάγνη, τὰς λαμβάνω, ἀλλὰ
σοῦ συγχαίρω νὰ στέλλῃς ὅλας τὰς λύσεις ἐκθέτου φύλλα-
δίου διὰ μίαν, διότι ὅταν τὰ στέλλῃς τμηματικῶς εἰμποροῦν
νὰ μὲν ἐφύγουν καμμίαν φαρὰν καὶ νὰ χάσῃς ἀριθμούς
εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Φίλησέ μου τὴν Ἡλέκτραν, φιλότατ' Ἡρόντην Πηλαι-
ολόγην, καὶ ὅταν εὐκαιρῇς ἀπὸ τὰ μαθήματα, γράψε μοι
δύο λόγια.

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἀσχημον, Στρατηγὴ
Γόρδων. Καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Τὰ δεινοπαθήματα τῆς ἡρωικῆς σας νήσου, Τουρκο-
μάχε Τζαβέλα, σπαράττουσι πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν.
Ἄχ! ποτὲ θὰ τελειώσουν τὰ βέσανά σας.

Ἀφοῦ ἔχομεν Ἐργάνην Ἀθηναῖαν, δὲν εἰμπορεῖς νὰ
κρητῇς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον Γρυλλοπούλα μου. Σ
ἀρέσει ἡ Ἀνθισμένη Δεμοσιά;

Δὲν παραπονοῦμαι, Ἀλμυρὸν Ἀλας, διότι δὲν μοῦ
γράφεις καὶ γραμματικά· ἀρκεῖ ὅτι μοῦ στέλλεις λύσεις,
διὰ νὰ μὴ νομίζω ὅτι μὲ λησμονεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 'Ιουλίου]

202. Στοιχειόγραφος.

Σπουδαῖοι, εἶμαι ποιητὴς ἀρίστων ποιημάτων,
Εἰς γλῶσσαν ἔγραψα γνωστὴν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων,
'Αλλ' ὅμως ἂν τὸν τράχηλον μου κόψῃς, τί θὰ γίνω;
Ποτῶς δὲν θὰ μεταβληθῶ, ὁ ἴδιος θὰ μείνω.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀμμου.

203. Στοιχειόγραφος.

'Απόφευγέ με πάντοτε, φοβοῦ τὴν γέννησίν μου.
'Εν ὅσῳ εἰμ' ἀκέραιον καὶ ὅπως εἶμαι μένω
Αἰτία γίνομαι κακῶν πρὸς εὐχάριστῃσιν μου.
'Αν μ' ἀφαιρέσῃς εἴκοσι, 'ς τὰ πόδια σου ἐμβαίνω.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀερογιαλίας.

204. Λένεγμα.

'Εχω κ' ἐγὼ πέντε παιδιὰ, τᾶλλα μικρὰ καὶ τᾶλλα
'Ολίγον μεγαλειτέρα ἀπὸ τὸ πιδ μικρὸ.
Γεννήθηκαν ὅλα μαζί, κ' ἐγὼ μαζί μ' ἐκεῖνα,
Καὶ με δουλεύουνε πιστὰ ὅπως κ' ἐγὼ δουλεύω,
Καὶ τὸν ἀφέντῃ ποῦ κι' αὐτὸς μαζί μ' ἐμᾶς 'γεννήθη
Τὸν πλένουμε, τὸν νένουμε καὶ τὸν τροφοδοτοῦμε.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κατεργαρέου.

205. Λένεγμα.

'Αν ἀργήσω με γυρεύουν, ὅταν ὅμως με ἴδουν,
'Αστειότατον! πηγαίνουν ὅλοι τότε νὰ κρυφοῦν!

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Τρυφῆς.

206. Παίγνιον.

ΛΕΤΟΣ-ΑΗΛΩΝ-ΑΡΓΟΚΟΛΑΠΤΗΣ
ΙΗΙΣ - ΙΕΡΑΣ - ΛΑΡΟΣ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ-ΣΕΙΣΟΠΤΙΣ-ΕΤΡΟΓΘΙΟΝ

Εἰς τὸν Τάκην ἔ-
δωκαν αὐτὰ τὰ ἐν-
νέα πτηνὰ μέσα εἰς
ἓν μεγάλον κλωθῖον,
καὶ τῷ εἶπαν νὰ σχηματίσῃ με αὐτὰ τὸ ὄνομα τοῦ περιο-
δικοῦ τὸ ὁποῖον κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖράς σας. Τί πρέπει
νὰ κάμῃ;

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Πράσινης Γουστερίτσας.

207. Παίγνιον.

'Ο ἀδελφός μου ἔχει δέκα ἐξ ἀρχαῖα νομίσματα καὶ μ'
ἔρωτᾷ, ἂν ἡμπορῶ νὰ τὰ τοποθετήσω εἰς πέντε γραμμάς
καὶ εἰς κάθε γραμμὴν νὰ εἶνε τέσσαρα νομίσματα· ἐγὼ
τοῦ λέγω ὅτι δὲν γίνεται καὶ αὐτὸς λέγει ὅτι γίνεται. Ξεύ-
ρετε νὰ μοῦ εἰπῇτε, ἂν γίνεται, διὰ νὰ μὴ δεχθῶ τὸ στοί-
χημα;

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

208. Ἐπανόρθωσις στίχων.

'Ενα σκυλὶ γρήγορο, γυμνασμένο, τὸν πιάνει τὸν λαγὸ
ζωντανὸ καὶ χαίρεται. Πότε τὸν φιλεῖ, πότε τὸν δαγκάνει
τοῦ φέρεται τοῦ λαγοῦ σὰν φίλος, σὰν ἐχθρός. Κι' ὁ λα-
γὸς με πικρὴ λαλιὰ τοῦ λέει: «Τὰ διπλᾶ καμώματα τί
σὲ ὠφελοῦνε; Εἴς' ἐχθρός μου; ἄρει τότε τὰ φιλιὰ! Φί-
λος εἶσαι; παῦσε τότε τὰ δαγκώματα!»

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ρόδου.

209—215. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον
τὰ ὀνόματα δέκα ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

1) ΔΑΓΕΝΙΟΡΡΣΣΦ.—2) ΑΑΔΔΕΗΗΑΛΛΝΝΕΟΡΣ
ΣΤΥΨ.—3) ΑΑΑΑΔΘΠΚΝΟΟΣΣΣ.—4) ΑΔΔΕΝΟΟΟΡ
ΣΣΣΣΣΤΥΥΥ.—5) ΑΑΑΗΚΚΝΝΝΟΡΣΣΣΤΤΩ.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μίλλοντος Ναυάρχου.

214. Κρυπτογραφικόν.

12342 56 78490 3Α2 5Β3ΒΓ482 31Β Δ91634Ε54
Ζ1616 Η594 58Β31Β 56 78490 3Α2 ΘΒ23ΒΓ482 31Β
Θ56 5Γ54 786568 Δ4Κ16.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνος.

+ + +
+ + +
+ + +
+ + +
+ + +

215. Ἀσθήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ
γράμμάτων, εἰς τρόπον ὥστε ὀρίζοντως
καθέτως καὶ διαγωνίως νὰ ἀναγινώσκον-
ται τὰ ὀνόματα τεσσάρων νήσων.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.

216. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

α.) Ἡ ἀηδὼν εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν πτηνῶν ἅτινα φά-
λουσι μελωδικώτατα.

β.) Εἰς ἐκεῖνον ἐπιβάλλεται ποινὴ ὅστις δὲν ἐκτελεῖ τὸ
καθήκον του.

γ.) Πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν μου ὑπάρχει γαλὴ γηραλέα.
δ.) Πῦρ, οἶνος καὶ καλὴ τροφή εἶνε τὰ μᾶλλον εὐχάρι-
στα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν χειμῶνα.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Εὐδελπίδος.

217. Στιχοῦργία.

'Επὶ τῇ βίσει τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ γράψῃς
ἐξάστιχον ἀπεικονίζον τὸν φιλάργυρον. Ἐκ τῶν σταλησο-
μένων ἐξαστίχων τὸ κάλλιστον πάντων θὰ δημοσιευθῇ ἐν
τῇ «Διαπλάσει» μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τοῦ ψευδώνυμον τοῦ γρά-
ψαντος αὐτό. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα ἢ τὰ
ψευδώνυμα τῶν συνθετῶν ἄξιων λόγου ἐξαστίχων. Θὰ λο-
γισθῶσι δ' ἀπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα τὰ ἄλλα ἐξαστίχων
ὧν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε ἀνεπιλήψιμα. Ἡ τάξις
τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ κατ' ἄρεσκειαν.
Θεὸν του, χρυσόν του, λατρεύει, πιστεύει, μισεῖ-
ται, λυπεῖται.

ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.
ΑΓΠ. ΑΓΠ. ΑΓΠ.

218. Γρίφος.

Παρατηρήσατε καλὰ αὐτὸ τὸ σχή-
μα καὶ εἰπέτε μας τί βλέπετε μέσα
εἰς αὐτό.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μολυβένιου Στρατιώτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

164. Σάαρος (Σ, ἄρος).—165. Ρυάκιον (Ροιά, κύων).
—166. Δασεῖα (Δᾶς, ἄ).—167. Χρόνος, ὄνος.—168. Τὸ
κουτάλι.—

169. Μ Υ Σ 170. Α Α Ο Σ (ἀλ ΑΑΟΣ τις)
Μ Υ Λ Ο Σ Α Ν Ν Α (κ ΑΝΝΑ)
Σ Ο Σ Ο Ν Α Ρ (π ΟΝΑΡ ιστεῖδον)
Σ Α Ρ Ε (υῖο ΣΑΡΕ ει)

171. Ἦτο υἱὸς τῆς κυρίας Α.—172. Ἐγὼ Θεμιστοκλῆς
τὸν Ἀθηναῖον!—173. Τὸ γράμμα Θ τῇ προσθήκῃ τοῦ ὀ-
ποῖου σχηματίζονται αἱ λέξεις: Θάλλω, ῥόθος καὶ ὀρθός,
βυθός, ἡθος, Θάλεια, θάπτω, θεσμός, θρύπτω.—174. Εἶχε
12 ἀχλάδια.—175—177. α.) Ὀρίων, β.) Λύρα, γ.) Βο-
ώτης.—178. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἔαρ, ἰστός, στρατός, τέ-
ρας, ῥίς, Ἀραράτ, οἶστρος.—179. ΗΡΑ, ΣΗΣ (1. Ἡ-
φαίστοΣ. 5. ΡοδΗ. 3. ἈργυροΣ).—

180. Στάσου, ταξιδεύτρα μου χελιδόνα, στάσου·
Κατ' ἀπὸ τῆ στέγῃ μας κτίσε τῇ φωλιά σου.